

หลักเกณฑ์ทั่วไปของการต่อรองคำรับสารภาพ

การต่อรองคำรับสารภาพในสหรัฐอเมริกา

หลักเกณฑ์ทั่วไป

สหรัฐอเมริกาเป็นประเทศหนึ่งที่มีวิวัฒนาการทางด้านบริหารงานกระบวนการยุติธรรมทางอาญามานาน สหรัฐอเมริกามีการปกครองแบบสหพันธรัฐ มีระบบรัฐบาลคู่ แต่ละมลรัฐมีอำนาจบริหารกิจการภายในมลรัฐ มีรัฐธรรมนูญ มีระบบกฎหมาย รวมทั้งศาลของตนเอง ซึ่งไม่จำเป็นต้องเหมือนกันทุกมลรัฐ รัฐบาลกลางของสหรัฐก็มีระบบกฎหมายและระบบศาลของตนเอง เช่นเดียวกัน โดยมีศาลสูงสหรัฐ เป็นสถาบันสุดท้ายที่จะวินิจฉัยว่า กฎหมายใดขัดต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่ ในสมัยที่ Earl Warren ดำรงตำแหน่งประธานศาลสูงสุดของสหรัฐ ได้มีการตีความขยายบทบัญญัติรัฐธรรมนูญสหรัฐใหม่ผลบังคับแก่กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของมลรัฐอย่างกว้างขวาง การที่ศาลสูงของสหรัฐได้เน้นถึงความสำคัญของบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญสหรัฐในส่วนที่เกี่ยวกับกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญานี้ จึงมีผลทำให้กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาถูกเรียกว่า กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาแนวรัฐธรรมนูญ (Constitutional Criminal Procedure)

วาระพงษ์ บุญโญภส, "กระบวนการยุติธรรมทางอาญาในประเทศไทย อังกฤษและสหรัฐอเมริกา", วารสารกฎหมาย คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๓ (๒๕๒๓), ๑๔๘ - ๑๕๘.

วิสาร พันธุระ "วิธีพิจารณาความอาญาในสหรัฐอเมริกา", จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๕ (กันยายน ตุลาคม ; ๒๕๒๑), ๓๘ - ๔๑.

รัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกาได้มีการประกาศใช้เมื่อปี ๑๘๘๗ และมีบทแก้ไขเพิ่มเติม (Amendments) ต่อมาเรื่อย ๆ รวม ๒๕ ฉบับ แต่บทแก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ ๑ - ๑๐ ประกาศใช้เมื่อปี ๑๗๙๐ ในสมัยประชุมรัฐสภา บทบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ ๑ - ๑๐ ได้บัญญัติคุ้มครองสิทธิต่าง ๆ ของบุคคล จึงเรียกว่า "The Bill of Rights" ซึ่งศาสตราจารย์ John Kaplan แห่งมหาวิทยาลัยแอสตันฟอร์ด ได้กล่าวว่า The Bill of Rights เป็นที่มาของกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาแนวรัฐธรรมนูญในปัจจุบันสิทธิต่าง ๆ ที่บัญญัติไว้ใน The Bill of Rights มีอยู่หลายประการที่เกี่ยวกับกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เช่น

๑. สิทธิของบุคคลที่จะได้รับความปลอดภัยในร่างกาย บ้านเรือน เอกสาร ทรัพย์สิน หนี้นจากการถูกค้น จับ หรือยึดโดยไม่มีเหตุอันควร และมีอาจละเมิดได้ หมายถึงในการค้นหรือจับหรือยึดสิ่งใดจะออกได้ต่อเมื่อปรากฏเหตุอันน่าเชื่อถือประกอบกันได้มีการสาบานให้โดยคำรับรอง โดยจะต้องระบุสถานที่ที่จะค้นตัวบุคคล หรือสิ่งของที่จะจับหรือยึดด้วย (Fourth Amendment)

๒. ให้ความคุ้มครองสิทธิของบุคคล ดังนี้

๒.๑ ในคดีอาญาที่มีการระวางโทษประหารชีวิต หรือคดีอุกฉกรรจ์ ผู้ต้องหาจะต้องได้รับแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษร ให้พิจารณาจากคณะลูกขุน (grand jury) ก่อน

๒.๒ ห้ามลงโทษบุคคลซ้ำสองครั้งหรือกว่านั้นในความผิดซึ่งใดกระทำเพียงครั้งเดียว

๒.๓ ห้ามบังคับบุคคลเพื่อการเป็นพยานปรักปรำ

ตนเอง

๒.๔ ห้ามกระทำการใด ๆ อันเป็นการจำกัดสิทธิในชีวิตเสรีภาพหรือทรัพย์สินของบุคคล โดยไม่ผ่านกระบวนการยุติธรรมตามกฎหมาย (due process of law) (Fifth Amendment)

๓. ผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญามีสิทธิ ดังนี้

๓.๑ สิทธิที่จะได้รับการพิจารณาโดยรวดเร็ว โดยเปิดเผย และโดยลูกขุน ที่ปราศจากความลำเอียงของมลรัฐหรือท้องถิ่น ซึ่งการกระทำผิดได้เกิดขึ้น

๓.๒ สิทธิที่จะได้รับแจ้งให้ทราบถึงลักษณะและเหตุแห่งขอลลาหา

๓.๓ สิทธิที่จะเผชิญหน้ากับพยานที่เป็นปฏิปักษ์ต่อตนเอง

๓.๔ สิทธิที่จะนำพยานซึ่งเป็นประโยชน์แก่คดีของตนมาให้การ

๓.๕ สิทธิที่จะได้รับความช่วยเหลือจากทนายความในการต่อสู้คดี (Sixth Amendment)

๔. ในคดีอาญาจะเรียกหลักประกันหรือปรับเกินสมควรไม่ได้ และจะลงโทษจำเลยอย่างทารุณโหดร้าย (Cruel and unusual punishment) ไม่ได้ (Eighth Amendment) เป็นต้น

ในสหรัฐอเมริกา อิทธิพลของรัฐธรรมนูญที่มีต่อกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับทัศนะของศาลสูงสหรัฐว่า จะตีความบทบัญญัติดังกล่าวในความหมายอย่างกว้างหรือแคบ กล่าวคือ หากตีความอย่างแคบ หลักการตามรัฐธรรมนูญอาจจะไม่มีความสำคัญต่อกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

มากนัก เพราะมีบทบัญญัติที่น้อยเมื่อเทียบกับกระบวนการพิจารณาคดีอาญาทั้งหมดและ
เป็นข้อจำกัดในเรื่องที่ไม่มีความสำคัญเท่าไร แต่หากมีการตีความอย่างกว้าง
หลักการเหล่านี้ก็เปรียบเทียบกับเสมือนประมวลกฎหมายที่ครอบคลุมทุกลักษณะของ
กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา^๑

ศาลสูงสหรัฐถือหลักว่า คำรับสารภาพจะรับฟังได้จะต้องเป็นคำรับ-
สารภาพที่เกิดจากความสมัครใจ และความสมัครใจนี้เองมีความสำคัญอย่างมาก
ในเรื่องกระบวนการต่อรองคำรับสารภาพ (plea bargaining)^๒
โดยได้เน้นให้เห็นว่ากฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามีความสำคัญยิ่งต่อสิทธิเสรีภาพ
ส่วนบุคคล และควรได้รับความสนใจจากสังคมและศาลสูงสหรัฐให้มากขึ้น
ถึงคำกล่าวของ Earl Warren ว่า

"หากปราศจากเสียงซึ่งการยอมรับของศาลถึงความจำเป็นอัน
ยิ่งยวดที่จะต้องมีการพิจารณาคดีอาญา **อันรวดเร็ว** ยุติธรรม และสมเหตุ
สมผลแล้ว เราก็ไม่อาจจะหวังให้บุคคลเคารพหรือปฏิบัติตามกฎหมายทั้งปวงได้
มาตรการที่เรานำมาใช้เพื่อบังคับตามกฎหมายอาญาของเรา นี้ อาจจะเรียกได้
โดยเต็มปากกว่าเป็นมาตรการซึ่งจะตัดสินให้เห็นถึงความดั่งาม หรือความค้างพร้อย
ในอารยธรรมของเรา"

และศาลสูงสหรัฐได้เน้นให้เห็นถึงความพยายามในการกำจัดความไม่เท่าเทียมกัน
ของกระบวนการกฎหมายอาญาออกไปจากกระบวนการยุติธรรมทางอาญา^๓

^๑ วิจารณ์ พันธุ์, เรื่องเดียวกัน, หน้า ๔๑ - ๔๒.

^๒ วิจารณ์ พันธุ์, เรื่องเดียวกัน, หน้า ๕๑ - ๕๘.

^๓ เรื่องเดียวกัน หน้า ๖๘ - ๖๙.

การต่อรองคำรับสารภาพ (plea bargaining) แม้ว่าจะไม่มีกำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกาก็ตาม แต่ตั้งแต่ปี ๑๙๗๑ เป็นต้นมา ศาลสูงของสหรัฐอเมริกา ก็เริ่มยอมรับการต่อรองคำรับสารภาพว่าเป็นกระบวนการที่กระจ่างชัด (visible) เปิดเผย (open) อันมิใช่เป็นเรื่องทำความตกลงกันอย่างธรรมดา ๆ ตามที่เข้าใจกัน แต่การต่อรองคำรับสารภาพเป็นส่วนหนึ่งของการบริหารงานยุติธรรมทางอาญาที่สำคัญของสหรัฐอเมริกา อันจะส่งผลก่อให้เกิดประโยชน์แก่ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องในกระบวนการยุติธรรม แต่อย่างไรก็ตาม การต่อรองคำรับสารภาพย่อมอยู่ภายใต้หลักเบื้องต้นของความยุติธรรม (doctrine of fundamental fairness) เช่นเดียวกัน

การต่อรองคำรับสารภาพ (plea bargaining) ในสหรัฐอเมริกาได้มีการกำหนดไว้ใน The Federal Rules of Criminal Procedure ข้อที่ ๑๑ ซึ่งว่าด้วยคำให้การโดยสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

Weston and Wells, Criminal Justice Introduction and Guidelines, p.p. ๒๓๖ - ๒๓๘ ; Henry M. Wroblewski and Karen M. Wroblewski and Karen M. Hess, Introduction to Law Enforcement and Criminal Justice (St. Paul Minn: West Publishing Co., ๑๙๗๘), p. ๔๐๘ . ; Kenneth M. Wells and Paul B. Weston, Criminal Procedure and Trial Practice (New Jersey: Prentice-Hall Inc., ๑๙๘๑), p. ๓๓๐.

^๒ Fred E. Inbau Marvin and Aspen Jeremy D. Margoulis, Criminal Law the Layman a citizen's guide (Pennsylvania: ๑๙๗๗), p. ๑๘๘ . . ; Reid, Crime and Criminology, p. ๓๒๓๓.

๑. ทางเลือกของจำเลย จำเลยอาจให้การปฏิเสธ หรือให้การรับสารภาพตลอดข้อหา หรือให้การรับสารภาพบางข้อหา และถ้าจำเลยไม่ยอมให้การหรือไม่มาศาล ศาลจะถือว่าจำเลยให้การปฏิเสธโดยปริยาย

๒. ในกรณีที่มีการให้การรับสารภาพบางข้อหา โดยศาลให้ความยินยอม ซึ่งในกรณีเช่นนี้ศาลจะยอมรับฟังคำรับสารภาพของจำเลยดังกล่าวได้ต่อเมื่อมีการสอบถามความเห็นของคู่ความทั้งสองฝ่ายแล้ว และเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรมเท่านั้น

๓. ขอแนะนำสำหรับจำเลย ก่อนที่ศาลจะยอมรับคำให้การรับสารภาพตลอดข้อหา หรือคำให้การรับสารภาพบางข้อหา เช่นนี้ ศาลต้องแจ้งให้จำเลยทราบในศาล และกระทำการอย่างเปิดเผยโดยให้จำเลยเข้าใจ กล่าวคือ

๓.๑ สภาพของข้อหาตามที่จำเลยให้การรับสารภาพ โทษค่าสุดและโทษสูงสุดตามกฎหมายที่จำเลยจะต้องได้รับ และ

๓.๒ ถ้าจำเลยไม่มีพยานความแตกต่างต่อสูคดีให้ จำเลยมีสิทธิที่จะมีพยานความว่าความแตกต่างในทุกชั้นตอนของกระบวนการพิจารณา และในกรณีจำเลยร้องขอและศาลเห็นเป็นกรณีจำเป็น ศาลอาจจะแต่งตั้งพยานคนหนึ่งเพื่อว่าความแตกต่างให้ และ

๓.๓ จำเลยมีสิทธิให้การปฏิเสธ หรือยืนยันตามคำให้การปฏิเสธที่เคยให้การมาแล้ว และจำเลยมีสิทธิที่จะขอพิจารณาคดีโดยคณะลูกขุน และในการพิจารณาคดีนั้นจำเลยมีสิทธิที่จะมีพยาน มีสิทธิที่จะเผชิญหน้ากับคู่ความฝ่ายตรงข้ามเพื่อที่จะซักถาม ซักค้านพยานฝ่ายตรงข้าม เพื่อประโยชน์ต่อคดีของตน และมีสิทธิที่จะไม่ถูกบังคับเพื่อให้การปรักปรำเป็นผลร้ายแก่ตนเอง และ

๓.๔. ถ้าจำเลยให้การรับสารภาพตลอดข้อหา หรือให้การรับสารภาพบางข้อหา ย่อมส่งผลให้ไม่คงมีการพิจารณาคดีต่อไป เพราะโดยการให้การรับสารภาพตลอดข้อหาหรือบางข้อหา นั้นมีผลเท่ากับจำเลยได้สละสิทธิ์ที่จะให้มีการพิจารณาคดีต่อไป และ

๓.๕. ถ้าจำเลยให้การรับสารภาพตลอดข้อหา หรือให้การรับสารภาพบางข้อหา ศาลอาจซักถามจำเลยถึงรายละเอียดเกี่ยวกับความผิดที่ได้ให้การ และถ้าจำเลยตอบคำซักถามของศาลในสำนวนภายหลังจากการสำนวนคนแล้ว หรือโดยคำตอบคำซักถามของศาลดังกล่าว อาจถูกนำมาใช้เป็นผลร้ายแก่จำเลยในการดำเนินคดีในข้อหาเบ็ดเตล็ด หรือแจ้งขอความอันเป็นเท็จแก่เจ้าพนักงาน

๔. เพื่อให้แน่ใจว่า คำให้การของจำเลยกระทำด้วยความสมัครใจ ศาลจะไม่ยอมรับคำให้การรับสารภาพตลอดข้อหา หรือคำให้การรับสารภาพบางข้อหาของจำเลย หากคำรับสารภาพเช่นนั้นได้รับมาโดยมิได้มีการแจ้งให้จำเลยทราบอย่างเปิดเผยในศาลก่อนว่า คำให้การรับสารภาพนั้นต้องกระทำด้วยความสมัครใจและมีได้เป็นผลมาจากการบีบบังคับ หรือข่มขู่ หรือประนีประนอมยอมความอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากการต่อรองคำรับสารภาพ (plea bargaining) นอกจากนี้ศาลจะถามจำเลยอีกว่า ความสมัครใจของจำเลยที่ให้การรับสารภาพตลอดข้อหาหรือรับสารภาพบางข้อหา เป็นผลมาจากการเจรจาตกลงกันมากอนระหว่างอัยการ กับจำเลยหรือทนายจำเลยหรือไม่

๕. การต่อรองคำรับสารภาพ

๕.๑ โดยทั่วไป เมื่อมีการดำเนินคดี อัยการและจำเลยหรือทนายจำเลย อาจจะเจรจากันเพื่อทำความตกลงว่า จำเลยจะให้การรับสารภาพตลอดข้อหาหรือรับสารภาพในข้อหาที่ถูกฟ้อง หรือในข้อหาใหม่ที่เบากว่า

หรือข้อหาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้อัยการกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด ดังนี้

๕.๑.๑. ถอนฟ้องข้อหาอื่น ๆ หรือ

๕.๑.๒. ขอให้ศาลลงโทษ หรือไม่ลงโทษจำเลยตามคำร้องของอัยการที่เสนอต่อศาล เพื่อให้ใบปลงโทษเป็นพิเศษ ซึ่งต้องทำความเข้าใจว่า การขอให้ศาลลงโทษ หรือตามคำร้องเป็นพิเศษในกรณีดังกล่าวนี้จะไม่ผูกมัดผู้พิพากษา หรือ

๕.๑.๓. ตกลงกับจำเลยว่าเป็นโทษพิเศษก็คือการดำเนินคดีอย่างเหมาะสม ศาลจะไม่มีส่วนร่วมในการเจรจาตกลงดังกล่าวนี้

๕.๒. ข้อสังเกตเกี่ยวกับความตกลงการต่อรองคำรับสารภาพ กล่าวคือ ถ้าผู้ความสามารถบรรลุจุดมุ่งหมายในการทำความตกลงการต่อรองคำรับสารภาพนั้นได้ ศาลจะต้องบันทึกข้อตกลงนั้นไว้ในรายงานกระบวนการพิจารณาคดีระหว่างมีการพิจารณาคดี หรือในเวลาขณะที่ได้มีการทำความตกลงกันนั้น โดยศาลอาจจะยอมรับหรือปฏิเสธข้อตกลงนั้น หรืออาจจะหน่วงเหนี่ยวไม่ยอมรับ หรือปฏิเสธจนกว่าจะมีโอกาสพิจารณารายงานเกี่ยวกับข้อตกลงที่เสนอมา

๕.๓. การยอมรับข้อตกลงการต่อรองคำรับสารภาพของศาลนั้น ศาลจะต้องแจ้งให้จำเลยทราบว่า ศาลจะบันทึกข้อตกลงของจำเลยหรือทนายจำเลยกับอัยการไว้ในคำพิพากษา และจะตัดสินตามที่กำหนดไว้ในข้อตกลงการต่อรองคำรับสารภาพ

๕.๔ การปฏิเสธข้อตกลงการต่อรองคำรับสารภาพของศาลนั้น ศาลจะบันทึกไว้ในสำนวนคดีพร้อมทั้งแจ้งให้ความทราบ และให้คำแนะนำแก่จำเลยเป็นการส่วนตัวในศาลว่า ศาลจะไม่ผูกพันตามข้อตกลงการต่อรองคำรับสารภาพ (plea bargaining) นั้น และให้โอกาสจำเลยถอนคำให้การ

และแนะนำจำเลยว่า ถ้าจำเลยยืนยันให้การรับสารภาพตลอดข้อหาหรือให้การรับสารภาพบางข้อหาแล้ว การดำเนินคดีต่อไปอาจจะเป็นประโยชน์แก่จำเลยน้อยกว่าที่จำเลยคาดหวังว่าจะได้รับจากข้อตกลงของการторองคำรับสารภาพ

๕.๕. ระยะเวลาของการทำความตกลงการторองคำรับสารภาพ นอกจากเวลาที่ไต่ทำความตกลงในการторองคำรับสารภาพกันแล้ว ศาลอาจบันทึกการทำความตกลงกันนั้นในเวลาที่นำตัวจำเลยมาฟ้องศาล หรือในเวลาใดก่อนการพิจารณาคดีแล้วแต่ศาลจะกำหนด

๕.๖. ในกรณีที่ศาลไม่ยอมรับคำให้การของจำเลย คำร้องขอยื่นคำให้การ และคำแถลงที่เกี่ยวข้อง นอกจากสิ่งดังกล่าวมาแล้วข้างต้น พยานหลักฐานของคำให้การรับสารภาพ, การถอนฟ้องในภายหลัง, คำให้การรับสารภาพบางข้อหา, หรือคำร้องขอให้การรับสารภาพตลอดข้อหา, หรือให้การรับสารภาพบางข้อหาในข้อหาที่ถูกฟ้องหรือข้อหาอื่น ๆ, หรือคำแถลงที่เกี่ยวข้อง และสัมพันธ์กับคำให้การหรือคำร้องขอใด ๆ ที่ใดกล่าวมาแล้วจะไม่เป็นที่ยอมรับในการดำเนินคดีลงโทษผู้ใดยื่นคำให้การหรือคำร้องขอเช่นนั้น ไม่ว่าจะผ่านทางแพ่งหรือทางอาญาก็ตาม อย่างไรก็ตาม พยานหลักฐานเกี่ยวกับคำแถลงที่เกี่ยวข้องและสัมพันธ์กับคำให้การรับสารภาพ, การถอนฟ้องในภายหลัง หรือคำให้การรับสารภาพบางข้อหา หรือคำร้องขอยื่นคำให้การรับสารภาพตลอดข้อหาในข้อหาที่ถูกฟ้อง หรือในข้อหาอื่น ๆ จะเป็นที่ยอมรับในการดำเนินคดีอาญา ฐานเบี่ยงความเท็จ หรือแจ้งข้อความอันเป็นเท็จต่อเจ้าพนักงาน ถ้าคำแถลงนั้นจำเลยได้กระทำภายหลังมีการสำบานตนแล้ว หรือโดยมีทนาย

๕.๗. ในกรณีเกี่ยวกับการตรวจสอบความถูกต้องแน่นอนของคำให้การรับสารภาพ ถ้ามีการยอมรับคำให้การรับสารภาพ ศาลจะไม่พิพากษาตามคำให้การรับสารภาพนั้นจนกว่าจะได้มีการไต่สวนดูความจนเป็นที่พอใจว่า คำให้การรับสารภาพนั้นได้กระทำด้วยความสัตย์จริง

๕.๘. การบันทึกการพิจารณา ศาลจะต้องบันทึกถ้อยคำ และทุกขั้นตอนที่จำเลยให้การรับสารภาพ และในกรณีที่จำเลยให้การรับสารภาพ ตลอดขอหา หรือให้การรับสารภาพบางขอหา บันทึกดังกล่าวของศาลนี้จะต้องทำการบันทึกรวมไปถึงคำแนะนำของศาลที่ให้แก่จำเลยด้วย การไต่สวนเกี่ยวกับความสมัครใจในการให้คำให้การรับสารภาพของศาลนั้น ใ้รวมถึงข้อตกลงใด ๆ ที่เกี่ยวกับคำให้การรับสารภาพ และการไต่สวนความถูกต้องแน่นอนของคำให้การรับสารภาพด้วย

ศาลสูงสหรัฐอเมริกาได้กำหนดว่า The Federal Rules of Criminal Procedure ข้อ ๑๑ มีวัตถุประสงค์ ๒ ประการ ดังนี้

๑. เพื่อช่วยผู้พิพากษาในการกำหนดว่า คำให้การรับสารภาพของจำเลยใดกระทำด้วยความสมัครใจหรือไม่

๒. เพื่อให้สามารถบันทึกคำให้การรับสารภาพที่สมบูรณ์ในเวลาเดียวกันกับที่จำเลยให้การรับสารภาพอย่างมีเหตุผลด้วยความสมัครใจ

ศาลสูงสหรัฐอเมริกายังถือว่า การไม่ปฏิบัติตาม The Federal Rules of Criminal Procedure ข้อ ๑๑ นี้ อาจจะทำให้เกิดข้อผิดพลาดซึ่งมีผลทำให้จำเลยมีสิทธิที่จะให้การใหม่อีกครั้งหนึ่ง ดังนั้น ผู้พิพากษาที่ฟังพิจารณาคดีจะต้องแจ้งให้จำเลยซึ่งต้องการให้การรับสารภาพทราบโดยตรง ดังนี้

๑. คำให้การรับสารภาพนั้น จำเลยใดกระทำด้วยความสมัครใจหรือไม่

๒. จำเลยเข้าใจสภาพแห่งขอหาหรือไม่และ

๓. จำเลยทราบถึงอัตราโทษค่าสุด และสูงสุดที่จะได้รับหรือไม่

The Federal Rules of Criminal procedure ข้อ ๑๑ นี้ คงมีผลใช้บังคับในศาลสหรัฐเท่านั้น แต่อย่างไรก็ตามในเมลรัฐก็ยึดหลักในทำนองเดียวกัน กล่าวคือ คำรับสารภาพที่ไม่มีหลักประกันที่เหมาะสมแล้ว ย่อมเชื่อถือไม่ได้ คำรับสารภาพที่ถือเป็นหลักในคำพิพากษาของศาล จะต้องกระทำด้วยความสมัครใจ (Boykin v. Alabama, ๑๙๖๘)^๑

โดยทั่วไปอัยการจะนำวิธีการตอรองคำรับสารภาพมาใช้ เมื่อเห็นว่าพยานหลักฐานในคดีไม่เพียงพอที่จะทำให้คณะลูกขุน (jury) เชื่อว่าจำเลยกระทำผิดจริง โดยปราศจากข้อสงสัยอัยการจะเริ่มทำการเจรจากับจำเลยหรือทนายจำเลย เพื่อให้จำเลยรับสารภาพในความผิดที่มีโทษเบากว่า ในช่วงเวลาก่อนที่จะมีการยื่นฟ้องคดีนั้นต่อศาล ถ้าจำเลยให้การรับสารภาพ อัยการก็จะฟ้องในข้อหาที่เบากว่าตามที่ตกลงกันตามคำรับสารภาพของจำเลย นอกจากนี้การตอรองคำรับสารภาพอาจกระทำในศาลอย่างเปิดเผยก็ได้^๒ แต่อย่างไรก็ตามเมื่อมีการให้คำรับสารภาพตามที่เจรจากตกลงกันแล้วระหว่างอัยการกับจำเลย หรือทนายจำเลย ความตกลงเช่นว่านั้นจะต้องนำมาเสนอต่อศาลเพื่อให้ศาลมีคำสั่งยอมรับหรือปฏิเสธ และผู้พิพากษาที่ทำการพิจารณาจะต้องจัดแจ้งการทำ

^๑ Ibid., p. ๒๒๓.

^๒ Weston and Wells, The Administration of Justice (New Jersey : Prentice - Hall, Inc., ๑๙๘๑), p. ๓๓ .; John P. Kenney, Harry W. More, Principles of Investigation (St. Paul, Minn : West Publishing Company, ๑๙๖๕) p. ๓๘๗.

ความตกลงในการต่อรองคำรับสารภาพพร้อมด้วยเหตุผลในการยอมรับหรือปฏิเสธ คำให้การรับสารภาพนั้นไว้ในบันทึกรายงานกระบวนการพิจารณาของศาลอย่างละเอียด

การต่อรองคำรับสารภาพ (plea bargaining) อาจกระทำ ได้โดยตรงและโดยอ้อม^๒ กล่าวคือ การต่อรองคำรับสารภาพโดยตรงหมายถึง การต่อรองคำรับสารภาพระหว่างอัยการกับจำเลยหรือทนายจำเลย ส่วนการ โตรองคำรับสารภาพโดยอ้อม หมายถึงการต่อรองคำรับสารภาพระหว่างศาลกับ จำเลยหรือทนายจำเลย^๓ วิธีธรรมดาพื้นฐานที่สุดของการต่อรองคำรับสารภาพ ก็คือการเจรจาต่อรองคำรับสารภาพเพื่อแลกเปลี่ยนกับการลดโทษ เช่น การลดโทษ จากความผิดอุกฉกรรจ์ (felony) มาเป็นความผิดลหุโทษประเภท misdemeanor หรือการลดโทษจากความผิดอุกฉกรรจ์ที่ร้ายแรงเป็น ความผิดอุกฉกรรจ์ที่เบากว่าเป็นต้น^๔

การต่อรองคำรับสารภาพ มีรูปแบบแตกต่างกันในศาลแต่ละศาลแต่ อย่างไรก็ดีตามโดยทั่วไปถือว่า การต่อรองคำรับสารภาพเป็นอำนาจของอัยการ ที่จะใช้ดุลพินิจโดยเสนออะไรบางอย่างเพื่อทำความตกลงกับจำเลยหรือทนาย

^๑ Leon Radzinowicz and Marvin E. Wolfgang, Crime and Justice (New York: Basic Books, Inc, ๑๙๗๑), p. ๒๔๓.

^๒ Feeley, "Plea Bargaining", Law and Society, p. ๑๕๕.

^๓ Vivitasivi, THAMMSAT LAW JOURNAL, p. ๒๖๐.

^๔ Gerald D. Robin, Introduction to the Criminal Justice System (New York: Harper & Row, Publisher., ๑๙๘๐), pp. ๒๔๐ - ๒๔๑.

จำเลยภายในขอบเขตของกฎหมายและไม่ขัดต่อความยุติธรรม ให้จำเลยรับสารภาพ โดยจำเลยจะได้รับผลประโยชน์ตอบแทนเป็นการแลกเปลี่ยน ด้วยการที่ผู้การลด ข้อหาที่จะฟ้องและดำเนินคดีฟ้องในข้อหาที่มีโทษเบากว่า ในกรณีที่ผู้การฟ้องจำเลย เพียงข้อหาเดียวในความผิดหลายข้อหา และการที่ผู้การให้คำมั่นสัญญาว่าจะ สนับสนุนให้ศาลให้ความกรุณาบรรเทาโทษให้จำเลยในการพิจารณาพิพากษาลงโทษ ของศาลนั้น มักจะปรากฏออกมาในรูปของการคุมประพฤติ (probation) เพื่อให้โอกาสจำเลยกลับตัวเป็นคนดีอยู่ในสังคมร่วมกับคนอื่น ๆ อย่างปกติ ซึ่งอาจ มีการกำหนดเงื่อนไขบางอย่างหรือไม่ก็ได้ และเมื่อพ้นกำหนดเวลาคุมประพฤติแล้ว จำเลยนั้นก็มีสถานภาพเหมือนคนที่ไม่เคยกระทำความผิดมาก่อนไม่ถูกสังคมนครหาว่าเป็น คนชั่วกึ่งที่ระวางเป็นที่รังเกียจของสังคม ซึ่งวิธีการคุมประพฤตินี้เป็นผลเนื่องมาจาก วิวัฒนาการของการลงโทษ และนิยมใช้มากที่สุดในสหรัฐอเมริกา

ดังนั้น การตอรองคำรับสารภาพ จึงอาจจำแนกวิธีการตอรองไว้ ๕ ทางด้วยกัน ดังนี้

๑. จำเลยสามารถตกลงให้การรับสารภาพเพื่อแลกเปลี่ยน กับข้อหาที่เบากว่าหรือข้อหาที่แตกต่างกันออกไป โดยจำเลยอาจคาดหวังว่าการ กระทำของจำเลยเช่นนี้จะมีผลต่อการใช้ดุลพินิจพิพากษาลงโทษของผู้พิพากษา กล่าวคือความผิดตามข้อหาที่จำเลยให้การรับสารภาพจะถูกพิพากษาลงโทษสูงสุคน้อยกว่าความผิดตามข้อหาเดิมถ้าหากไม่มีการตอรองคำรับสารภาพกัน เพราะ

Daniel Glaser, Handbook of Criminology

(Chicago:Raud McNally College Publishing Company.,

๑๙๙๔),p.๖๑๕ .; Edward Elderfonso and Alan R. Coffey,

Criminal Law. History. Phylosophy. Enforcement,

(New York:Harper & Row, Pubilishers., ๑๙๘๑),p . ๒๕๗.;

Kenney and More,Principles of Investigation,p . ๓๘๖.

ความผิดตามข้อหาที่ให้การรับสารภาพนั้นกฎหมายกำหนดโทษต่ำกว่าความผิดตามข้อหาเดิมดังกล่าวแรงจูงใจให้จำเลยรับสารภาพด้วยเหตุดังกล่าวนี้ปรากฏมากเป็นพิเศษใน California โดยจำเลยจะยอมให้การรับสารภาพในข้อหาที่เบากว่าเพื่อให้ศาลพิพากษาจำคุกมากกว่าที่จะให้มีการพิจารณาคดีต่อไปเพื่อลงโทษจำเลย การลดข้อหาหรือเปลี่ยนข้อหานี้ยังทำให้ความเป็นอิสระในการลงโทษจำเลย ดังนั้นเพื่อหลีกเลี่ยงการถูกสังคมนิยมยกยอชมเชยกระทำผิดว่าเป็นผู้ทำอนาจารเด็ก หรือจำเลยเป็นพวกที่มีความผิดปกติทางเพศ กรณีเช่นนี้จำเลยอาจเต็มใจให้การรับสารภาพในข้อหาก่อนความสงบเรียบร้อยของบ้านเมืองหรือให้การรับสารภาพในข้อหาทำร้ายร่างกายมากกว่า

๒. จำเลยต่อรองคำรับสารภาพโดยให้การรับสารภาพในข้อหาใดข้อหาหนึ่งในหลายข้อหาเพื่อแลกเปลี่ยนกับการสั่งไม่ฟ้องข้อหาอื่น ๆ ที่เหลือ คำวินิจฉัยชี้ขาดในคดีอเวอเทอร์เกตก็แสดงให้เห็นถึงวิธีการนี้ด้วย กล่าวคือ ได้มีการต่อรองข้อหากันระหว่างรองประธานาธิบดีสไปโร ที แอกนิว โดยรองประธานาธิบดีแอกนิวยอมลาออกจากตำแหน่งรองประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกา และขอให้ศาลเป็นผู้พิจารณาคดีในข้อหาหลีกเลี่ยงภาษี เพื่อแลกเปลี่ยนกับข้อตกลงของรัฐที่จะถอนฟ้องข้อหาอื่น ๆ ที่กำลังอยู่ในระหว่างการพิจารณา

๓. จำเลยอาจจะเจรจาต่อรองคำรับสารภาพกับอัยการ เพื่อให้อัยการเสนอให้ศาลลงโทษในข้อหาที่เบากว่าเพื่อแลกเปลี่ยนกับคำให้การรับสารภาพ ถึงแม้ว่าโดยทั่วไปแล้วการขอให้ศาลลงโทษนี้จะไม่มียุทธวิธีพิพากษาแต่ผู้พิพากษาก็มักจะตัดสินลงโทษตามที่อัยการเสนอมาเสมอ ในคดีเหล่านี้เป็นการที่จำเลยได้นำสิทธิที่จะได้รับการพิจารณาคดีต่อไปของตนมาทำการแลกเปลี่ยนกับคำมั่นสัญญาของอัยการว่าจะพยายามโน้มน้าวจูงใจให้ศาลพิพากษาลงโทษตามข้อเสนอแนะของอัยการ

๔. จำเลยสามารถฟ้องคำรับสารภาพได้โดยพล่อยให้เป็นการ
ความกรุณาของศาลที่จะพิจารณาพิพากษาลงโทษโดยคาดหวังว่า โทษที่ตนจะได้
รับจะน้อยลง ถ้าหากให้การรับสารภาพและจะได้รับความกรุณาจากศาล โดยแท้จริง
แล้ววิธีการนี้ไม่ได้เป็นผลอันเนื่องมาจากการฟ้องคำรับสารภาพระหว่างอัยการ
กับจำเลยหรือทนายจำเลย วิธีการนี้สามารถใช้ได้ทั้งจำเลยที่ทราบและไม่ทราบถึง
ผลประโยชน์ที่ตนจะได้รับจากการฟ้องคำรับสารภาพกับอัยการ

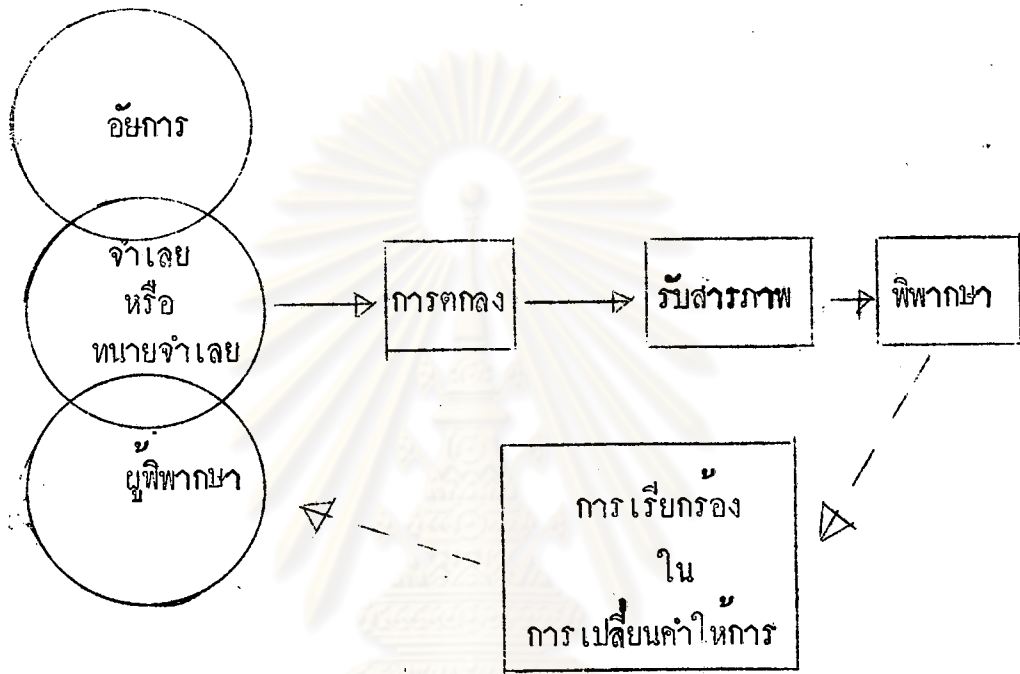
๕. จำเลยอาจเจรจาฟ้องคำรับสารภาพ โดยการเลือก
ผู้พิพากษาลงโทษคือในหลายเขตอำนาจศาล ผู้พิพากษาที่พิจารณาคดีจะพิจารณา
พิพากษาคดีที่แตกต่างกันไปตามวิธีการของแต่ละคน จำเลยอาจยอมให้การรับสารภาพ
เพื่อแลกเปลี่ยนกับการรับประกันจากอัยการว่า จะยื่นฟ้องจำเลยต่อผู้พิพากษาที่มัก
ไม่พิพากษาลงโทษหนัก

การฟ้องคำรับสารภาพจึงอาจเขียนแผนผังแสดงความสัมพันธ์ของ
องค์การในกระบวนการยุติธรรมทั้งหมดได้ ดังนี้^๒

^๑ Bent and Rossum, Police Criminal Justice
and The Community, pp. ๑๒๒ - ๑๒๔.

^๒ Weston and Wells, The Administration of
Justice, p. ๑๕.

แผนผังแสดงความสัมพันธ์ในการต่อรองคำรับสารภาพ
(relationships in plea bargaining)

จากแผนผังดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า การต่อรองคำรับสารภาพเริ่มต้นโดยบุคคล ๓ ฝ่าย กล่าวคือ อัยการ จำเลย หรือหนายจำเลย และผู้พิพากษา เข้ามามีส่วนร่วมในการเจรจาตกลงเพื่อทำการต่อรองกัน เมื่อจำเลยยอมตกลงตามข้อเสนอของอัยการ ก็จะทำให้การรับสารภาพเพื่อแลกเปลี่ยนกับสิ่งหนึ่งสิ่งใดตามที่ตกลงกันไว้ เมื่อคดีมาสู่ศาล ศาลย่อมมีอำนาจไขว่คว้าพิพจน์อย่างอิสระไม่จำต้องผูกพันตามข้อตกลงดังกล่าวด้วย และถ้านักพิพากษาลงโทษจำเลยโดยอาศัยคำรับสารภาพจากการตกลงดังกล่าวแล้ว การต่อรองนั้นก็ย่อมเป็นสิ้นสุดกันไป แต่ถ้านักพิพากษาได้พิพากษาลงโทษโดยอาศัยคำรับสารภาพอันเกิดจากการต่อรอง หรืออัยการมิได้รักษาคำมั่นสัญญาตามที่ได้ให้ไว้กับจำเลยแล้ว จำเลยย่อมมีสิทธิที่จะเรียกร้องสิทธิในการถอนคำให้การรับสารภาพดังกล่าวนั้นได้ พร้อมทั้งยื่นคำให้การใหม่อีกครั้งหนึ่ง อันจะมีผลทำให้คดีดังกล่าวนั้นต้องกลับเข้ามาสู่การ

พิจารณาภาคีของศาลทามกระบวนการยุติธรรมโดยวิธีธรรมคาวอย่างเต็มรูปแบบ
ซึ่งมีผลเท่ากับทำให้จำเลยมีสิทธิที่จะได้รับการพิจารณาภาคีต่อไปนั่นเอง

มีปัญหานาคิดว่า การที่ผู้ต้องหาหรือจำเลยยอมต่อรองคำรับสารภาพ
กับอัยการนั้น จะเป็นสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับผู้ต้องหา หรือจำเลยหรือไม่ ปัญหานี้อาจ
พิจารณาได้จากคำตอบของจำเลยคนหนึ่งในความผิดคือถูกฉ้อโกงโดย โศกกล่าวว่า
"ข้าพเจาคิดว่า ข้าพเจ้าเป็นเสมือนผู้ร้าย ข้าพเจ้าหมายถึงว่า
ข้าพเจ้าอาจจะถูกพิพากษาลงโทษจำคุกสูงสุดถึง ๔๐ ปี หรืออาจจะได้รับโทษน้อยลง
หรือรับโทษเท่าใดก็ได้... ดังนั้นไม่ว่าอัยการจะเสนออะไรมาเท่าใดก็ตาม ก็
เป็นสิ่งที่ต้องยอมรับ เพราะถ้าจำเลยไม่ยอมรับขอเสนอของอัยการดังกล่าวแล้ว
จำเลยอาจจะต้องถูกพิพากษาลงโทษมากกว่าที่อัยการเสนอมาเน..."

จากคำตอบนี้แสดงให้เห็นว่าโดยปกติทั่วไปแล้ว จำเลยที่ให้การรับสารภาพ
จะได้รับโทษที่มีความรุนแรงน้อยกว่าการที่จำเลยจะได้รับโทษจากการพิจารณาภาคี
อย่างเต็มรูปแบบของศาลเสมอ ทั้งนี้ เนื่องมาจากเหตุผลหลายประการ กล่าวคือ

๑. เหตุผลที่สำคัญที่สุด คือผู้พิพากษาที่พิจารณาลงโทษจำเลย
เห็นว่าคำให้การรับสารภาพของจำเลยเป็นหลักฐานยืนยันความเสียใจและสำนึกผิด
ของจำเลยว่าใคร่ทำความผิด จำเลยที่ให้การรับสารภาพ ย่อมมีความผิดตาม
กฎหมายและควรที่จะต้องได้รับโทษน้อยกว่าจำเลยที่ให้การปฏิเสธความผิด ที่เป็น
เช่นนี้ เนื่องมาจากการยอมรับสารภาพของจำเลยแสดงให้เห็นความพร้อมที่จะ
ยอมรับผิดชอบต่อสิ่งที่เขาได้กระทำลงไป ผู้พิพากษาที่พิจารณาคดีมักจะรู้สึกว่าการ-
ยอมรับสารภาพเป็นเครื่องชี้ให้เห็นว่าจำเลยเสียใจและสำนึกผิดในสิ่งที่กระทำ ซึ่ง
เป็นสิ่งสำคัญขั้นแรกที่จะนำผู้กระทำผิดไปสู่การแก้ไข เปลี่ยนแปลงความประพฤติให้
เป็นคนดีและไม่เป็นภัยต่อสังคมอีกต่อไป

๒. เหตุผลอีกอย่างหนึ่งที่ผู้พิพากษาซึ่งทำการพิจารณาลงโทษจำเลยมักจะลงโทษจำเลยที่ถูกตัดสินลงโทษ ในชั้นที่มีการพิจารณาคดี หนักกว่าจำเลยที่ให้การรับสารภาพ คือจำเลยซึ่งถูกพิพากษาลงโทษในชั้นพิจารณาก็จะเบิกความเท็จเสมอ จริงอยู่แม้ว่าข้อวินิจฉัย เช่นนี้อาจจะถูกหักล้างไปได้เมื่อจำเลยสามารถพิสูจน์ได้ก็ตาม แต่ศาลมักจะสันนิษฐานการเบิกความเท็จนี้จากข้อเท็จจริงในการพิจารณาพิพากษาคดี เมื่อจำเลยเป็นผู้เบิกความเท็จย่อมจะต้องได้รับโทษเพิ่มมากขึ้นตามไปด้วย เหตุผลของการเบิกความเท็จซึ่งทำให้จำเลยต้องถูกศาลพิพากษาโทษหนักขึ้นนี้ อาจแยกพิจารณาได้ ๒ ทาง คืออาจจะมองได้ว่าผู้พิพากษาซึ่งทำการพิจารณาพิพากษาคดีใดลงโทษเพิ่มมากขึ้นเพราะจำเลยได้กระทำความผิดฐานเบิกความเท็จเพิ่มขึ้นอีกข้อหาหนึ่ง หรืออาจจะมองได้ว่าเป็นโทษที่เหมาะสมสำหรับจำเลยเพราะการเบิกความเท็จของจำเลยทำให้ยากแก่การแก้ไขความประพฤติของจำเลยยิ่งขึ้น นอกจากนี้การเบิกความเท็จยังเป็นการกระทำความผิด อันมีลักษณะเป็นการกระทำความผิดชนิดนี้เสียอีกด้วย

๓. เหตุผลที่ทำให้จำเลยให้การรับสารภาพเพื่อให้ได้การรับโทษที่น้อยลง คือคำให้การรับสารภาพของจำเลยทำให้เกิดความสะดวกในการบริหารงานยุติธรรม

๔. เหตุผลอีกอย่างหนึ่งที่ทำให้จำเลยที่ให้การรับสารภาพได้รับโทษน้อยลง คือในคำฟ้องของอัยการมักจะไม่เน้นให้เห็นถึงสภาวะการณที่โหดร้าย ซึ่งมักจะเกิดขึ้นในการก่ออาชญากรรม หรือมีไต่ถามแถลงต่อศาลในการพิจารณาคดี ซึ่งทำให้ดูเหมือนว่าจำเลยเป็นอันตรายต่อสังคมน้อยลง เป็นต้น

^๑ Bent and Rossum, Police Criminal Justice and the Community, pp. ๑๒๕ - ๑๒๖.

จากเหตุผลดังกล่าวนี้เอง จึงทำให้จำเลยมักจะได้รับคำแนะนำให้
 ตอรองคำรับสารภาพเสมอ คงจะเห็นได้อย่างชัดเจนจากการสนทนาระหว่าง
 นายจำเลยกับจำเลยซึ่งเป็นลูกความของเขาในคดีเรื่องหนึ่งที่ New York City's
 Former Manha Haw House of Detention (The Tombs) ดังนี้

"เป็นสิ่งปกติธรรมดาดีมาก ไม่ว่าท่านจะกระทำความผิดจริงหรือไม่ก็ตาม ถ้าท่านกระทำความผิดจริง ท่านก็สามารถให้การรับสารภาพได้ และอาจจะ
 ถูกพิพากษาลงโทษ ๑ ปี และภายใต้สถานการณ์เช่นนั้นท่านควรจะยอมรับสารภาพ
 ถ้าท่านไม่ได้กระทำความผิด ท่านก็จะถูกดำเนินการตามกระบวนการพิจารณาต่อไป"

"ข้าพเจ้ามิได้กระทำความผิด..."

"ท่านจะต้องดำเนินการพิจารณาต่อไป แต่คณะลูกขุนกำลัง
 พิจารณาว่าตำรวจตามคุณเข้าไปในตึก โดยได้รับคำสั่งให้เขาไปที่อาคารเมนต์
 ๓ เอ และตำรวจก็จับท่านได้ทันที และชายคนที่ชี้ตัวท่านก็อยู่ที่โรงพยาบาล ถ้าท่าน
 ถูกพิสูจน์ได้ว่ากระทำความผิดจริง ท่านอาจถูกลงโทษจำคุก ๑๕ ปี"

จึงเห็นได้ว่า ความคิดที่ว่าจำเลยอาจถูกพิพากษาลงโทษหนักว่าการ
 ถูกพิพากษาลงโทษโดยคำรับสารภาพ ถ้าจำเลยไม่สามารถพิสูจน์ความบริสุทธิ์
 ของตนเองได้ในชั้นพิจารณาคดีของศาล สิ่งเหล่านี้เป็นแรงจูงใจที่สำคัญยิ่งที่ทำให้
 จำเลยให้การรับสารภาพ นอกจากนี้การที่จำเลยไม่สามารถหาหลักทรัพย์สินมา
 ประกันตัวในระหว่างดำเนินคดี ก็เป็นแรงจูงใจอีกอย่างหนึ่งที่ทำให้จำเลยให้การ
 รับสารภาพด้วย

^๑Ibid., p. ๑๒๖.

จากบรรดาแรงจูงใจต่าง ๆ นี้เอง จึงทำให้จำเลยมักจะให้การ
รับสารภาพเพื่อความประสงค์ที่จะได้รับโทษตามคำพิพากษาที่เบากว่าการที่จำเลย
จะให้การปฏิเสธความผิดและขอต่อสู้คดีโดยขอให้มีการพิจารณาคดีต่อไป ซึ่งถ้าหาก
ในชั้นพิจารณาคดีเชื่อว่าจำเลยกระทำผิดจริงแล้ว จำเลยจะต้องได้รับโทษตาม
คำพิพากษานั้นหนักกว่าอย่างแน่นอน ดังตัวอย่างที่จะนำมาแสดงต่อไปนี้

ตาราง ๓ สถิติแสดงการคำรับสารภาพของจำเลยใน Superior Court
of Alameda County ในระหว่างปี ๑๘๘๐ - ๑๘๙๘^๑

จำนวน คดี	ปฏิเสธเปลี่ยนเป็นรับสารภาพ เพื่อลดโทษ (%)	รับสารภาพแต่เริ่มแรก (%)
๑๘๘๐ - ๑๘๙๘	๘	๑
๑๘๙๐ - ๑๘๙๘	๘	๑
๑๘๙๐ - ๑๘๙๘	๖	๕
๑๘๕๐ - ๑๘๙๘	๒๒	๗

จากตารางดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ในระหว่างปี ๑๘๘๐ - ๑๘๙๘
เมื่อจำเลยถูกดำเนินคดี เริ่มแรกจะให้การปฏิเสธก่อนเสมอ ต่อมาด้วยแรงจูงใจ
ต่าง ๆ จึงทำให้จำเลยยอมเปลี่ยนความคิดเห็นมาเป็นให้การรับสารภาพเพื่อขอลดโทษ
มากกว่าการที่รับสารภาพมาแต่เริ่มแรก

^๑ Heumann, Plea Bargaining : The Experience
of Prosecutors, Judges and Defense Attorneys, p. ๒๕๐.

นอกจากนี้จากการศึกษาของ Heumann ยังพบว่ามัจฉัยอีก ๔ ประการ ที่มีอิทธิพลต่อจำเลยทำให้เปลี่ยนคำให้การจากปฏิเสธ เป็นคำให้การรับสารภาพกล่าวคือ

๑. รับสารภาพเพื่อขอลดคำพิพากษาลงโทษ (reduced sentence) เช่นขอลดโทษตามคำพิพากษาจากการถูกจำคุก (ในระยะสั้น) เป็นการคุมประพฤติแทน เป็นต้น ซึ่งมัจฉัยนี้มีการใช้มากที่สุด ถึง ๔๕ % ของคดีทั้งหมด

๒. รับสารภาพโดยเห็นว่า คำพิพากษาลงโทษมีความเหมาะสมกับการกระทำผิดแล้ว (Concurrent sentence or concurrent charges) ซึ่งมีมากเป็นอันดับ ๒ ถึงประมาณ ๒๒ % ของคดีทั้งหมด

๓. รับสารภาพเพื่อลดขอหา (reduce charges) ซึ่งมีจำนวน ๒๐ % ของคดีทั้งหมด

๔. รับสารภาพเพื่อส่งไม่ฟ้องความผิดบางขอหา (dropped charge) โดยให้ถือความผิดตามขอหาที่ให้การรับสารภาพแทน กล่าวคือ จำเลยใดกระทำความผิดหนึ่ง แต่จากการต่อรองคำรับสารภาพทำให้จำเลยยอมรับสารภาพในอีกความผิดหนึ่ง ซึ่งเป็นความผิดใหม่ เช่นความผิดเกี่ยวกับความผิดปกติทางเพศ จำเลยมักยอมรับสารภาพในความผิดฐานทำร้ายร่างกาย เป็นต้น ซึ่งมีจำนวนน้อยที่สุดเพียง ๑๓ % ของคดีทั้งหมด

^๑ A. Keith Bottomley, Decisions in the Penal Process Law in Society Series (New - Jersey : Fred B. Rothmand & co., ๑๙๗๓), p. ๑๐๘.

การฟ้องคำรับสารภาพโดยทั่วไป อาจกระทำได้ทุกประเภทความผิด แต่บางมลรัฐยอมให้มีการฟ้องคำรับสารภาพในความผิดอุกฉกรรจ์ความผิดเล็ก ๆ น้อย ๆ เท่านั้น แต่เท่าที่ปรากฏในทางปฏิบัติ ส่วนมากมักปรากฏว่าการฟ้องคำรับสารภาพกระทำในความผิดประเภทที่มีอัตราโทษสูง หรือในความผิดอุกฉกรรจ์เพื่อขอลดโทษเป็นความผิดที่มีอัตราโทษต่ำกว่า จากการรวบรวมสถิติของการที่ขอลดโทษจากความผิดอุกฉกรรจ์ (felony) เป็นความผิดเล็ก ๆ น้อย ๆ (misdemeanor) มีดังนี้

ตาราง ๔ สถิติแสดงการกระทำผิดในคดีอุกฉกรรจ์ ที่มีการฟ้องคำรับสารภาพขอลดโทษเป็นความผิดเล็ก ๆ น้อย ๆ ของ New York City ในระหว่างปี ๑๙๕๓ - ๑๙๕๔^๒

มลรัฐ	ปี ๑๙๕๓			ปี ๑๙๕๔		
	คดีอุกฉกรรจ์ (คดี)	เสร็จสิ้นโดย การฟ้อง คำรับสารภาพ		คดีอุกฉกรรจ์ (คดี)	เสร็จสิ้นโดย การฟ้อง คำรับสารภาพ	
		จำนวน(คดี)	%		จำนวน(คดี)	%
Manhattan	๓๑,๐๘๘	๒๓,๘๕๕	๗๗	๗๒,๘๓๐	๒๖,๗๕๒	๘๑
Brooklyn	๒๔,๘๐๗	๑๗,๘๕๘	๗๒	๒๗,๗๔๔	๒๒,๘๒๔	๘๑
Bronx	๒๑,๔๑๑	๑๖,๕๖๖	๗๗	๒๔,๕๐๑	๒๐,๑๗๒	๘๒
Queens	๑๑,๘๒๘	๗,๕๔๓	๖๓	๑๓,๗๗๕	๑๐,๓๔๐	๗๖
Staten Island	๑,๖๘๘	๑,๐๑๘	๖๐	๑,๘๘๘	๑,๑๖๓	๖๑
รวม	๙๑,๐๕๓	๖๖,๗๑๐	๗๓	๑๐๑,๗๔๘	๘๑,๓๕๑	๘๐

^๑ Robin, Introduction to the Criminal Justice System, p. ๒๔๗.

^๒ Ibid., p. ๒๔๖.

ตามสถิติดังกล่าวจะเห็นได้ว่าใน New York City เมื่อปี ๑๙๓๓ คดีอุกฉกรรจ์จำนวนทั้งหมด ๕๑,๐๔๓ คดี จะมีการฟ้องคำรับสารภาพเพื่อขอลดโทษโดยจำเลยยอมรับสารภาพเพื่อแลกเปลี่ยนกับการที่จะได้รับการลดโทษเป็นจำนวนถึง ๖๖, ๓๑๐ คดี หรือเท่ากับ ๓๓ % ของคดีทั้งหมด ในปี ๑๙๓๔ ก็ทำนองเดียวกัน โดยมีการฟ้องคำรับสารภาพเพื่อขอแลกเปลี่ยนกับการได้รับลดโทษเป็นจำนวนถึง ๘๑,๓๕๑ คดี หรือเท่ากับ ๘๐ % ของคดีทั้งหมด

อย่างไรก็ดีแม้ว่าการฟ้องคำรับสารภาพจะไม่มีรูปแบบที่แน่นอนและแตกต่างกันไปในแต่ละรัฐ แต่ก็ได้มีการพยายามที่จะกำหนดรูปแบบมาตรฐานของการฟ้องคำรับสารภาพไว้เพื่อให้เป็นแบบมาตรฐานอย่างเดียวกัน

The American Bar Association (A.B.A.) ได้กำหนดว่า การฟ้องคำรับสารภาพจะต้องประกอบด้วยส่วนประกอบอันเป็นสาระสำคัญ ๓ ประการใหญ่ ๆ ดังนี้

๑. การยอมรับคำให้การรับสารภาพในความผิดใหม่ที่เกิดจากการฟ้องคำรับสารภาพที่มีเหตุผลสมควรอันเกี่ยวกับผลที่จำเลยยอมให้การรับสารภาพในความผิดที่มีโทษน้อยกว่าขอหาเดิม

๒. ต้องมีการสั่งไม่ฟ้อง (dropped charged) ในความผิดอื่นหรือขอหาอื่นที่ค้างอยู่ในคดี

๓. เนื้อหาสาระของคำพิพากษาต้องระบุให้ชัดเจนถึงโทษเช่น จำคุก ปรับ คุมประพฤติ ความหนักเบาของความผิด

Weston and Wells, The Administration of Justice, p.p. ๒๓๐ - ๒๓๑.

ส่วนใน California ได้กำหนดหลักเกณฑ์ที่สำคัญของการ
 ทอรองคำรับสารภาพไว้ ๓ ประการ ดังนี้

๑. นายจำเลยมีหน้าที่จะต้องเปิดเผยการทอรองคำรับสารภาพ
 ต่อศาล และการทอรองคำรับสารภาพจำต้องเกี่ยวข้องกับข้อเท็จจริงอันเกี่ยวกับการ
 กระทำของจำเลยนอกศาล

๒. คำให้การรับสารภาพที่เกิดจากการทอรองคำรับสารภาพ
 ระหว่างจำเลยกับมรฎฐ ให้ถือว่าเป็นคำให้การรับสารภาพโดยสมัครใจ

๓. ศาลมีอิสระที่จะใช้อำนาจที่มีอยู่ในการใช้ดุลพินิจยอมรับ
 คำรับสารภาพของจำเลยในความผิดที่มีโทษเบากว่าชอกลาวหา หรือความผิด
 ที่เบากว่าความผิดตามที่ปรากฏในข้อเท็จจริงที่จำเลยได้กระทำผิดจริง ๆ

มีปัญหาที่น่าพิจารณาว่า คำรับสารภาพในการทอรองคำรับสารภาพ
 จะมีผลมากน้อยเพียงใด ในเรื่องนี้อาจตอบได้ว่า เหตุผลที่สำคัญที่สุดคือ
 คำให้การรับสารภาพต่อการกระทำผิดทางอาญาจะมีผลทำให้เกิดการตัดสินชี้ขาด
 และการตัดสินชี้ขาดในคดีอาญาเกี่ยวกับความผิดอุกฉกรรจ์ในทุกศาล ก็คือ
 การสูญเสียสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคลหรือทรัพย์สินที่จะได้รับความปลอดภัยจากการ
 ถูกจับกุม การยึดทรัพย์ หรือการถูกลงโทษ ในเรื่องนี้ศาลสูงสหรัฐได้กล่าวไว้
 "การให้การรับสารภาพก็คือการตัดสินชี้ขาดโดยตัวของมันเองอย่างอัตโนมัติ
 ไม่จำเป็นต้องมีสิ่งใดมากไปกว่านี้ เพราะคำรับสารภาพเป็นพยานหลักฐานที่ดีที่สุดที่รับ
 ฟังได้และน่าเชื่อถือเพื่อลงโทษผู้กระทำผิด ดังนั้นศาลจึงทำให้แต่เพียงพิพากษา
 ลงโทษผู้กระทำผิดเมื่อผู้นั้นให้การรับสารภาพเท่านั้น"

^๑ Ibid., p. ๒๓๘.

นอกจากนี้ การให้คำรับสารภาพโดยทั่วไปในทุกศาล ย่อมเป็นการขจัด ซึ่งข้อผิดพลาดทั้งปวงที่เป็นการกระทำอยู่นอกเหนือเขตอำนาจศาล กล่าวคือ การให้คำรับสารภาพย่อม เป็นเรื่องขจัดข้อบกพร่องใด ๆ ที่เกิดขึ้นก่อนเมื่อการดำเนินคดี เช่น ความชอบด้วยกฎหมายเกี่ยวกับการจับ การคน หรือการยึด หรืออื่น ๆ แต่อย่างไรก็ตาม บางมลรัฐจะใช้วิธีการนี้ต่อเมื่อใดที่ตรวจสอบพยานหลักฐานต่าง ๆ ทั้งในคำขอเท็จจริงการกระทำผิดและสถานะภาพส่วนตัวของจำเลยก่อน แม้ว่า บางคดีจำเลยจะให้การรับสารภาพก็ตาม และข้อปฏิบัติเช่นว่ามานี้เป็นที่ยอมรับกัน ในการพิจารณาคดี ดังคำกล่าวของศาลสูงสหรัฐที่ว่า ในทุกมลรัฐจำเลยไม่จำเป็นต้องให้การรับสารภาพ จำเลยอาจยอมให้พิจารณาคดีต่อไป เพื่อเปิดโอกาสให้ มลรัฐพิจารณาข้อคัดค้านการจับกุม การคน การยึด ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายตาม รัฐธรรมนูญในชั้นอุทธรณ์ การยอมให้ระบุพยานเพิ่มเติม หรือความสมัครใจในการให้การรับสารภาพ เมื่อจำเลยเลือกให้การรับสารภาพมากกว่ายอมให้พิจารณาคดีต่อไป จึงมักมีการปฏิเสธที่จะเสนอคำร้องต่อศาลสหรัฐ แต่จำเลยเลือกที่จะให้มีการพิจารณาคดีต่อไป มลรัฐนั้นก็พิจารณาตัดสินคดีต่อไป จนกว่าคดีจะถึงที่สุด ตามปกติแล้วการให้คำรับสารภาพของผู้กระทำผิดนั้นย่อมเป็นการแสดงให้เห็นถึงการหยุดชะงักของลำดับเหตุการณ์ซึ่งเกิดขึ้นก่อนหน้าที่จะมีการดำเนินคดี อาญาและขั้นตอนในกระบวนการพิจารณาทางอาญา

ดังนั้น กรณีที่จำเลยให้การรับสารภาพ จึงเป็นเครื่องขจัดสิทธิบางประการของจำเลยตามรัฐธรรมนูญ กล่าวคือ

๑. สิทธิที่จะได้รับการพิจารณาคดีโดยลูกขุน (Sixth Amendment)
๒. สิทธิที่จะเผชิญหน้ากับพยานฝ่ายตรงข้าม (Sixth Amendment)

๓. สิทธิที่จะไม่เปิดเผยว่าเป็นผลร้ายแก่ตนเอง หรือสิทธิที่จะ
นิ่งเฉยไม่ให้ความใด ๆ (Fifth Amendment)^๑

การตอรองคำรับสารภาพตามความหมายดังกล่าวมาแล้วทั้งหมด ไม่นำ
มาใช้ในกระบวนการดำเนินคดีและพิจารณาคดีของศาลเด็กและเยาวชน นอกจากนี้
การลดข้อหาในการตอรองคำรับสารภาพนั้น โดยปกติมักมีการกระทำในชั้นก่อน
อัยการฟ้องคดีหรือเป็นการกระทำกันนอกศาล แต่ศาลบางมลรัฐก็ยินยอมให้กระทำ
ในศาลได้ โดยเห็นว่าเป็นการยากที่จะบังคับอัยการให้ฟ้องในข้อหาที่หนักต่อไป
ถ้าหากอัยการมิได้มีความประสงค์เช่นนั้น^๓

การตอรองคำรับสารภาพก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการบริหารงานยุติธรรม
ทางอาญาอย่างมาก กล่าวคือช่วยลดคดีจำนวนมากที่จะมาค้างอยู่ในศาล ภาระ
ในการพิสูจน์คดีของ รัฐ ในฐานะเป็นผู้กล่าวหาทั้งหมดไป และไม่ต้องมีการพิจารณาคดี
ในศาล อันทำให้สามารถประหยัดเวลา ค่าใช้จ่าย เครื่องมือ เครื่องใช้
เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง บุคคลากรต่าง ๆ เช่น ผู้พิพากษา อัยการ เป็นต้น และที่
สำคัญคือการตอรองคำรับสารภาพเป็นการช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินคดีอีก
ด้วย กล่าวคือ การตอรองคำรับสารภาพจะช่วยลดอัตราการยกฟ้องของศาลใต้อยลง

^๑ Wright and Lewis, Modern Criminal Justice,
p. ๒๒๐.

^๒ James Voremborg, Criminal Law and Procedure
(St. Paul. Minn., West Publishing Co., ๑๙๗๕),
pp. ๖ - ๗.

^๓ Daniel Glaser, Handbook of Criminology
(Chicago : Rand Mcvally College Publishing, co.,
๑๙๗๔, p.

และช่วยแก้ไขความเคร่งครัดที่ศาลจะต้องพิพากษาปกป้องในกรณีก็ตามขอเท็จจริง
 จำเลยกระทำผิดจริงแต่เนื่องจากวิธีปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานไม่ชอบด้วยกฎหมาย
 เช่น การค้น การจับ การยึด หรือลี้ภัยหนีผู้ต้องหา เป็นต้น

การฟ้องร้องคำรับสารภาพ จึงเป็นสิ่งที่เอื้ออำนวยประโยชน์อย่างดีที่สุดแก่
 ผู้ที่เกี่ยวข้องในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาทุกฝ่าย อันได้แก่ ตำรวจ อัยการ
 ผู้พิพากษา จำเลยและทนายจำเลย ต่างก็ได้รับประโยชน์จากการฟ้องร้องคำรับ-
 สารภาพแม้แต่จำเลยเองก็ได้รับประโยชน์ตอบแทนสำหรับการเข้ามามีส่วนร่วมด้วย
 โดยได้รับโทษตามคำพิพากษาน้อยลง คงมีผู้ที่เสียประโยชน์จากการฟ้องร้องคำรับ-
 สารภาพเพียง ๒ ฝ่าย เท่านั้น คือ จำเลยที่ถูกกล่าวหาว่าผิดแต่ภายหลังพบว่า เป็น
 ผู้บริสุทธิ์และสังคมส่วนรวม ในกรณีของจำเลยผู้บริสุทธิ์การฟ้องร้องคำรับสารภาพ
 เท่ากับเป็นการผูกมัดจำเลยไว้กับรูปแบบของการควบคุมอาชญากร ซึ่งสันนิษฐาน
 ไว้ก่อนว่า จำเลยได้กระทำผิดและเป็นความสะทกสะท้านมากกว่าความน่าเชื่อถือ
 ดังคำกล่าวของ Abraham Blumberg ที่ว่า "อย่างน้อยที่สุด เมื่อ
 บุคคลใดบุคคลหนึ่งถูกจับเป็นผู้ต้องหา โอกาสที่จะไม่ถูกพิพากษาลงโทษมีน้อยมาก"
 ส่วนผลที่เกิดกับสังคม ก็คือจำเลยไม่ถูกลงโทษหนักเหมือนกับจำเลยคนอื่นในคดี
 เดียวกันซึ่งให้การปฏิเสธ ความเมตตาลดหย่อนผ่อนโทษนี้จะมีผลทำให้ผลของ
 กฎหมายในการยับยั้งการกระทำผิดลดน้อยลงและทำให้โทษนั้นอาจไม่เป็นตาม
 วัตถุประสงค์ ของการแก้ไขผู้กระทำผิด ซึ่งอาจก่อให้เกิดความขัดแย้งขึ้นใน
 ความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ ในกระบวนการยุติธรรม^๒

^๑ Weston and Wells, The Administration of Justice, p. ๘๖.

^๒ Bent and Rossum, Police Criminal Justice and the Community, p. ๑๓๑.

บทบาทของผู้เสียหายในการต่อรองคำรับสารภาพ

จากการศึกษาพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างผู้เสียหายกับจำเลยคุณสมบัติส่วนตัวของผู้เสียหาย เช่นอายุ (age) เพศ (sex) เชื้อชาติ (race) ระดับชั้นทางสังคม (social class) ความประพฤติ (demeanor) พฤติการณ์เบี่ยงเบนทางอาญาที่ผ่านมา (prior record of criminal deviant behavior) ของผู้เสียหาย เป็นต้น รวมทั้งความรู้สึกของผู้เสียหายต่อการพิสูจน์ความผิด และความสามารถในการแสดงให้เห็นถึงความเกี่ยวพันระหว่างจำเลยกับอาชญากรรมจะเป็นสิ่งที่ได้รับการพิจารณาให้เป็นเหตุบรรเทาโทษ และเชื่อว่ามีอิทธิพลต่อการต่อรองคำรับสารภาพ (Alschuler, ๑๙๖๘ ; Lagoy et al, ๑๙๗๖ ; Mather, ๑๙๗๔; McDonald, ๑๙๗๖ ; Neubauer, ๑๙๗๔ ; Newmann, ๑๙๖๖).

บทบาทของตำรวจในการต่อรองคำรับสารภาพ

โดยทั่วไปแล้ว ตำรวจมักจะตำหนิและไม่เป็นด้วยกับวิธีการต่อรองคำรับสารภาพดังเห็นได้จากความเห็นของคณะกรรมการตำรวจของ New York City ซึ่งเคยเรียกร้องว่า ตำรวจสามารถทำการจับกุมผู้กระทำผิดในคดีอุกฉกรรจ์ได้ ๕๔,๐๐๐ คดีต่อปี แต่คดีมาสู่การพิจารณาของศาลเพียง ๕๕๐ คดีเท่านั้น นอกจากนี้เสร็จสิ้นไปโดยการต่อรองคำรับสารภาพ จนกระทั่งโรเบิร์ต แมคไควร์ อธิบดีตำรวจแห่ง New York City กล่าวว่า "กระบวนการยุติธรรมนั้นเกือบจะเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดอาชญากรรมอยู่แล้ว"

^๑ J. Norman Swaton and Loren Morgan, Administration of Justice and Introduction (New York : D. Van Nostrand Company., ๑๙๗๕ , pp. ๑๐๕ - ๑๐๗.

แต่อย่างไรก็ตาม มีเหตุผลหลายประการที่ทำให้ตำรวจสนับสนุนวิธีการ
 ทอรองคำรับสารภาพนี้ กล่าวคือ ประหยัดเวลาของตำรวจไม่ต้องมารอคอยเพื่อ
 ให้การเป็นพยานในการพิจารณาคดี ที่สำคัญกว่านี้ก็คือ การทอรองคำรับสารภาพ
 มีประโยชน์ในการชำระสะสางคดีและช่วยเหตุนี้จึงเท่ากับเป็นการปรับปรุงอัตรา
 การชำระสะสางคดีของตำรวจ ซึ่งเป็นเครื่องบ่งชี้ขั้นพื้นฐานที่สุดที่ผู้บังคับบัญชา
 นักการเมือง และประชาชนทั่วไปนำไปใช้ในการประเมินผลการปฏิบัติงานของ
 ตำรวจ ในหลายโอกาสที่จำเลยซึ่งถูกฟ้องในข้อหาใดข้อหาหนึ่งจะยอมรับสารภาพ
 ในข้อหาอื่นด้วยโดยทำความตกลงว่า หากจำเลยให้การรับสารภาพแล้ว จำเลย
 จะถูกพิพากษาลงโทษสำหรับการจับกุมครั้งหลังสุดตามที่ตกลงกันดังกล่าว ด้วยวิธีการ
 นี้ ตำรวจสามารถดำเนินการสะสางคดีให้หมดไปได้ โดยการยอมรับคำให้การรับ
 สารภาพของจำเลยเหตุผลที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่ทำให้ตำรวจสนับสนุนวิธีการ
 ทอรองคำรับสารภาพดังกล่าว ก็คือ การทอรองคำรับสารภาพเป็นการระงับ
 ปัญหาทางกฎหมายอื่น ๆ เช่น พยานหลักฐานที่ได้จากการจับกุม การค้น การยึด
 โดยมีขอบข่ายกฎหมาย เป็นต้น การทอรองคำรับสารภาพจึงเป็นการตัดโอกาส
 ของจำเลยที่จะหยิบยกปัญหาเกี่ยวกับความน่าเชื่อถือของพยานหลักฐาน หรือ
 การขู่บังคับของเจ้าหน้าที่ตำรวจ และเนื่องจากคดีอาญาจำนวนถึง ๕๐ % ของคดี
 อาญาทั้งหมดได้เสร็จสิ้นไปโดยการทอรองคำรับสารภาพ ก็เป็นผลเนื่องมาจาก
 การทอรองคำรับสารภาพ จึงเป็นการช่วยกลบเกลื่อนการปฏิบัติหน้าที่ของตำรวจ
 ซึ่งไม่เป็นไปตามบทบัญญัติของกฎหมาย

^๑Bent and Rossum, Police Criminal Justice and the Community, pp. ๑๒๘ - ๑๓๐.

บทบาทของจำเลยในการฟ้องร้องรับสารภาพ

โดยทั่วไปการฟ้องร้องรับสารภาพมีความจำเป็นต่อการบริหารงานยุติธรรมอย่างมากและเป็นประโยชน์ต่อจำเลยที่ตกลงให้การรับสารภาพ ดังคำกล่าวของ The chief justice Burger ว่า "การดำเนินคดีโดยความตกลงกัน ระหว่างอัยการกับจำเลยหรือทนายจำเลยที่เรียกว่าการฟ้องร้องรับสารภาพนี้เป็นสิ่งจำเป็นในการบริหารงานยุติธรรมทางอาญายังมีคดีเพิ่มขึ้นมากเท่าไรก็ยังต้องนำวิธีการนี้มาใช้เพิ่มขึ้นอีกเท่านั้น และถ้าหากจะดำเนินกระบวนการพิจารณาอย่างเต็มรูปแบบทุก ๆ คดีแล้ว รัฐก็จะต้องเพิ่มจำนวนผู้พิพากษา และเครื่องมือเครื่องใช้ต่าง ๆ ประจำศาลเพิ่มขึ้นอีกหลายเท่า" นอกจากนี้ศาลสูงสหรัฐยังได้กล่าวถึงประโยชน์ของการฟ้องร้องรับสารภาพว่า "เป็นวิธีการที่สามารถดำเนินคดีให้เสร็จสิ้นถึงที่สุดได้อย่างสมบูรณ์เป็นจำนวนมาก และถือว่าเป็นการหลีกเลี่ยงผลเสียของความเสียหายในการบังคับใช้กฎหมาย โดยเฉพาะในระหว่างการคุมขังผู้กระทำความผิดก่อนมีการพิจารณาคดีและไม่ได้รับการปล่อยตัวระหว่างพิจารณาเป็นการป้องกันสังคมจากจำเลย ซึ่งมีแนวโน้มว่าจะประกอบอาชญากรรมอีกในช่วงเวลาที่ได้รับการปล่อยตัวก่อนการพิจารณาคดีและช่วยย่นระยะเวลาระหว่างการฟ้องคดีและการชี้ขาดคดีสินคดี อีกทั้งยังเป็นการแก้ไขความประพฤติเมื่อเขาได้รับโทษแล้ว"^๑

ตามปกติแล้ว อัยการจะเป็นผู้เสนอให้มีการฟ้องร้องรับสารภาพกับจำเลยแต่ก็มีบางกรณีที่อัยการไม่มีข้อเสนอใด ๆ เพื่อแลกเปลี่ยนกับการรับสารภาพของจำเลย เช่น ในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราเด็ก ความผิดฐานมียาเสพติดไว้ในครอบครอง เป็นต้น แต่อย่างไรก็ตาม มีหลายคดีที่จำเลยเป็น

^๑ Wright and Lewis, Modern Criminal Justice,

ฝ่ายเสนอที่จะขอให้การรับสารภาพเพื่อขอลดข้อหา หรือขอลดโทษกับอัยการ อัยการมีอำนาจใช้ดุลพินิจในอันที่จะรับข้อเสนอของจำเลยหรือไม่ก็ได้ ในทางปฏิบัติ อัยการจะเป็นเพียงผู้ให้คำแนะนำต่อผู้พิพากษาเท่านั้น แต่ไม่มีผลผูกมัดผู้พิพากษา ให้ต้องลงโทษตามคำแนะนำของอัยการ เป็นดุลพินิจอันอิสระของผู้พิพากษา แต่อย่างไรก็ดีตามปกติแล้วผู้พิพากษามักให้ความร่วมมือโดยพิพากษาลงโทษตาม คำแนะนำของอัยการ เสมอ จะมีกรณีที่ไม่เห็นด้วยกับการแนะนำของอัยการน้อยมาก และนาน ๆ จะพบสักครั้ง

ในการต่อรองคำรับสารภาพนั้น คำรับสารภาพของจำเลยจะมีผล เท่ากับเป็นการยอมรับว่า ได้กระทำความผิดจริงและในขณะเดียวกันก็เท่ากับเป็นการ สละสิทธิของตนที่มีอยู่ตามรัฐธรรมนูญด้วยอันใดแก่สิทธิดังต่อไปนี้

๑. สิทธิที่จะไม่ให้การปรักปรำตนเอง หรือให้การเป็นปฏิปักษ์ ต่อตนเอง (Fifth Amendment)

๒. สิทธิที่จะได้รับการพิจารณาโดยลูกขุน (Sixth Amendment)

๓. สิทธิที่จะเผชิญหน้ากับพยานฝ่ายตรงข้าม หรือพยานที่เป็น ปฏิปักษ์ต่อตนเอง (Sixth Amendment)

การสละสิทธิตามรัฐธรรมนูญทั้ง ๓ ประการนี้ จะต้องมีปรากฏใน บัญชีกรายงานกระบวนการพิจารณาของศาลโดยชัดแจ้งว่า จำเลยได้สละสิทธิตาม

John Kaplan, Criminal Justice Introduction Cases and Materials (New York : The Foundation Press, . Inc., ๑๙๕๓), pp. ๔๑๐ - ๔๑๓.

รัฐธรรมนูญดังกล่าวและอย่างมีเหตุผล มิฉะนั้นแล้วคำรับสารภาพนั้นยอมรับฟังไม่ได้ ศาลสูงสหรัฐได้กล่าวไว้ว่า "เป็นความผิดพลาดของผู้พิพากษาที่นิ่งพิจารณาพิพากษาคดี ที่ยอมรับคำให้การรับสารภาพของจำเลยโดยมิได้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า คำรับสารภาพนั้นได้กระทำอย่างฉลาด และด้วยสมัครใจ... ความโง่เขลา และความไม่เข้าใจ การขู่เข็ญ ความทารุณโหดร้าย สิ่งจูงใจ เล่ห์เหลี่ยม และการบีบบังคับใด ๆ อาจเป็นสิ่งบดบังความไม่ถูกต้องตามรัฐธรรมนูญ" (Boykin v. Alabama, ๑๙๖๘)^๑

คำรับสารภาพอันเป็นผลเนื่องมาจากการตอรองคำรับสารภาพ จะต้องเป็นคำให้การรับสารภาพอย่างมีเหตุผล และมีความน่าเชื่อถือ กล่าวคือ คำรับสารภาพที่เกิดขึ้นนอกจากจะต้องกระทำด้วยความสมัครใจแล้ว ยังจะต้องกระทำในขณะที่มีความรู้สึกผิดชอบในเวลาขึ้นคำให้การด้วย^๒

คำรับสารภาพที่เกิดจากความสมัครใจ (Voluntariness) หมายถึง คำรับสารภาพที่มีคุณค่าพอที่จะผูกมัดจำเลยต่อศาล โดยปราศจากการชักชวนโดยการให้สัญญา หรือการหลอกลวงด้วยประการใด ๆ (The Federal Rules of Criminal Procedure)

ส่วนคำรับสารภาพด้วยความรู้สำนึกผิดชอบ (intelligence) ของจำเลยที่มีอยู่ในขณะให้การ หมายถึง การที่จำเลยได้รู้และเข้าใจถึงผลของ

^๑ Peter W. Lewis, Criminal Procedure : The Supreme Court's View Case (St. Paul : West Publishing Company, ๑๙๗๕), pp. ๕๔๓ - ๕๔๔. ; Radzinowicz and Wolfgang, Crime and Justice p. ๒๗๕.

^๒ Vivitasevi, THAMMASAT LAW JOURNAL, p. ๑๗๔.

การตัดสินใจเกี่ยวกับข้อเท็จจริง และการตัดสินใจของจำเลยนี้เองที่นำไปสู่ผลที่จะเกิดขึ้นตามมา

ความรู้สำนึกผิดชอบ (intelligence) ของจำเลยที่ให้ การรับสารภาพนั้น ในสหรัฐอเมริกาได้แบ่งออกเป็น ๔ ประเภทด้วยกัน กล่าวคือ

๑. ความรู้สำนึกผิดชอบเข้าใจถึงข้อหา (intelligence as to the charge) ซึ่งตาม The Federal Rules ได้กำหนดว่าผู้พิพากษาซึ่งนั่งทำการพิจารณาคดีจะต้องแนะนำจำเลย และพิจารณาวาจำเลยเข้าใจลักษณะแห่งข้อหาในคำฟ้องหรือไม่ และควรดำเนินคดีต่อไปตาม กฎหมาย (due process)

๒. ความรู้สำนึกผิดชอบโดยเข้าใจถึงสิทธิที่มีอยู่ตามรัฐธรรมนูญ (intelligence as to constitutional rights) โดยหลัก ทั่วไปศาลต้องแจ้งให้จำเลยทราบว่า การที่จำเลยยื่นคำให้การรับสารภาพนี้ ย่อม เป็นการสละซึ่งสิทธิที่เขาจะมีอยู่ในอันที่จะได้รับการพิจารณาโดยคณะลูกขุน The Federal Rules กำหนดว่า ศาลจะรับคำให้การรับสารภาพของ จำเลยต่อเมื่อศาลได้แจ้งให้จำเลยทราบว่า ถ้าจำเลยยื่นคำให้การรับสารภาพ ต่อศาลแล้วจะไม่มี การพิจารณาคดีอีกต่อไปและถือว่าการพิจารณาสิ้นสุดลงด้วย และศาลจะไม่ยอมรับคำให้การรับสารภาพของจำเลยโดยไม่แจ้งให้จำเลยทราบ ถึงข้อพิจารณาที่ว่าถ้ามีการยื่นคำให้การรับสารภาพแล้วจะไม่มี การพิจารณาอีกต่อไป แม้กระทั่งศาลสูงสหรัฐเองก็ได้กำหนดไว้เช่นกันว่าการสละสิทธิตามรัฐธรรมนูญ ของจำเลยซึ่งได้แก่ สิทธิที่จะได้รับการพิจารณาโดยลูกขุน, สิทธิที่จะไม่ให้การ- ปรักปรำเป็นผลร้ายแก่ตนเอง และสิทธิที่จะได้รับการเผชิญหน้ากับพยานฝ่ายตรง- ข้าม จำเลยจะต้องกระทำโดยแสดงเจตนาสละสิทธิเหล่านี้โดยรู้และเข้าใจด้วย

การละสิทธิตามรัฐธรรมนูญที่กล่าวมาแล้วไม่อาจสันนิษฐานได้ว่าการนิ่ง (silence) โดยไม่ยอมให้การใด ๆ ของจำเลยเป็นการละสิทธิตามรัฐธรรมนูญแล้ว จากเหตุที่กล่าวมานี้จึงทำให้การตอรองคำรับสารภาพต้องกำหนดให้ผู้ที่พิพากษาซึ่งเป็นคนกลาง ไม่มีส่วนได้เสียในคดีเป็นยู่งแจ้งให้จำเลยทราบถึงสิทธิที่เขามีอยู่ตามรัฐธรรมนูญ และบันทึกคำให้การยืนยันของจำเลยที่จะละสิทธิดังกล่าวไว้ในรายงานกระบวนการพิจารณา

๓. ความรู้สำนึกผิดชอบโดยเข้าใจถึงผลอื่น ๆ ที่เกิดขึ้นตามมา โดยตรง (intelligence as to other direct consequences) ซึ่ง The Federal Rules กำหนดว่าศาลต้องแจ้งให้จำเลยทราบถึง อัตราโทษสูงสุดที่จำเลยอาจจะได้รับเมื่อให้การรับสารภาพรวมตลอดถึงผลของการลงโทษเท่าที่จะเป็นไปได้

๔. ความรู้สำนึกผิดชอบโดยเข้าใจถึงเรื่องปลีกย่อยที่เกิดขึ้น (intelligence as to collateral matters) เรื่องปลีกย่อยที่อาจเกิดขึ้นตามมา เช่นในเรื่องเกี่ยวกับความรับผิดชอบทางแพ่ง ความสูญเสียสิทธิที่จะออกคะแนนเสียงในฐานะพลเมือง ทั้งศาลสูงและ The Federal Rules กำหนดหลักไว้ว่า แม้จำเลยจะไม่รู้หรือเข้าใจถึงเรื่องดังกล่าว ก็ไม่ทำให้คำรับสารภาพที่เกิดจากความสมัครใจตกเป็นอันไร้มูล โดยทั่วไปแล้วในสหรัฐอเมริกา ถือว่าเรื่องดังกล่าวที่อาจเกิดขึ้นตามมามีมิใช่เรื่องสำคัญสำหรับจำเลย

คำรับสารภาพ ซึ่งเป็นผลเนื่องมาจากการตอรองระหว่างอัยการกับจำเลยหรือทนายจำเลยนั้น ไม่ได้ถือว่าเป็นการละเมิดหรือฝ่าฝืนสิทธิตามกฎหมายของ

^๑ Ibid., pp. ๑๒๔ - ๑๒๗.

บุคคล (due process) (Borden Kircher v. Hayes, ๑๙๓๘)^๑
 และแม้ว่าคำรับสารภาพของจำเลยนั้น จะกระทำเพื่อหลีกเลี่ยงการถูกพิพากษา
 ลงโทษประหารชีวิตก็ตาม ให้ถือว่าเป็นคำรับสารภาพโดยความสมัครใจ
 (Brady v. United States , ๑๙๓๐)^๒ ในกรณีคำรับสารภาพ
 ที่จำเลยได้กระทำโดยสำคัญผิดในข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมาย (Brady v.
 United States, ๑๙๓๐) หรือในกรณีที่คำรับสารภาพของจำเลยเกิด
 จากคำแนะนำที่ผิดพลาดของทนายจำเลยที่ว่าข้อตกลงจากการต่อรองคำรับสารภาพ
 จะได้รับการยอมรับ (McMann v. Richardson, ๑๙๓๐)
 คำรับสารภาพเหล่านี้ก็ยังรับฟังลงโทษจำเลยได้ นอกจากนี้สิทธิของจำเลยตาม
 รัฐธรรมนูญอีกอย่างหนึ่ง ก็คือสิทธิของจำเลยที่จะได้รับการช่วยเหลือจากทนายความ
 ในการดำเนินคดีนั้น ให้หมายความรวมถึงสิทธิของจำเลยที่จะได้รับความช่วยเหลือ
 จากทนายความในระหว่างที่ให้การรับสารภาพด้วย (Moore v. Michigan, ๑๙๕๓)^๓

นอกจากนี้จากการศึกษาพบว่าคุณสมบัติของจำเลยจะมีอิทธิพลต่อการ
 ต่อรองคำรับสารภาพ คุณสมบัติของจำเลยได้แก่ อายุ (age) เพศ (Sex)

^๑ David A. Jones, The Law of Criminal Procedure (Boston : Little Brown and Company, ๑๙๘๑), p. ๔๑๘.

^๒ Lewis, Criminal Procedure : The Supreme Court's View Case, pp. ๘ - ๑๐.

^๓ Radzinowicz and Wolfgang, Crime and Justice, p. ๒๓๗.

เชื้อชาติ (race) สถานภาพทางด้านการสมรส (marital status)
 ระดับชนชั้นทางสังคม (social class) ความสัมพันธ์ทางการเมือง
 หรือความสัมพันธ์ทางครอบครัว (political or family
 connections) ความประพฤติ (demeanor) ประวัติการ
 ทำงาน (history of employment) การใช้ยา (drug
 use) การใช้แอลกอฮอล์ (alcohol use) ปัญหาโรคจิต
 (psychiatric problems) ปัญหาเกี่ยวกับสุขภาพทางกาย
 (physical health problem) การรับราชการทหาร
 (military service) ความห่างไกลของที่อยู่อาศัย (length
 of local residence) เป็นต้น (Alschuler, ๑๙๖๔;
 Mather, ๑๙๗๕ .; McDonald, ๑๙๗๖ .; Neubauer, ๑๙๗๕.;
 Newmann, ๑๙๖๖)^๑

จากการศึกษาพบว่าในนครรัฐ New York จำเลยจำนวน ๒๕%
 ของจำเลยทั้งหมดไม่สามารถวางเงินประกันตัวเป็นเงิน ๕๐๐ เหรียญสหรัฐได้
 จำเลยจำนวน ๔๕% ของจำเลยทั้งหมด ไม่สามารถวางเงินประกันตัวเป็นเงิน
 ๑,๕๐๐ เหรียญสหรัฐได้ และจำเลยจำนวน ๖๓ % ของจำเลยทั้งหมดไม่สามารถ
 วางเงินประกันตัวเป็นเงิน ๒,๕๐๐ เหรียญสหรัฐได้ เมื่อพิจารณาถึงความ-
 สามารถในการวางเงินประกันตัวของจำเลยดังกล่าวข้างต้นแล้ว จึงเห็นได้ว่า
 สิ่งนี้เป็นปัจจัยอย่างหนึ่งทำให้จำเลยยอมเจรจาตกลงทำการต่อรองคำรับสารภาพ
 กับอัยการ เพราะเมื่อจำเลยไม่สามารถประกันตัวได้และต้องการที่จะได้รับการ-

^๑ McDonald, Rossman and Gramer, "The
Prosecutor's plea bargaining decisions, p. ๑๖๑.

ปล่อยตัวไม่ถูกควบคุมตัวอยู่ในระหว่างการพิจารณาจึงเกิดการตอรองคำรับสารภาพ
ขึ้นและเมื่อนำใบแจ้งกรณีผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดได้ตกเป็นจำเลยและเป็นผู้บริสุทธิ์
ก็รวมอยู่ด้วยเช่นกัน

ข้อตกลงอันเป็นผลมาจากการตอรองคำรับสารภาพ เป็นองค์ประกอบ
ที่สำคัญในการบริหารงานยุติธรรมทางอาญา กล่าวคือ ศาลได้วางหลักว่า
เมื่อจำเลยหรือทนายจำเลยเจรจาทำความตกลงเกี่ยวกับความผิดของตนกับ
อัยการเพื่อประโยชน์บางอย่างระหว่างคู่กรณีแล้ว โดยยอมให้การรับสารภาพ
ข้อตกลงดังกล่าวนั้นจะต้องได้รับการปฏิบัติตามทั้งสองฝ่าย แต่ไม่มีผลผูกมัดอัยการ
ให้อัยการต้องกระทำตามข้อตกลงนั้นเพราะอาจถือได้ว่าความยินยอมของอัยการ
ที่จำเลยได้รับนั้นเป็นเพียงสัญญาแห่งเกียรติยศเท่านั้น ดังนั้นทางแก้ของจำเลย
ที่ให้การรับสารภาพไปโดยเข้าใจว่าจะจะเป็นไปตามที่เจรจาตกลงกัน แต่ต่อมา
ภายหลังปรากฏว่าอัยการไม่ปฏิบัติตามข้อตกลง หรือศาลไม่ยอมรับข้อตกลงของ
คู่ความทั้งสองฝ่าย หรือศาลไม่ตัดสินลงโทษตามคำแนะนำของอัยการแล้ว จำเลย
ขอที่จะใช้สิทธิที่ตนพึงได้รับจากการดำเนินคดีอันเป็นไปตามกฎหมายด้วยการ
ถอนคำให้การเดิมที่ให้การรับสารภาพไป และยื่นชั้นให้การใหม่โดยขอให้มีการ
ดำเนินกระบวนการพิจารณาต่อไปได้เสมอ เมื่อศาลยังไม่ได้พิพากษาคดี

(Santabello v. New York, ๑๙๗๑. ; Chaffin v. Stynchcombe, ๑๙๗๓ .; Hutto v. Ross ๑๙๗๖)^๒

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

^๑ Bent and Rossum, Police Criminal Justice and the Community, p. ๑๒๖ - ๑๒๘.

^๒ Jones, The Law of Criminal Procedure, p. ๔๑๕ - ๔๑๗.

การถอนคำให้การนี้ นอกจากจำเลยจะกระทำได้เพราะเหตุที่ัยการ ไม่ปฏิบัติตามคำมั่นสัญญาที่เกิดจากการเจรจาตกลงต่อรองคำรับสารภาพแล้ว จำเลยยังมีสิทธิขอถอนคำให้การใดด้วยเหตุในกรณีดังต่อไปนี้

๑. เมื่อจำเลยได้รับการปฏิเสธความช่วยเหลือจากทนายความ หรือไม่มีทนายความ (legal counsel)
๒. คำให้การยอมรับสารภาพที่ยื่นเข้ามาต่อศาล โดยมีได้รับความเห็นชอบหรือการให้สัตยาบันจากจำเลย
๓. คำรับสารภาพที่เกิดขึ้นจากความไม่สมัครใจ หรือจำเลยไม่เข้าใจว่า คำพิพากษาลงโทษจำเลยนั้น ได้มีการกำหนดขึ้นจากคำให้การรับสารภาพของจำเลย
๔. เมื่อมีการต่อรองคำรับสารภาพกันในศาล โดยผู้พิพากษา ซึ่งทำหน้าที่พิจารณาพิพากษาคดี ไม่ยอมรับเรื่องเกี่ยวกับข้อหาหรือโทษที่ัยการและจำเลยเจรจาตกลงกัน หรือในกรณีที่จำเลยไม่ยืนยันตามคำให้การของเขาที่ให้ การรับสารภาพเมื่อศาลได้แนะนำเขาแล้ว

มีข้อน่าสังเกตว่า จำเลยที่มีอายุอ่อนหรือมีประสบการณ์ในการดำเนินคดี น้อย เช่นกระทำความผิดเป็นครั้งแรก ส่วนมากมักจะให้การปฏิเสธและขอให้ศาล พิจารณาพิพากษาต่อไปตามปกติ โดยไม่ยอมเจรจาตกลงต่อรองคำรับสารภาพกับ

^๑ Weston and Wells, The Administration of Justice, pp. ๗๘ - ๗๙.

อัยการ ซึ่งตรงข้ามกับจำเลยที่เคยกระทำผิดมาแล้วน้อยครั้ง หรือมีประสบการณ์ในการถูกดำเนินคดีมาแล้วหลายครั้ง^๑

บทบาทของนายจำเลยในการต่อรองคำรับสารภาพ

ศาลสูงสหรัฐไคววงหลักไว้ว่า สิทธิของจำเลยในการที่จะได้รับความช่วยเหลือจากทนายความในการดำเนินคดี หมายความว่าความรวมถึงความช่วยเหลือของทนายความในระหว่างที่ให้การรับสารภาพด้วย (Moore v. Michigan, ๑๙๕๗) กล่าวคือ โดยทั่วไปแล้วถือว่าคำให้การรับสารภาพของจำเลยจะต้องกระทำอย่างมีเหตุผล รอบคอบ และโดยสมัครใจ ศาลจะต้องบันทึกรายละเอียดเกี่ยวกับข้อตกลงการต่อรองคำรับสารภาพไว้ในรายงานกระบวนการพิจารณาอย่างชัดเจน อัยการจะต้องรักษาคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้กับจำเลยหรือนายจำเลย และจำเลยจะต้องมีทนายคอยให้ความช่วยเหลือในการรักษาสិทธิต่าง ๆ ของจำเลย^๒

จากการศึกษาพบว่า คุณสมบัติส่วนบุคคลของนายจำเลย มีอิทธิพลต่อการที่จำเลยจะให้การอย่างไรโดยหนึ่ง และการต่อรองคำรับสารภาพอย่างมาก กล่าวคือ คุณสมบัติของนายจำเลยประการแรก ก็คือ คุณสมบัติเกี่ยวกับชื่อเสียงของนายจำเลย เช่นความซื่อสัตย์ ความประสงค์ที่จะนำคดีมาสู่การพิจารณาคดีและความรู้ความสามารถ ความชำนาญ หรือความเชี่ยวชาญในการดำเนินคดี เป็นต้น คุณสมบัติของนายจำเลย ประการที่สอง ก็คือ ความสัมพันธ์

^๑Kaplan, Criminal Justice Introduction

Cases and Material, pp. ๔๑๐ - ๔๑๓.

^๒Radzinowicz and Wolfgang, Crime and Justice,

p. ๒๗๖.

ส่วนตัวซึ่งเป็นกรณีที่เกี่ยวข้องกับความเป็นมิตรสหาย หรือเป็นคนใกล้ชิด หรือความเป็นปฏิปักษ์ต่อกันระหว่างจำเลยกับนายจำเลย ซึ่งจากการศึกษาดังกล่าวนี้ ปรากฏว่ามีนายจำเลยบางคนไม่เคยนำคดีมาสู่การพิจารณาคดีของศาลด้วยวิธีพิจารณาตามปกติเลย (Alschuler, ๑๙๖๕ .; Mather, ๑๙๖๕ .; Neubauer, ๑๙๖๕ . ; Newmann, ๑๙๖๖). นอกจากนี้การที่นายจำเลยจะขอให้มีการใช้วิธีการต่อรองคำรับสารภาพหรือไม่นั้น โดยทั่วไปนายจำเลยมักจะพิจารณาหลักใหญ่ ๆ ๓ ประการด้วยกัน กล่าวคือ

๑. ความร้ายแรงของการกระทำ (seriousness of the offense)
๒. ความร้ายแรงของโทษที่ผู้กระทำผิดจะได้รับ (seriousness of the offender)
๓. คดีมีหลักฐานพอจะลงโทษตามข้อกล่าวหาเดิมหรือไม่ (strength of the Case) (Mather, ๑๙๖๕ .; Neubauer, ๑๙๖๕)^๑

ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า นายจำเลยเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการต่อรองคำรับสารภาพ^๒ กล่าวคือ การที่นายจำเลยทำการต่อรองคำรับสารภาพก็ควรมีความมุ่งหมายที่จะทำให้เกิดแน่ใจว่า จำเลยจะได้รับโทษตามคำพิพากษาน้อยที่สุดอันจะเป็นการรักษาผลประโยชน์ของจำเลยซึ่งเป็นลูกความของตน โดยนายจำเลยที่มีความเชี่ยวชาญและมีความสามารถสูงในการดำเนินกระบวนการพิจารณา

^๑McDonald, Rossman and Gramer, "The Prosecutor's Prosecutor's plea bargaining decisions, p. ๑๕๘ - ๑๖๑.

^๒Isidore Silver, Criminology an Introduction (New York:A. Division of Harper & Row, Publishers, ๑๙๕๑), pp. ๑๖๕ - ๑๗๐.

ในศาล มักจะอาศัยความสัมพันธ์ส่วนตัวทำการต่อรองคำรับสารภาพกับอัยการ และศาลเพื่อทำให้คดีเสร็จสิ้นไปโดยเร็วและไม่มีการอุทธรณ์ฎีกากันต่อไปอีก นอกจากนี้ด้วยเหตุที่นายจำเลยเป็นผู้ที่มีความเหมาะสมในการเสนอการเจรจาต่อรองคำรับสารภาพอย่างมากนี้เอง โดยปกติอัยการและผู้พิพากษาที่พิจารณาคดี มักจะยอมรับร่วมมือกับจำเลยในการต่อรองคำรับสารภาพ โดยเฉพาะในทางปฏิบัติ นายจำเลย อัยการ และผู้พิพากษา จะมีการติดต่อประสานงานอย่าง สม่ำเสมออยู่แล้ว

ปัจจัยที่ส่งเสริมบทบาทของนายจำเลยซึ่งมีความสำคัญยิ่งในการ
ต่อรองคำรับสารภาพนั้น อาจจำแนกได้ ๓ ประการ ดังนี้

๑. ความรับผิดชอบทางวิชาชีพ (professional responsibilities)

๒. ข้อพิจารณาทางเศรษฐกิจ (economic considerations)

๓. ผลประโยชน์ในด้านการบริหารงานยุติธรรมทางอาญา^๑

๑. ปัจจัยความรับผิดชอบทางวิชาชีพของนายความ หมายถึงหน้าที่ของนายความที่มีต่อการประกอบวิชาชีพ โดยจะต้องป้องกันผลประโยชน์ของจำเลยจำเลยซึ่งเป็นลูกความของตน แม่นายจำเลยจะเป็นผู้ที่กระทำความผิดที่แท้จริงก็ตาม ถ้าหากเป็นไปได้นายจำเลยมักต้องการให้ลูกความของเขาหลุดพ้นข้อกล่าวหา

^๑ Robin, Introduction to the System,

หรือได้รับการปล่อยตัวยกฟ้องไปเลยที่เดียวมากกว่า ๘๐ % ของคดีทั้งหมดที่
 หมายจำเลยมักจะแนะนำให้จำเลยยอมรับการฟ้องเพื่อรับโทษที่เบามากกว่า
 ที่จะให้การยืนยันขอให้มีการพิจารณาาคคีต่อไป ซึ่งปรากฏตามคำกล่าวของ
 Martin Erdmann ที่ว่า คดีจำนวนถึง ๘๐ % ของคดีอาญาที่เขา
 ดำเนินคดีให้ลูกความของเขา เป็นผู้กระทำความผิดจริง แต่อย่างไรก็ดี หน้าที่ของ
 หมายความคือ การทำให้ลูกความของตนหลุดพ้นจากการรับโทษตามข้อกล่าวหา
 หรือถ้าหากจะได้รับโทษก็ต้องรับโทษตามคำพิพากษาที่เบาที่สุดโดยการใช้วิธีการ
 ฟ้องร้องคำรับสารภาพ

๒. ปัจจัยทางค่านเศรษฐกิจ หมายถึงกรณีที่หมายจำเลยต้องมีความ
 รับผิดชอบทางเศรษฐกิจด้วยเหมือนกันเพราะหมายความต้องหาเลี้ยงชีพโดยการ
 ทำหน้าที่เป็นตัวแทนของลูกความในคดีอาญา ในการประกอบวิชาชีพของหมายความ
 เวลาคือเงิน และผลประโยชน์ที่หมายจำเลยต้องพยายามหาให้มากที่สุดเท่าที่จะ
 เป็นไปได้ โดยการใช้เวลาน้อยที่สุด ดังนั้นการฟ้องร้องคำรับสารภาพจึงก่อให้เกิด
 เกิดประโยชน์โดยตรงต่อจำเลยที่จะได้รับการพิจารณาพิพากษาลงโทษในความผิด
 ที่เบากว่า ซึ่งจะช่วยให้คดีสิ้นสุดลงโดยเร็ว และในขณะเดียวกันอาจถือได้ว่าธุรกิจ
 ของหมายความก็ได้เสร็จสิ้นไปด้วยเช่นกัน

๓. ปัจจัยทางค่านการบริหารงานยุติธรรมทางอาญา หมายถึงการ
 ฟ้องร้องคำรับสารภาพเป็นการปลดเปลื้องภาระอันหนักของศาลที่ต้องประสบกับ
 ปัญหาคดีที่ค้างพิจารณาเป็นจำนวนมาก ด้วยเหตุที่การฟ้องร้องคำรับสารภาพสามารถ
 ทำให้คดีเสร็จสิ้นไปโดยเร็วนี้เอง จึงก่อให้เกิดประโยชน์แก่การบริหารงานยุติธรรม
 อย่างมาก

จึงเห็นได้ว่า การฟ้องร้องคำรับสารภาพไม่อาจกระทำได้นั้นกว่าจำเลย
 จะมีหมายความและการฟ้องร้องคำรับสารภาพจะกระทำได้นั้นเฉพาะท่อนนายและ
 ภายใตความช่วยเหลือของหมายความเท่านั้น

บทบาทของอัยการในการครองคำรับสารภาพ

นักประวัติศาสตร์ทางนิติศาสตร์ ได้แบ่งระบบการพิจารณาเป็นสองระบบใหญ่ ๆ คือระบบไต่สวน (inquisitorial system) หมายถึง ระบบการค้นหาความจริงซึ่งนิยมใช้กันมากทางภาคพื้นยุโรป ซึ่งถือว่าการฝ่าฝืนกฎหมายอาญาเป็นความผิดต่อรัฐ และรัฐมีความรับผิดชอบโดยตรงที่จะต้องดำเนินการกับผู้กระทำผิด โดยพยายามค้นหาพยานหลักฐานเพื่อลงโทษผู้กระทำผิดและให้สังคมเกิดความปลอดภัยเป็นปกติสุข ระบบนี้ได้มีการเข้ามาเป็นเวลานานและถือว่เป็นระบบที่ดีและรัดกุมในการปราบปรามผู้กระทำผิด ส่วนอีกระบบหนึ่ง คือระบบกล่าวหา (accusatorial system) หมายถึง ระบบการกล่าวโทษซึ่งนิยมใช้กันมากในกลุ่มประเทศที่ใช้ระบบกฎหมาย Anglo - American โดยถือว่าทุก ๆ คนมีอำนาจกล่าวโทษได้ รัฐจะเป็นผู้วินิจฉัยชี้ขาด วิธีการดำเนินคดีอาญาในระบบนี้เป็น การเปิดโอกาสให้เอกชนสามารถเข้ามาฟ้องร้องกันได้ และมีความเท่าเทียมกันในการต่อสู้คดีหรือการเสนอพยานหลักฐานของคู่ความแต่ละฝ่าย ทั้งนี้ โดยมีผู้พิพากษาและลูกขุนทำหน้าที่วางตัวเป็นกลาง ผู้พิพากษาจะเป็นผู้วินิจฉัยชี้ขาดตัดสินคดีในปัญหาข้อกฎหมาย ส่วนลูกขุนจะเป็นผู้วินิจฉัยชี้ขาดปัญหาข้อเท็จจริง จากระบบการพิจารณาคดีที่แตกต่างกันนี้เองจึงทำให้กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของแต่ละประเทศมีความแตกต่างกันไปสุดแต่ว่าประเทศใดจะได้รับอิทธิพลจากแนวความคิดในระบบใด

สุข เปรณาวิน, ระบบอัยการในต่างประเทศ, (กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์เรือนแก้วการพิมพ์, ๒๕๒๖), หน้า ๑๔ - ๒๒.

นอกจากนี้ตามหลักการดำเนินคดีโดยทั่วไปของอัยการ สามารถจำแนกหลักการใหญ่ ๆ ใ้ค้ออกเป็น ๒ หลัก ด้ว้กัน กล่าวคือ

๑. หลักการฟ้องคดีอาญาตามกฎหมาย (Legality principles) ซึ่งยึดถือหลักว่า เมื่ออัยการมีเหตุผลเชื่อว่าผู้ต้องหาได้กระทำความผิดกฎหมาย อัยการต้องยื่นฟ้องผู้นั้นต่อศาลเสมอ หลักนี้ใช้กันอยู่ในประเทศทางภาคพื้นยุโรป เช่น เยอรมันตะวันตก กรีซ ยูโกสลาเวีย โปแลนด์ เป็นต้น แต่มีใ้ค้หมายควาว่าจะใช้กันอย่างเคร่งครัดโดยปราศจากข้อยกเว้นบางประการ ซึ่งกำหนดไว้ในกฎหมาย

๒. หลักการฟ้องคดีตามดุลพินิจ (opportunity principles) ซึ่งยึดถือหลักว่าตามกฎหมายมิได้บังคับว่า เมื่ออัยการมีเหตุผลควรเชื่อว่าเมื่อผู้ต้องหากระทำความผิดกฎหมายแล้ว อัยการต้องยื่นฟ้องผู้นั้นต่อศาลเสมอไป แต่บทบัญญัติในกฎหมายกลับเปิดโอกาสใ้ค้อัยการใช้ดุลพินิจสั่งไม่ฟ้องดำเนินคดีกับผู้ต้องหาได้เมื่อมีเหตุผลอันสมควร หลักนี้ใช้กันอยู่ในประเทศต่าง ๆ เช่น ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา อิสราเอล เป็นต้น

อัยการในประเทศใ้ค้กฎหมายระบบ Anglo - American มีอำนาจใช้ดุลพินิจใ้ค้อย่างกว้างขวางมาก อัยการสามารถใช้ดุลพินิจใ้ค้เกือบสมบูรณ์ในการกำหนดความผิดโดยทั่วไปแล้ว อัยการในระบบนี้ มีอำนาจใช้ดุลพินิจใ้ค้จะดำเนินคดีอย่างยืดหยุ่นใ้ค้เหมาะสมกับข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย ซึ่งมากกว่าระบบการฟ้องคดีตามกฎหมาย ตัวอย่าง เช่นอำนาจในการพิจารณาสำนวนสั่งฟ้อง

หรือสิ่งไม่พึงคดี เลือกข้อหาที่จะนำมาฟ้องสนับสนุนคำพิพากษาของศาล ทอรอง
กับจำเลยหรือทนายจำเลย เพื่อให้จำเลยรับสารภาพในความผิดที่เบากว่า เป็นต้น

ในการฟ้องคำรับสารภาพนั้น อัยการที่ทำการฟ้องคำรับสารภาพ
กับจำเลย อาจกระทำได้อย่างกว้างขวางหลายประการ กล่าวคือ

๑. อัยการอาจจะทำการเจรจาฟ้องกับจำเลยเพื่อแลกเปลี่ยนประโยชน์ซึ่งกันและกันระหว่างอัยการกับจำเลย โดยทั่วไปอัยการจะลด
ข้อหาการกระทำผิดให้แก่จำเลยเพื่อแลกเปลี่ยนกับคำให้การรับสารภาพของจำเลย
เช่น ลดข้อหาจากลักทรัพย์ในเวลากลางคืน เป็นพยายามลักทรัพย์ในเวลากลางคืน
หรือลดข้อหาจากความผิดฐานฆาตกรรมโดยเจตนา เป็นความผิดฐานฆาตกรรมโดย
ประมาท หรือทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัส เป็นต้น

๒. อัยการอาจจะทำการเจรจาฟ้องกับจำเลย โดยเสนอ
การถอนฟ้องเพื่อแลกเปลี่ยนกับคำให้การรับสารภาพของจำเลย กล่าวคืออัยการ
อาจจะสั่งไม่ฟ้องข้อหาหนึ่งหรือมากกว่าหนึ่งข้อหา เพื่อเป็นการจูงใจให้จำเลย
รับสารภาพในข้อหา ที่มีโทษเบาลงหรือลดข้อหาให้น้อยลง

^๑ Erik Beckmann, Law Enforcement in a Democratic Society and Introduction (Chicago : Nellson - Hall ๑๙๘๐), p. ๑๐๕ .; Arnold S. Trebach, Constitutional Rights and Criminal Process (New York : Rutgers University Pres, ๑๙๖๔), p. ๘๘ .; Vermon Rich, Law and Administration of Justice (New York : John Wiley & Sons, Inc., ๑๙๗๕), P. ๓๕.

๓. อัยการอาจจะทำการเจรจาต่อรองกับจำเลย โดยการเสนอทลงโทษพิเศษต่อผู้พิพากษาที่พิจารณาคดี เช่นการคุมประพฤติ การปรับ เป็นต้น แต่อย่างไรก็ตามขอเสนอของอัยการไม่มีผลผูกพันผู้พิพากษาที่จะต้องพิจารณาคดีตามขอเสนอของอัยการ

๔. อัยการอาจจะทำการเจรจาต่อรองกับจำเลยโดยวิธีการอื่น ๆ นอกจากที่กล่าวมาแล้ว เช่น การสั่งไม่ฟ้องจำเลยรวม อนุญาตให้จำเลยไม่ทำงานกับกองทัพแทนการถูกฟ้องคดี ไม่คุมประพฤติ อนุญาตให้จำเลยไปทำงานในคุกพิเศษหรือให้มีการพิจารณาคดีจำเลยในศาลคดีเด็กและเยาวชน เป็นต้น อัยการสามารถใช้สิ่งจูงใจเหล่านี้ได้อย่างกว้างขวางมาก เพื่อแลกเปลี่ยนคำให้การรับสารภาพของจำเลย

แต่อย่างไรก็ตาม เมื่ออัยการได้ให้คำมั่นสัญญาใด ๆ ในการต่อรองคำรับสารภาพกับจำเลยแล้ว อัยการก็มีหน้าที่ที่จะต้องรักษาคำมั่นสัญญา หรือปฏิบัติตามสัญญาที่ตกลงกับจำเลย ถ้าหากอัยการละเมิดหรือฝ่าฝืนข้อตกลงตามสัญญาหรือไม่ปฏิบัติตามสัญญา หรือศาลมิได้พิพากษาลงโทษตามขอเสนอแนะของอัยการ (เป็นจุดพิพจน์ของผู้พิพากษาโดยแท้ ผู้พิพากษาไม่จำต้องผูกพันตามข้อตกลงในการต่อรองของอัยการกับจำเลย) อันเป็นเหตุให้จำเลยได้รับโทษมากกว่าที่มีการต่อรองคำรับสารภาพกัน จำเลยจึงมีสิทธิที่จะถอนคำให้การเดิมซึ่งให้การรับสารภาพไว้แล้ว และให้การใหม่ปฏิเสธข้อกล่าวหาได้ ซึ่งมีผลทำให้ต่อนำคดีของจำเลยกลับเข้ามาสู่การพิจารณาคดีของศาลอย่างเต็มรูปแบบตามปกติ มีข้อควรสังเกตุว่าคำรับสารภาพซึ่งเป็นผลเนื่องมาจากการต่อรองคำรับสารภาพนี้มิใช่สิ่งที่รับฟังไม่ได้ในตัวเอง แต่ที่รับฟังไม่ได้เพราะเป็นคำรับสารภาพที่ไม่ได้มาจากการปฏิบัติตามสัญญาที่อัยการเจรจาตกลงกับจำเลย (Santobello v. New York, ๑๙๖๑ .; Chaffin v. Stynchcombe, ๑๙๗๓ .; Hutto v. Ross, ๑๙๗๖.; Blackledge v. Allison, ๑๙๖๗)

นอกจากนี้ ศาลยังได้วางหลักต่อไปอีกว่าการไม่ปฏิบัติตามสัญญาตามที่ได้มีการ
 เจรจาทอรองกันนี้ เป็นการละเมิดซึ่งสิทธิของบุคคลที่จะได้รับความยุติธรรมตาม
 กระบวนการยุติธรรมตามกฎหมาย (due Process)
 (Bordenkircher v. Hayes, ๑๙๓๘)^๑

ในการตอรองคำรับสารภาพของอัยการ มีแนวความคิดว่าอัยการทั่วทุก
 แห่งควรกำหนดนโยบายและแนวทางในการปฏิบัติ เพื่อเป็นแนวทางในการ
 พิจารณาการนำเอากระบวนการตอรองคำรับสารภาพไปใช้ในการบริหารงาน
 ยุติธรรมทางอาญาได้แก่

๑. ผลกระทบที่เกิดจากการพิจารณาคดีตามธรรมดา จะมีผล
 ต่อจำเลย และบุคคลที่เกี่ยวข้องใกล้ชิดกับจำเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งความน่ากลัว
 และความร้ายแรงของความยากลำบากในด้านการเงิน ความยุ่งยากในครอบครัว
 ของจำเลย.

๒. บทบาทของจำเลยที่ให้การรับสารภาพ ขอเจรจาทกลง
 กับระหว่างจำเลยกับอัยการ การแก้ไขความประพฤติของจำเลยให้มีโอกาส
 กลับตัวเป็นคนดีได้เพียงใด

๓. คุณค่าของการพิจารณาคดีในการส่งเสริมให้สังคมมี
 ความมั่นคงปลอดภัย และมีทัศนคติที่ดีต่อกระบวนการยุติธรรมทางอาญา และ

^๑David A. Jones, The Law of Criminal Procedure An Analysis and Critique (Boston, Toronto : Little. Brown and Company, ๑๙๘๑), pp. ๔๑๕ - ๔๑๗.

๔. ความช่วยเหลือที่จำเลยได้ใช้ เช่น

๔.๑. ในการรับฟังหรือพิจารณาพิพากษาจำเลยคนอื่น ๆ

๔.๒. ในการป้องกันอาชญากรรม

๔.๓. ในการลดผลร้ายของการกระทำผิดแก่ผู้เสียหาย

๔.๔. ในกิจกรรมที่มีประโยชน์แก่สังคม เป็นต้น

แต่อย่างไรก็ตาม ขอกำหนดแนวทางในการใช้ดุลพินิจของอัยการในกรณีที่จะนำมาเอากระบวนการฟ้องร้องคำรับสารภาพมาใช้กับจำเลย โดยทั่วไปแล้วจะต้องเป็นข้อกำหนดที่คำนึงถึงประโยชน์ต่อสาธารณะเป็นหลักใหญ่ โดยข้อกำหนดนี้ควรมีหลักการว่า ก่อนที่การเจรจาฟ้องร้องคำรับสารภาพระหว่างอัยการกับจำเลย หรือทนายจำเลยจะเสร็จสิ้นลง อัยการควรมีข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำ ความผิด ของจำเลยอย่างสมบูรณ์ รวมทั้งข้อมูลเกี่ยวกับผลกระทบของการกระทำ ความผิดที่มีต่อผู้เสียหาย ข้อมูลเกี่ยวกับผลกระทบของการกระทำ ความผิดที่มีต่อสังคม แหล่งข้อมูลของตำรวจในการสืบสวน สอบสวนการกระทำ ความผิด และขอกล่าวหาจำเลย ความสัมพันธ์ระหว่างจำเลยกับความผิดที่ได้กระทำ เป็นต้น อัยการจะต้องพิจารณาข้อมูลเหล่านี้เพื่อตัดสินใจว่า ควรจะทำการเจรจาตกลงฟ้องร้องคำรับสารภาพกับจำเลยหรือไม่

ข้อกำหนดดังกล่าว ควรนำไปใช้เป็นมาตรฐานภายในหน่วยงานของอัยการ เท่านั้นข้อกำหนดนโยบายและการใช้นโยบายของอัยการดังกล่าวไม่จำเป็นต้องเสนอให้ศาลพิจารณาเฉพาะในหน่วยงานของอัยการควรแต่งตั้งอัยการผู้มีประสบการณ์พิจารณาบทหนักคำให้การที่ได้จากการฟ้องร้องคำรับสารภาพ เพื่อให้แน่ใจว่าได้เป็นไปตามแนวทางที่กำหนดไว้

ในการต่อรองคำรับสารภาพนั้น อัยการไม่ควรกระทำหรือยอมให้มีการกระทำ ในกรณีดังต่อไปนี้

๑. ฟ้องคดีหรือมีบับังคับให้มีการฟ้องจำเลยในข้อหาที่อัยการรู้อยู่แล้วว่าคดีมีพยานหลักฐานไม่พอฟ้องพิสูจน์ความผิดของจำเลยเพื่อให้ศาลพิพากษาลงโทษได้
๒. ฟ้องคดีหรือมีบับังคับให้มีการฟ้องจำเลยในข้อหาที่ตามปกติแล้วจะไม่มี การฟ้องข้อหา นั้นต่อศาล
๓. บับังคับจำเลยไว้ ถ้าเขาให้การปฏิเสธ โทษที่เขาจะ ได้รับอาจจะหนักกว่าโทษซึ่งตามธรรมดาศาลจะลงโทษจำเลยที่ให้การปฏิเสธในคดีอย่างเดียวกัน
๔. ไม่เปิดเผยพยานหลักฐาน ที่สามารถหักล้างความผิดหรือการลงโทษก่อนมีการเจรจาต่อรองคำรับสารภาพ

ในการต่อรองคำรับสารภาพ อาจกำหนดเหตุผลเบื้องต้นที่ทำให้ อัยการยอมทำการเจรจาต่อรองคำรับสารภาพกับจำเลยได้ ดังนี้

๑. ความสามารถ (efficiency) ซึ่งเป็นเหตุผลทางวิชาการที่สำคัญกล่าวคือ การที่คดีมาสู่การพิจารณาของอัยการมากเกินไป อาจเป็นเหตุให้อัยการเกิดความไม่สะดวกในการค้นหาพยานหลักฐานมาพิสูจน์ความผิดของจำเลยได้
๒. คดีที่มีพยานหลักฐานไม่พอฟ้องขอให้ศาลลงโทษผู้กระทำผิด ความชอกช้ำว้าวุ่น ซึ่งเป็นเหตุผลทางวิชาการที่สำคัญอีกอย่างหนึ่ง กล่าวคือ ถ้าคดี

^๑ Radzinowicz and Wolfgang, Crime and Justice, pp. ๒๘๓ - ๒๘๕.

มีพยานหลักฐานอ่อนไม่พอฟ้องขอให้ศาลลงโทษผู้กระทำผิดตามข้อกล่าวหาได้
 อัยการก็ไม่อยู่ในฐานะที่จะสามารถพิสูจน์ความผิดของจำเลย จนเป็นเหตุให้ศาล
 พิพากษาพิพากษายกฟ้องปล่อยตัวจำเลยไปเมื่อคดีมาสู่การพิจารณาของศาล ซึ่งจะ
 ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์อะไรต่อสังคม แต่อย่างไรก็ดีในทางปฏิบัติแล้วคดีที่มีพยาน
 หลักฐานไม่พอฟ้องให้ศาลลงโทษตามข้อกล่าวหาได้นี้ เป็นที่นิยมของอัยการโดย
 ทั่วไปที่จะเจรจาต่อรองคำรับสารภาพกับจำเลยหรือทนายจำเลยเสมอ ๆ อัยการ
 จะเจรจาต่อรองคำรับสารภาพเพื่อหลีกเลี่ยงการที่ศาลจะพิพากษาพิพากษายกฟ้อง
 จำเลย โดยอัยการอาจจะทำการต่อรองด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง เช่นยกข้อหาบางข้อหา
 หรือเปลี่ยนข้อหาใหม่ เป็นต้น ดังคำกล่าวของอัยการผู้หนึ่งที่มีแนวความคิดว่า
 "เมื่อเรารับคดีที่มีพยานหลักฐานอ่อนไม่พอฟ้องเพื่อให้ศาลลงโทษจำเลยตามข้อ
 กล่าวหา ด้วยเหตุหลายประการ เราอาจจะลดข้อหาในทุก ๆ สิ่งให้มากที่สุด
 มากกว่าการสูญเสียคดีไปทั้งหมด" ไม่น้อยครั้งนักที่คดีของอัยการมีพยานหลักฐาน
 อ่อนไม่พอฟ้องลงโทษจำเลยตามข้อกล่าวหา จะเข้ามาสู่การพิจารณาพิพากษาคดี
 ของศาล บ่อยครั้งที่เดี๋ยวนี้อัยการจะทำการเจรจาต่อรองคำรับสารภาพกับจำเลย
 หรือทนายจำเลยอย่างเปิดเผย อันเนื่องมาจากเหตุผลที่ว่า คดีที่มีพยานหลักฐาน
 ชัดแย้งกันเอง คดีใดที่มีพยานหลักฐาน พยานไม่สนใจมาให้การ เปิดความเป็นพยาน
 คดีที่พิพาทกันมาก ๆ การขาดพยานวัตถุ หรือความผิดตามที่กล่าวหาเกิดขึ้นจาก
 การมีส่วนร่วมกระทำผิดของผู้เสียหาย เป็นต้น จึงทำให้อัยการต้องประสบกับ
 ความยุ่งยากในการพิสูจน์ความผิดของจำเลย จึงทำให้อัยการมักจะต่อรอง
 คำรับสารภาพ นอกจากนี้การที่ตำรวจมักจับกุมบุคคลบนพื้นฐานแห่งเหตุอันน่าเชื่อ
 (probable cause) ด้วยมาตรฐานการพิสูจน์ที่ไม่เพียงพอที่จะขอให้
 ศาลพิพากษาลงโทษจำเลยได้ การจับกุมโดยมิชอบด้วยกฎหมาย (illegal
 arrests) จึงทำให้พยานหลักฐานที่ได้มาเป็นพยานหลักฐานอันมิชอบด้วยกฎหมาย
 ศาลไม่รับฟังมาลงโทษจำเลย ปัญหาในการจัดให้ประชาชนมาทำการชี้ตัวผู้ต้องหา
 หรือจำเลย และปัญหาการที่พยานต้องมาปรากฏตัวในศาล ความไม่เต็มใจของ

พยานและผู้เสียหายที่จะให้ความร่วมมือกับอัยการในการดำเนินคดีพิสูจน์ความผิดของจำเลย และการที่ลูกขุนไม่ให้ความเชื่อถือพยาน เป็นสาเหตุที่ทำให้อัยการต้องทำการเจรจาต่อรองคำรับสารภาพกับจำเลย

๓. ผลประโยชน์ที่แท้จริง (effectiveness)

การต่อรองคำรับสารภาพทำให้อัยการสามารถชนะคดีได้ง่าย ๆ และชนะคดีเสมอ ๆ อันเป็นเครื่องหมายของผลประโยชน์ที่เกิดจากการดำเนินคดีที่แท้จริง (prosecutor effectiveness) อีกทั้งยังเป็นการขจัดความบกพร่องในเรื่องของพยานหลักฐานที่ไม่อาจรับฟังได้ ซึ่งจะก่อให้เกิดประโยชน์ในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมที่ดีกว่า^๑

ในการยื่นขอเสนอต่อรองคำรับสารภาพของอัยการต่อจำเลย หรือ นายจำเลยนั้นอัยการตกอยู่ในฐานะที่จะต้องรับมือพบปะหลายอย่างในขณะเดียวกัน เช่น

๑. อัยการในบทบาทของนักบริหาร ในการดำเนินคดีอาญา เป้าหมายที่สำคัญของอัยการ คือการทำให้คดีเสร็จสิ้นโดยเร็วที่สุด มีประสิทธิภาพมากที่สุด และเกิดผลดีที่สุดต่อการบริหารงานของศาล และอัยการ

๒. อัยการในบทบาทของนายแผ่นดิน เป้าหมายของอัยการก็คือ ผลชนะสูงสุดของคดี และบทลงโทษที่รุนแรง ในบทบาทนี้อัยการมีหน้าที่ต้องประเมินผลของคำพิพากษาที่จะเกิดภายหลังมีการพิจารณาคดีตามปกติกับความเป็นไปได้ที่จะทำให้จำเลยพ้นขกถลาหาไป และชั่งน้ำหนักระหว่างกันได้

^๑ Robin, Introduction to the Criminal Justice System, pp. ๒๔๑ - ๒๔๓.

รับการผ่อนผันโทษโดยคำพิพากษาของศาล ก็มีการผ่อนผันโทษโดยการต่อรอง คำรับสารภาพ และถ้าอัยการเลือกที่จะกระทำในแนวทางนี้โดยไม่คำนึงสิ่งอื่นใดแล้ว อัยการอาจจะทำให้จำเลยยอมรับสารภาพได้ แต่เฉพาะในกรณีนี้ที่คำรับสารภาพนั้น จะก่อให้เกิดประโยชน์แก่จำเลยมากกว่า

๓. อัยการในแนวทางของผู้พิพากษา ซึ่งมีเป้าหมายที่จะกระทำ ในสิ่งที่ถูกต้องและเหมาะสมสำหรับจำเลย โดยคำนึงถึงสภาพแวดล้อมทางสังคม ของจำเลย หรือคำนึงถึงสภาพแวดล้อมที่ทำให้จำเลยก่ออาชญากรรม แต่อย่างไร ก็ตามอัยการก็ยังต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขที่ว่า ความถูกต้องจะเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อ จำเลยให้การรับสารภาพเท่านั้น

๔. อัยการในแนวทางของฝ่ายนิติบัญญัติ และการยื่นขอเสนอแก่ จำเลยเพราะเห็นว่า กฎหมายหรือบทบัญญัติที่มีอยู่ หรือโทษที่จำเลยผู้นั้นจะต้องได้รับหรือแม้แต่คนอื่นจะได้อาจรับนั้นมีความรุนแรงเกินไป

จากบทบาทของอัยการในฐานะต่าง ๆ ยกเว้นประการสุดท้าย ทำให้ อัยการต้องพิจารณาพื้นฐานของข้อเท็จจริงในแต่ละคดีก่อนมีการใช้วิธีการต่อรอง คำรับสารภาพยิ่งไปกว่านั้น บทบาทของอัยการในแต่ละคดีก็แตกต่างกันไป เพราะ ว่าการต่อรองคำรับสารภาพอาจเกิดขึ้นได้จากปัจจัยต่าง ๆ อีกหลายปัจจัย เช่น ความสัมพันธ์ส่วนตัว ระหว่างอัยการกับทนายจำเลย ที่ศรัทธาของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ซึ่งเป็นผู้เกี่ยวข้องกับคดี เชื้อชาติของจำเลย และความประสงค์ของผู้เสียหาย เป็นต้น

ความต้องการ หรือความคิดเห็นของฝ่ายบริหารนั้นมีใช่ เป็นปัจจัย พื้นฐาน หรือเป็นสิ่งที่ได้มีการนำมาใช้กับทุกคดีเสมอไป ทั้งนี้อาจขึ้นอยู่กับเวลาที่ ต้องใช้ในการพิจารณาคดีนั้น เช่น อัยการในเมืองบอสตันได้นำคดีขึ้นฟ้องต่อศาล สองคดี คดีแรกที่จำเลยถูกฟ้องเป็นคดีที่ไม่มีความยุ่งยาก โดยอัยการใช้เวลา

พิจารณาสิ่งสำนวนในคดีไม่ถึงครึ่งวัน แต่เมื่อคดีดังกล่าวขึ้นมาสู่การพิจารณาของศาลชั้นอุทธรณ์การพยายามยื่นข้อเสนอบางอย่างให้จำเลย เพื่อให้จำเลยยอมให้การรับสารภาพ แต่ผู้พิพากษาซึ่งทำการพิจารณาคดีนี้ไม่ยินยอมให้มีการใช้วิธีการเจรจาต่อรองคำรับสารภาพระหว่างอัยการกับจำเลย และผู้พิพากษาได้ตำหนิอัยการว่า "ศาลไม่ใช่ศูนย์การค้า" แต่ต่อมาอีกหนึ่งเดือนเมื่ออัยการและผู้พิพากษาคณเดิมในคดีนี้ได้มาพบกันอีก ผู้พิพากษานั้นได้เรียกคู่ความทั้งสองฝ่ายมาพร้อมกันที่หน้าบัลลังก์โดยถามว่า "คุณสุภาพบุรุษทั้งสองฝ่าย คุณคิดถึงข้อเสนอที่จะให้จำเลยรับสารภาพในคดีนี้มาแล้วหรือยัง....." ทั้ง ๆ ที่ ๆ อัยการกับทนายจำเลยมิได้กล่าวถึงเรื่องนี้เลย และคดีนี้จะต้องใช้เวลาพิจารณาคดีอีกถึงสามสัปดาห์

มหาวิทยาลัยเพนซิลวาเนีย ได้ทำการสอบถามหัวหน้าอัยการจากมลรัฐต่าง ๆ ถึงสาเหตุที่ตัดสินใจยื่นข้อเสนอเจรจาต่อรองคำรับสารภาพกับจำเลย หรือทนายจำเลย ซึ่งปรากฏว่า ๒๗ % กระทำไปเพราะมีความเห็นใจจำเลย ๓๒ % กระทำไปเพราะว่ากฎหมายที่ใช้อยู่มีความรุนแรงมากเกินไปสำหรับการกระทำผิดของจำเลยบางคน และ ๓๗ % กระทำลงไปเพื่อผลแห่งงานของตน โดยสิ่งทีค่านึงถึงมากที่สุด คดีมีพยานหลักฐานเพียงพอแก่การพิสูจน์ความผิดหรือไม่ จนได้รับการกล่าวถึงเรื่องนี้จากทนายจำเลยว่า "...เมื่อคดีมีข้อโหว่หรือมีจุดอ่อน อัยการมักจะเสนอให้มีการทำทัณฑ์บน อัยการมีเป้าหมายที่จะให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ต้องการจากจำเลยให้มากที่สุด การปฏิบัติเพื่อแก้ไขผู้กระทำผิดให้กลับตัวเป็นคนดีและเป็นสิ่งที่จำเลยต้องการ กลับเป็นสิ่งสุดท้ายที่อัยการจะคำนึงถึง...." แต่ในบางครั้งที่จำเลยปฏิเสธข้อเสนอในการต่อรองคำรับสารภาพของอัยการกลับเป็นผลร้ายแก่จำเลยเอง เช่น San H. Robertson อัยการจากฮิวสตัน ได้เสนอที่จะทำการต่อรองคำรับสารภาพกับจำเลยในคดีฆาตกรรม ซึ่งมีพยานหลักฐานแน่นหนา มันคงพอสมควร โดยยื่นข้อเสนอให้จำคุกจำเลยเพียง ๕ ปี แต่จำเลยได้ปฏิเสธข้อเสนอดังกล่าวของอัยการ เมื่อคดีขึ้นมาสู่การพิจารณาของศาล อัยการ

สามารถพิสูจน์ความผิดของจำเลยได้ จำเลยจึงถูกศาลพิพากษาลงโทษจำคุกถึง ๓๕ ปี และอีกคดีหนึ่งที่ซานฟรานซิสโก จำเลยปฏิเสธข้อเสนอลอของอัยการ James Martin MacInnis ที่ให้จำเลยยอมรับสารภาพในคดีฆาตกรรมซึ่งมีพยานหลักฐานอ่อนแอมาก ในที่สุดเมื่อคดีมาสู่การพิจารณาของศาลแล้ว ศาลได้พิพากษาลงโทษประหารชีวิตจำเลย

จากการศึกษาพบว่า อัยการส่วนใหญ่มีความเห็นว่า

"...การต่อรองคำรับสารภาพ มีความจำเป็นต่อการบริหารงานความยุติธรรมทางอาญา ถ้าหากปราศจากเสียซึ่งการต่อรองคำรับสารภาพการบริหารงานยุติธรรมทางอาญาจะไม่สามารถบรรลุผลตามเป้าหมายได้ นอกจากนี้การต่อรองคำรับสารภาพยังเป็นส่วนหนึ่งในระบบความยุติธรรมทางอาญาที่ไม่อาจแยกออกมาได้ ถ้าหากปราศจากเสียซึ่งกระบวนการต่อรองคำรับสารภาพแล้ว ระบบการดำเนินการของพวกเรา (อัยการสหรัฐ) จะไม่มีความคล่องตัวเพราะไม่มีเงิน หรือบุคคลที่พอเพียงกับการทำงาน..."^๒

ตัวอย่างที่แสดงถึงการศึกษาความคิดเห็นของอัยการสหรัฐในมลรัฐ California เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๖๕ จำนวน ๕๕ คน เกี่ยวกับความจำเป็นและอื่น ๆ ของกระบวนการต่อรองคำรับสารภาพที่มีต่อกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของสหรัฐ ปรากฏผลดังนี้

^๑ Kaplan, Criminal Justice Introduction Cases and Material, pp. ๓๘๑ - ๓๘๓.

^๒ Felkeness, Constitutional Law for Criminal Justice, pp. ๒๗๔ - ๒๗๕.

ตาราง ๕ สถิติแสดงความคิดเห็นของอัยการที่มีต่อการตรวจรับสารภาพ^๑

ความคิดเห็น	จำนวน	%
จำเป็น	๔๔	๘๐.๐๐
ไม่จำเป็น	๔	๗.๓
ไม่ตอบ	๗	๑๒.๗
รวม	๕๕	๑๐๐.๐๐

จะเห็นได้ว่า อัยการส่วนใหญ่จำนวน ๘๐% ของจำนวนอัยการทั้งหมด เห็นว่า การตรวจรับสารภาพเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นในกระบวนการยุติธรรม ทางอาญา มีเพียง ๗.๓ % ของจำนวนอัยการทั้งหมดที่เห็นว่า การตรวจรับสารภาพเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็น

ตาราง ๖ สถิติแสดงความคิดเห็นของอัยการที่มีต่อความแพร่หลายที่ขยายออกไป ของกระบวนการตรวจรับสารภาพ^๒

ความคิดเห็น	จำนวน	%
แพร่หลายมากเกือบทุกคดี	๓๔	๖๑.๘
ปกติธรรมดา	๑๐	๑๘.๒
แพร่หลายน้อยมาก	๑	๑.๘
ไม่ตอบ	๑๐	๑๘.๒
รวม	๕๕	๑๐๐.๐

^๑ Ibid., p. ๒๗๖.

^๒ Ibid.

จะเห็นว่า อัยการส่วนใหญ่ จำนวน ๖๑.๘ % ของจำนวนทั้งหมด เห็นว่าการฟ้องร้องคำรับสารภาพมีใช้กันอย่างแพร่หลายมากเกือบทุกคดี โดยมี อัยการส่วนน้อยเพียง ๑.๘ % ของจำนวนทั้งหมดเท่านั้น ที่เห็นว่าการฟ้องร้อง คำรับสารภาพมีใช้น้อยมาก

ตาราง ๗ สถิติแสดงความคิดเห็นของอัยการที่มีต่อเจ้าพนักงานที่เกี่ยวข้อง กับกระบวนการฟ้องร้องคำรับสารภาพ

ความคิดเห็น	จำนวน	%
อัยการ นายจำเลย และ ผู้พิพากษาที่พิจารณา	๒๖	๔๗.๓
อัยการ นายจำเลย ผู้พิพากษา และตำรวจ	๑๐	๑๘.๒
อัยการ และนายจำเลย	๔	๗.๓
จำเลยและอื่น ๆ	๒	๓.๖
ใครคนใดคนหนึ่งก็ได้	๓	๕.๔
ทุก ๆ คน	๒	๓.๖
ไม่ตอบ	๔	๗.๕
รวม	๕๕	๘๘.๘

จะเห็นได้ว่า อัยการส่วนใหญ่จำนวน ๔๗.๓ % ของจำนวนทั้งหมด เห็นว่าเจ้าพนักงานที่เกี่ยวข้องในกระบวนการฟ้องร้องคำรับสารภาพนั้น ควรประกอบด้วยอัยการนายจำเลย และผู้พิพากษาซึ่งนั่งทำการพิจารณาคดี โดยมีอัยการจำนวน ๑๘.๒ % ของจำนวนทั้งหมด ที่เห็นว่าควรรวมถึงตำรวจด้วย

ตาราง ๘ สถิติแสดงความคิดเห็นของอัยการที่มีต่ออาชญากรรม ที่มีการทอรอง คำรับสารภาพมากที่สุด^๑

ความคิดเห็น	จำนวน	%
ความผิดอย่างใดอย่างหนึ่ง ได้แก่คดีที่มีโทษเบา อาชญากรรม ที่ไม่รุนแรง ความผิดเล็ก ๆ น้อย ๆ	๑๘	๓๒.๓
ยาเสพติด, ภัยพิบัติ, ยาอันตราย ทุกคดี แต่ไม่มากกว่าความผิด ดังกล่าวข้างตน	๑๕	๒๗.๓
ฆาตกรตาย	๑๑	๒๐.๐
ความผิดอื่น ๆ ทั้งหมด	๕	๙.๑
ไม่ตอบ	๓	๕.๖
รวม	๕๒	๑๐๐.๐

จะเห็นว่า อัยการส่วนใหญ่จำนวน ๓๒.๓ % จำนวนทั้งหมด เห็นว่า ในการทอรองคำรับสารภาพ คดีมีอยู่ในความผิดอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่นคดีที่มีโทษเบาอาชญากรรมที่ไม่รุนแรง และในความผิดเล็ก ๆ น้อย ๆ และอัยการจำนวน ๒๗.๓ % ของจำนวนทั้งหมด เห็นว่าการทอรองคำรับสารภาพควรมีอยู่ในความผิดที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ภัยพิบัติ ยาอันตราย เป็นต้น

^๑ Ibid., p. ๒๓๘.

ตาราง ๕ สถิติแสดงความคิดเห็นของอัยการที่มีต่ออาชญากรรมที่มีการ
 ทอรองคำรับสารภาพน้อยที่สุด^๑

ความคิดเห็น	จำนวน	%
อาชญากรรมร้ายแรง อาชญากรรม สำคัญ ความผิดออกนอกรรจ์	๓๕	๖๓.๖
อาชญากรรมธรรมดา	๔	๗.๔
ความผิดเล็ก ๆ น้อย ๆ	๒	๓.๖
อาชญากรรมเกี่ยวกับคำสั่งของรัฐ	๒	๓.๖
ความผิดอื่น ๆ ทั้งหมด	๕	๙.๑
ไม่ตอบ	๗	๑๒.๗
รวม	๕๕	๑๐๐.๐

จะเห็นว่า อัยการส่วนใหญ่จำนวน ๖๓.๖ % ของจำนวนทั้งหมดโดย
 เห็นว่า การทอรองคำรับสารภาพเกิดขึ้นน้อยที่สุดในความผิดที่เกี่ยวกับอาชญากรรม
 ที่ร้ายแรง อาชญากรรมที่สำคัญ ความผิดออกนอกรรจ์ เท่านั้น

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
^๑Ibid., p. ๒๗๕.

ตาราง ๑๐ สถิติแสดงความคิดเห็นของอัยการที่มีต่อขั้นตอนของกระบวนการ
พิจารณา โดยมีการต่อรองคำรับสารภาพเกิดขึ้นมากที่สุด^๑

ความคิดเห็น	จำนวน	%
ก่อนมีการพิจารณาคดีของศาล หรือก่อนหน้านี้	๒๗	๕๕.๑
ในวันพิจารณา เวลาใด ๆ ก็ได้	๑๘	๓๒.๗
ไม่ตอบ	๑	๑.๘
รวม	๕๕	๑๐๐.๐

จะเห็นว่าอัยการส่วนใหญ่จำนวน ๕๕ % ของจำนวนทั้งหมด
เห็นว่า การต่อรองคำรับสารภาพมักเกิดขึ้นก่อนมีการพิจารณาคดีของศาล
หรือก่อนหน้านี้ และจำนวน ๓๒.๗ % ของจำนวนทั้งหมด ที่เห็นว่า
การต่อรองคำรับสารภาพเกิดขึ้นในวันพิจารณา

^๑ Ibid., p. ๒๘๐.

ตาราง ๑๑ สถิติแสดงความคิดเห็นของอัยการที่มีต่อขั้นตอนของกระบวนการพิจารณาที่มีการตอรองคำรับสารภาพน้อยที่สุด^๑

ความคิดเห็น	จำนวน	%
ก่อนมีการพิจารณาคดีเบื้องต้น	๑๗	๓๐.๕๘
ภายหลังที่มีการเริ่มพิจารณาคดีของศาลแล้ว	๑๐	๑๘.๑๘
เวลาใด ๆ ก็ได้	๔	๗.๒๗
เวลาที่ยื่นคำร้อง	๓	๕.๔๕
ก่อนฟ้อง	๓	๕.๔๕
อื่น ๆ	๔	๗.๒๗
ไม่ตอบ	๑๔	๒๕.๕๕
รวม	๕๕	๑๐๐.๐๐

จะเห็นว่า อัยการส่วนใหญ่จำนวน ๓๐.๕๘ % ของจำนวนทั้งหมด เห็นว่าการตอรองคำรับสารภาพเกิดน้อยที่สุดในขั้นตอนกระบวนการพิจารณาของศาล คือ ก่อนมีการพิจารณาเบื้องต้น

จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้นทั้งหมด จะเห็นได้ว่า อัยการเป็นผู้ที่มีบทบาทในการตอรองคำรับสารภาพมาก แต่อย่างไรก็ตามกระบวนการตอรองคำรับสารภาพจะเกิดขึ้นได้หรือไม่ ย่อมต้องอาศัยความร่วมมือจากจำเลย หรือทนายจำเลย และศาลโดยนำปัจจัยต่าง ๆ มาพิจารณาประกอบด้วย เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อสังคมและการบริหารงานยุติธรรมทางอาญา.

^๑ Ibid.

บทบาทของผู้พิพากษาในการต่อรองคำรับสารภาพ

โดยทั่วไป คำรับสารภาพที่เป็นผลเนื่องมาจากการต่อรองคำรับสารภาพนั้น ศาลถือว่าจำเลยในคดีอาญาไม่มีสิทธิตามรัฐธรรมนูญที่จะบังคับให้ศาลต้องยอมรับคำให้การรับสารภาพของจำเลย และในขณะเดียวกันศาลก็ไม่ควรรับคำให้การรับสารภาพของจำเลยซึ่งยืนยันว่า ตนเป็นผู้บริสุทธิ์ (North Carolina v. Alford ๑๙๗๖) นอกจากนี้ตามปกติแล้วในการลงโทษศาลมักจะลงโทษจำเลยที่ให้การรับสารภาพเบากว่าจำเลยที่ให้การปฏิเสธ และข้อสรุปคือในความคิดอย่างเดียวกันเสมอ ทั้งนี้ มีเหตุผลหลายประการที่สนับสนุนความแตกต่างในการลงโทษนี้ สรุปได้ดังนี้

๑. ความเชื่อของศาลที่ว่า คำให้การรับสารภาพของจำเลยเป็นการสำนึกในความผิดที่ตนได้กระทำลงไป ซึ่งเป็นขั้นแรกในการแก้ไขความประพฤติของจำเลย

๒. ความเชื่อของผู้พิพากษาว่า จำเลยคนใดก็ตามที่ให้การปฏิเสธในชั้นศาลและขอต่อสู้คดีต่อไป และต่อมาเมื่อมีการพิจารณาคดีและพิพากษาการกระทำของจำเลยโดยศาลเชื่อว่าจำเลยกระทำผิดจริงตามข้อกล่าวหาและถูกศาลพิพากษาลงโทษด้วย คำให้การของจำเลยที่ให้การปฏิเสธอาจจะเป็นการให้การอันเป็นเท็จ

๓. แนวความคิดที่ว่า เมื่อคดีที่ฟ้องร้องดำเนินคดีกันนั้นมีพยานหลักฐานแน่นหนามั่นคงพอฟ้องลงโทษผู้กระทำผิดมาก การที่จำเลยให้การปฏิเสธและขอต่อสู้คดีต่อไปจะเป็นการเสียเวลา และค่าใช้จ่าย ซึ่งในที่สุดจำเลยก็ต้องถูกศาลพิพากษาลงโทษอยู่นั่นเอง และคดีในลักษณะอย่างนี้อาจจะทำให้คดีลดจำนวนลงได้ก็ด้วยการพิพากษาลงโทษจำเลยผู้นั้นให้หนักขึ้น เพราะเหตุนี้เองจำเลยส่วนใหญ่จึงให้การรับสารภาพโดยคาดหวังว่า ตนจะได้รับการ

น้อยลงซึ่งตามปกติแล้วจะเป็นเช่นนั้นเสมอ ๑

ระยะเวลาในการตอรองคำรับสารภาพนั้น ทุกศาลควรกำหนดเวลาไว้ควรว່ว่า เมื่อใดที่อัยการไม่อาจเจรจาตกลงตอรองคำรับสารภาพกับจำเลยหรือทนายจำเลยได้ และเพื่อมิให้เสียเวลาในการลงสารบบความของศาล ทั้งนี้เนื่องจากการลงสารบบความคดีของศาลจะทำได้เฉพาะคดีที่มีการพิจารณาเท่านั้น แต่อย่างไรก็ตามศาลควรทำการไต่สวนว่า ใดมีการเจรจาทำความตกลงกันระหว่างอัยการกับจำเลย หรือทนายจำเลยหรือไม่ และการพิจารณาทบทวนข้อตกลงในการตอรองคำรับสารภาพต้องกระทำอย่างรอบคอบ อีกทั้งควรกำหนดความแน่นอนเกี่ยวกับความเชื่อถือได้ของคำให้การรับสารภาพของจำเลยก่อนที่ศาลจะยอมรับคำให้การรับสารภาพนั้น ในกรณีที่ศาลยอมรับคำให้การรับสารภาพของจำเลย ศาลจะต้องให้จำเลยแถลงถึงข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับการกระทำผิดตามที่จำเลยให้การรับสารภาพ และความผิดที่เคยกระทำกับถูกศาลพิพากษาลงโทษมาแล้ว ถ้ามี ส่วนในกรณีที่ศาลไม่ยอมรับคำให้การรับสารภาพของจำเลย คำแถลงเกี่ยวกับข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานใด ๆ ที่จำเลยได้แถลงไปแล้ว ศาลไม่ควรนำมาอ้างเพื่อให้เป็นผลร้ายแก่จำเลยในการดำเนินคดีต่อไป

โดยทั่วไปคำให้การของจำเลย และข้อตกลงเกี่ยวกับคำให้การนั้นควรรับฟังเป็นพยานหลักฐานในการพิจารณาพิพากษาของศาลได้ แต่หากปรากฏข้อเท็จจริงอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้แล้ว ศาลไม่ควรรับฟังคำให้การหรือข้อตกลงเกี่ยวกับคำให้การของจำเลยที่รับสารภาพ กล่าวคือ

๑. จำเลยไม่มีหนายความในระหว่างที่มีการตอรองคำรับสารภาพ
๒. จำเลยไม่มีความสามารถ หรือไม่เข้าใจสภาพของข้อหาและการดำเนินคดี

๓. จำเลยสำคัญผิดหรือไม่ทราบข้อกฎหมาย และข้อเท็จจริงเกี่ยวกับคดีของเขา ซึ่งเป็นเหตุทำให้จำเลยยอมเจรจาทำความตกลงในการต่อรองคำรับสารภาพ

๔. จำเลยไม่ทราบสิทธิของเขาที่มีอยู่ตามรัฐธรรมนูญ และไม่ทราบว่าคำให้การรับสารภาพจะมีผลกระทบต่อสิทธิตามรัฐธรรมนูญนี้อย่างไร สิทธิตามรัฐธรรมนูญที่จะป้องกันมิให้มีการให้การรับสารภาพ เช่น

๔.๑ สิทธิที่จะไม่ให้การปรักปรำเป็นผลร้ายแก่ตนเอง

๔.๒ สิทธิที่จะได้รับการพิจารณาอย่างเต็มที่จากศาล

จนกว่าจะพิสูจน์ได้ว่าจำเลยได้กระทำผิดจริงตามข้อกล่าวหา

๔.๓ สิทธิที่จะได้รับการพิจารณาโดยคณะลูกขุน

๔.๔ สิทธิที่จะเผชิญหน้ากับพยานฝ่ายตรงข้าม

๔.๕ สิทธิที่จะมีพยานเพื่อประโยชน์แห่งคดีของตน และ

๔.๖ สิทธิที่จะมีทนายความในการพิจารณาคดี

๕. ระหว่างการต่อรองคำรับสารภาพ จำเลยไม่ได้รับสิทธิตามรัฐธรรมนูญ หรือสิทธิตามกฎหมายซึ่งจำเลยยังไม่ได้สละสิทธิที่ว่ามานี้

๖. จำเลยไม่ทราบถึงข้อเท็จจริงในขณะที่ทำความตกลงในการต่อรองคำรับสารภาพถึงโทษขั้นต่ำและโทษขั้นสูงที่จำเลยอาจได้รับสำหรับความผิดที่จำเลยได้ให้การรับสารภาพ หรือจำเลยไม่ทราบข้อเท็จจริงเหล่านี้ในขณะที่ได้ให้การรับสารภาพ

๗. จำเลยได้รับแรงจูงใจที่ไม่เหมาะสมจนเป็นเหตุให้จำเลยให้การรับสารภาพ

๘. พยานหลักฐานรับฟังได้ไม่พอที่จะพิจารณาพิพากษาว่า
จำเลยได้กระทำความผิดตามข้อกล่าวหาที่จำเลยได้ให้การรับสารภาพ หรือ
พิจารณาพิพากษาในข้อหาที่ร้ายแรงกว่านั้น

๙. เมื่อจำเลยยืนยันว่า จำเลยไม่ได้กระทำความผิดตามที่
จำเลยให้การรับสารภาพ และ

๑๐. ในกรณีที่ขอมรับค่าให้การรับสารภาพจะไม่เป็นประโยชน์
ต่อสาธารณะ เช่น

๑๐.๑ คำรับสารภาพที่อาจทำให้เกิดอันตรายแก่ความ
ปลอดภัยของบุคคล หรือทรัพย์สิน

๑๐.๒ คำรับสารภาพที่ทำให้ความร้ายแรงของการ
กระทำผิดของจำเลยลดน้อยลง หรือทำให้เกิดความเสื่อมศรัทธาต่อระบบการ
ดำเนินคดีอาญาในกระบวนการยุติธรรม

๑๐.๓ คำรับสารภาพอันเป็นผลทำให้ไม่สามารถแก้ไข
ความประพฤติของจำเลยได้ หรือ

๑๐.๔ คำรับสารภาพซึ่งมีผลทำให้การพิจารณา
พิพากษาลงโทษจำเลยไม่ได้สัดส่วนกับความร้ายแรงซึ่งสังคมคาดหมายว่าจำเลย
สมควรจะไต่รับโทษ

เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพเนื่องมาจากการตอรองคำรับสารภาพ
ความตกลงเช่นว่ามานี้จะต้องนำมาเสนอต่อศาล เพื่อให้ศาลมีคำสั่งยอมรับหรือ
ปฏิเสธในการยอมรับคำรับสารภาพ ซึ่งเป็นผลมาจากการเจรจาตอรองของ
อัยการกับจำเลยหรือทนายจำเลย และในกรณีเช่นนี้เมื่อมีการให้การรับสารภาพ
ดังกล่าว เป็นหน้าที่ของศาลที่จะต้องจัดแจ้งถึงรายละเอียดของการทำความ
ตกลงในการตอรองคำรับสารภาพ และเหตุผลของผู้พิพากษายู่งพิจารณาซึ่ง
ยอมรับหรือปฏิเสธการยอมรับค่าให้การรับสารภาพเช่นว่านั้นไว้ในบันทึกการ-

งานกระบวนการพิจารณาอย่างละเอียด

แต่อย่างไรก็ตาม คำรับสารภาพที่ศาลจะยอมรับได้นั้น จะต้องเป็นคำรับสารภาพที่กระทำโดยความสมัครใจและมีเหตุผล เพราะว่าคำรับสารภาพมีความหมายกว้างกว่าการสารภาพว่าได้กระทำผิดตามที่ถูกกล่าวหา แต่หมายความถึงการรับสารภาพอันเป็นการลงโทษตนเอง ซึ่งศาลไม่มีทางเลือกอื่นใดที่จะกระทำได้นอกจากตัดสินพิพากษาลงโทษจำเลย (Kercheval v. United States ; ๑๙๒๗)) ดังนั้นการยอมรับคำให้การรับสารภาพของจำเลยจึงต้องขึ้นอยู่กับพิจารณาถึงความสมัครใจ ซึ่งสอดคล้องกับสิทธิของจำเลยที่มีอยู่ตามรัฐธรรมนูญ (Jackson v. Denno, ๑๙๖๔) และถ้าหากจะมีการละสิทธิตามรัฐธรรมนูญต้องปรากฏว่าได้กระทำโดยมีเหตุผลและด้วยความเข้าใจวิธีการอย่างอื่น นอกจากนี้ไม่ถือว่าเป็นการละสิทธิตามรัฐธรรมนูญ และการละสิทธิตามรัฐธรรมนูญนี้ไม่อาจสันนิษฐานได้จากกรณีที่ไม่ได้ทำบันทึกไว้ (silent record) การที่คำรับสารภาพมีลักษณะกว้างกว่าการยอมรับว่ากระทำผิดแต่หมายถึงการลงโทษนี้เองอาจทำให้จำเลยที่ให้การปฏิเสธตกอยู่ในฐานะอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่นการไม่รู้ถึงข้อเท็จจริง การไม่เข้าใจความตกใจ การกระทำที่เป็นความผิด การขมขู่ เป็นต้น ต้องเสียเปรียบในการต่อสู้คดีและศาลถือว่าคำรับสารภาพในฐานะเช่นนั้นเป็นคำรับสารภาพโดยไม่สมัครใจ ดังนั้น คำรับสารภาพที่ศาลยอมรับไว้นั้น ศาลจะต้องจดแจ้งไว้ในวันที่ยกรายงานของศาลควยว่า ได้แจ้งให้จำเลยทราบถึงสิทธิตามรัฐธรรมนูญ

Radzinowicz and Wolfgang, Crime and Justice,

pp. ๑๘๓ - ๒๘๓.

ที่จะไม่ให้การปรักปรำตนเอง (Malloy v. Hogan , ๑๙๕๕) ตามบท
แก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ Fifth Amendmend และสิทธิที่จะได้รับการ
พิจารณาโดยคณะลูกขุน(Duncan v. Louisiana , ๑๙๖๘)
สิทธิที่จะเผชิญหน้ากับพยานฝ่ายตรงข้าม (Jointu v. Texas, ๑๙๖๕)
ตาม The Sixth Amendment และจำเลยได้ให้การรับสารภาพหลัง
จากได้สละสิทธิดังกล่าวแล้ว(Boykin v. Alabama, ๑๙๖๘)

ในการต่อรองคำรับสารภาพนั้น นอกจากจะเป็นการตกลงเจรจากัน
ระหว่างอัยการกับจำเลยหรือทนายจำเลยแล้ว ในบางครั้งก็ปรากฏว่าผู้พิพากษา
เข้ามามีส่วนร่วมในการต่อรองคำรับสารภาพด้วยเสมอ ดังจะเห็นได้จากตัวอย่าง
ในคดี United States v. Tatco ดังนี้

เมื่อวันที่ ๓๐ มีนาคม ๑๙๕๖ Rocco Tatco
จำเลยกับพวกรวม ๓ คน ถูกฟ้องรวม ๕ ข้อหาด้วยกัน ซึ่งรวมถึงข้อหาลักพา
ด้วย ก่อนมีการพิจารณาคดีพวกของจำเลยคนหนึ่งได้ให้การรับสารภาพตลอดข้อ
หายกเว้นข้อหาลักพาส่วนจำเลยกับพวกอีกคนหนึ่งให้การปฏิเสธและยืนยันที่จะขอ
ต่อสู้คดีจนกว่าจะถึงที่สุด ต่อมาจำเลยถอนคำให้การและยอมรับสารภาพตลอด
ข้อหายกเว้นข้อหาลักพา จำเลยจึงถูกพิพากษาลงโทษจำคุก ๒ ปี ๖ เดือน

ต่อมาจำเลยยื่นฎีกาโดยอ้างว่า การที่จำเลยยื่นคำให้การรับสารภาพ
นั้นเกิดจากความไม่สมัครใจ และจากแรงบีบบังคับที่ได้จากถ้อยคำของผู้พิพากษา

Peter W. Lewis; Criminal Procedure : The
Supreme Courts View Case (New York, St. Paul : West
Publishing Company, ๑๙๗๕ ,) , pp. ๕๔๓ - ๕๔๔ .

ในระหว่างการพิจารณาคดีที่ว่า "ถ้าจำเลยต่อสู้คดีต่อไป และปรากฏว่ามีความผิดจริง จำเลยจะต้องได้รับโทษจำคุกตลอดชีวิตในข้อหาลักพา และได้รับโทษสูงสุดติดต่อกันไปสำหรับข้อหาที่เหลือ" " ซึ่งทำให้เกิดปัญหาที่ต้องพิจารณาค่ากล่าวของผู้พิพากษา เช่นนี้ เป็นการบีบบังคับหรือขู่เชิญจำเลย หรือไม่

คำรับสารภาพเป็นที่ยอมรับว่า จะรับฟังลงโทษจำเลยได้ต่อเมื่อจำเลยได้กระทำโดยสมัครใจ และโดยรู้ถึงผลแห่งการกระทำและหากปรากฏว่าคำรับสารภาพเป็นผลเนื่องมาจากการบังคับขู่เชิญไม่ว่าจะเป็นด้านร่างกาย จิตใจ หรือเกิดขึ้นด้วยวิธีการอันไม่ถูกต้อง หรือโดยความไม่รู้ ความกลัว พลังผลักดันก็ถือว่าคำรับสารภาพนั้นตกเป็นโมฆะรับฟังลงโทษจำเลยไม่ได้ เนื่องจากจำเลยมีสิทธิที่จะถอนคำให้การรับสารภาพและให้การใหม่ได้เสมอตราบใดที่ศาลยังไม่ได้พิพากษาลงโทษ นอกจากนี้ไม่ว่าข้อกล่าวหาจะมีความรุนแรงเพียงใด และไม่ว่าจะมีพยานหลักฐานในการพิสูจน์ความผิดของจำเลยมากเพียงใดก็ตาม จำเลยก็ยังมีสิทธิที่จะต่อสู้คดีและได้รับการพิจารณาคดีต่อไปจนกว่าคดีจะถึงที่สุด ดังนั้นค่ากล่าวของผู้พิพากษาที่กล่าวกับจำเลยเช่นนั้น จึงเป็นการเสนอทางเลือกซึ่งถือได้ว่าเป็นการขู่บังคับจำเลยให้รับสารภาพ (United States V. Tatco)^๑

โดยสรุปแล้ว ศาลถือว่าตามกฎหมายและตามข้อเท็จจริง ถ้าจำเลยให้การรับสารภาพโดยไม่สมัครใจ หรือถูกบังคับขู่เชิญแล้ว คำรับสารภาพนั้นย่อมตกเป็นโมฆะ จำเลยมีสิทธิที่จะถอนคำให้การเดิมและมีสิทธิ

^๑ Kaplan, Criminal Justice Introduction
Cases and material. p. ๒๒๘ - ๒๓๐.

ยื่นคำให้การใหม่ได้เสมอตามคดีศาลยังไม่ได้พิพากษา และผลคือคดีนั้น
ต้องมีการพิจารณาคดีใหม่

A.B.A (The American Bar Association)

ได้เสนอความเห็นเกี่ยวกับการที่ผู้พิพากษาจะเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการ
การต่อรองคำรับสารภาพโดยกำหนดมาตรฐานในการต่อรองคำรับสารภาพ
และเห็นว่า การที่ผู้พิพากษาเข้าไปมีส่วนร่วมในขั้นตอนต่าง ๆ ของกระบวนการ
การต่อรองคำรับสารภาพ อาจจะทำให้เกิดความเสียหายทำให้คำรับสารภาพกลับกลายเป็น
เป็นคำรับสารภาพโดยไม่สมัครใจ อีกทั้งยังมีเหตุผลอื่น ๆ ที่สำคัญ เช่น

๑. ผู้พิพากษาซึ่งเข้าร่วมในการต่อรองคำรับสารภาพ และ
เป็นผู้ที่ได้รับทราบพยานหลักฐานแห่งคดี อาจมีความคิดเห็นในเรื่องความผิด
ถูกแห่งคดี ซึ่งมีผลกระทบต่อการศึกษาพิพากษาลงโทษจำเลยในการ
ดำเนินคดีต่อไป

๒. การให้ผู้พิพากษาเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการต่อ
รองคำรับสารภาพอาจทำให้เกิดความพยายามที่จะให้มีการพิสูจน์ความผิดถูก
กันในห้องของศาลโดยไม่เปิดเผยต่อสาธารณะ ต่อหน้าพยาน และไม่ได้มีการ
บันทึกเกี่ยวกับการพิจารณาตัดสินซึ่งขัดต่อรัฐธรรมนูญ อันทำให้จำเลยตกอยู่ใน
ฐานะที่เสียเปรียบในการต่อรองคำรับสารภาพ เพราะจำเลยหรือทนาย
จำเลยไม่อาจทราบถึงจุดอ่อนอันจะทำให้แพ้คดีหรือจุดที่สามารถชนะคดีได้
ในอันที่จะใช้เป็นเครื่องมือในการต่อรองคำรับสารภาพได้เลย

๓. แม้การที่ศาลเข้ามามีส่วนร่วมในการต่อรองคำรับ
สารภาพจะมีผลเพียงในสายตาของคนภายนอกก็ตาม แต่ความจริงแล้วศาล

เป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่จะส่งผลให้ผู้ต้องหาหรือจำเลยเลือกที่จะให้การรับสารภาพ และในทัศนคติของผู้พิพากษาที่เข้ามามีส่วนร่วมในการต่อรองคำรับสารภาพก็เห็นด้วยกับการที่จำเลยตกลงให้การรับสารภาพ

เมื่อไม่นานมานี้เอง ศาลในซานฟรานซิสโกได้เริ่มเข้ามามีส่วนร่วมเกี่ยวข้องกับโดยตรงในการพิจารณาถึงการเจรจาทำความตกลงในการต่อรองคำรับสารภาพระหว่างอัยการกับจำเลย หรือนายจำเลย และเป็นที่น่าสนใจว่าความเป็นกลางของผู้พิพากษาในเรื่องนี้ ได้รับความพอใจอย่างมากทั้งจากอัยการ และนายจำเลย ดังปรากฏเหตุผลสนับสนุนของนายจำเลยที่มีต่อการที่ศาลเข้ามามีส่วนร่วมในการเจรจาต่อรองคำรับสารภาพ เช่น

๑. การที่ผู้พิพากษาได้เข้ามามีส่วนร่วมอยู่ด้วยในระหว่างการเจรจาตกลงกันระหว่างอัยการ กับจำเลยหรือนายจำเลย เป็นการช่วยขจัดความไม่แน่นอนซึ่งมักจะมีอยู่ให้หมดไป เพราะในขณะที่ผู้พิพากษาอยู่ร่วมด้วยทำให้นายจำเลยมีทางที่จะรู้ได้ว่าลูกความของเขาจะได้รับผลตอบแทนเท่าใด เป็นการแลกเปลี่ยนการยอมรับสารภาพของจำเลย

๒. บ่อยครั้งที่ผู้พิพากษาจะขอให้อัยการประเมินและแสดงให้เห็นถึงความเป็นไปได้แห่งคดี จึงเท่ากับเป็นการเปิดทางมิให้อัยการใช้วิธีข่มขู่จำเลย ซึ่งอาจจะทำโดยขู่จำเลยว่าจะฟ้องจำเลยในความผิดหลาย ๆ ข้อหา หรือโดยการขู่ว่าจะนำพยานหลักฐานมายืนยันพิสูจน์ความผิด ซึ่งตามความเป็นจริงแล้วอัยการไม่มีพยานหลักฐานตามที่อ้างแต่อย่างใด

การต่อรองคำรับสารภาพในซานฟรานซิสโก ปัจจุบันไม่ปรากฏว่า การที่ศาล เข้ามามีส่วนร่วมในการต่อรองคำรับสารภาพจะถูกคัดค้านแต่อย่างใด และในขณะที่เดียวกันนายจำเลยก็ไม่รู้สึกว่าถูกบีบบังคับให้ต้องเปิดเผยรูปคดี ของตนแต่อย่างใด และเท่าที่ปฏิบัติกันอยู่ในเวลานี้ อาจสรุปกระบวนการต่อ รองคำรับสารภาพมีขั้นตอนดังนี้

๑. ผู้พิพากษาจะพิจารณาตรวจสอบบันทึกการไต่สวนมูลฟ้อง และจะถือว่าข้อเท็จจริงที่ได้จากการไต่สวนมูลฟ้องนั้น เป็นความจริง

๒. ผู้พิพากษาจะให้ความเห็นเสนอแนะเกี่ยวกับการพิจารณา พิพากษาคดี (ซึ่งรวมถึงข้อหาที่อาจยกฟ้องด้วย) และกำหนดเงื่อนไขในกรณี ที่ เป็นการรับสารภาพในความผิดอาญาที่ร้ายแรง

๓. ในกรณีที่ผู้พิพากษาไม่ประสบความสำเร็จในการที่เข้า มามีส่วนร่วมโดยไม่อาจวางตัวเป็นกลางในการต่อรองคำรับสารภาพแล้ว ผู้ พิพากษานั้นก็จะไม่มีส่วนร่วมในการพิจารณาคดีนั้นอีกต่อไป

การที่ผู้พิพากษาเข้าไปเป็นคนกลางในการ เจรจาต่อรองคำรับ สารภาพระหว่างอัยการกับจำเลยหรือนายจำเลย เป็นการช่วยกำหนดแนว ทางของคดี แต่อย่างไรก็ดีก็ควรต้องคำนึงถึงพยานหลักฐานในคดีว่ามีพอ ฟ้องลงโทษพิชิตความผิดของจำเลยด้วย รวมทั้งศักดิ์ศรีของศาลซึ่งเป็นตุลาการ อีกด้วย ซึ่งในที่สุดต้องประสพกับความยุ่งยากในการเข้าไปมีส่วนร่วมในการ เจรจาต่อรองคำรับสารภาพ และมีนักกฎหมายบางท่านให้คำแนะนำไว้ว่า "ผู้พิพากษาไม่ควรเข้าไปมีส่วนร่วมในการต่อรองคำรับสารภาพระหว่างอัยการ กับจำเลยหรือนายจำเลย ผู้พิพากษาควรสงวนไว้ซึ่งอำนาจในการใช้ดุลพินิจ ศักดิ์ลบลึงโทษผู้กระทำผิดในความผิดที่ร้ายแรงจนกว่าจะได้รับและพิจารณา รายงานการพิจารณาคดีจากสำนักงานคุมประพฤติผู้ใหญ่ (adult

probation department) แล้วเท่านั้น" แต่หากในกรณีนี้ที่ผู้พิพากษา มีความจำเป็นต้องเข้ามามีส่วนร่วมในการเจรจาต่อรองคำรับสารภาพและการเจรจาต่อรองคดีกลางลมเหลว ผู้พิพากษาที่มีส่วนร่วมในการเจรจาต่อรองคำรับสารภาพนั้นก็สมควรเข้ามามีส่วนร่วมในการพิจารณาพิพากษาคดีนั้นด้วย^๑

การที่ผู้พิพากษาที่พิจารณาคดีควรที่จะเข้ามามีส่วนร่วมในการต่อรองคำรับสารภาพได้เพียงใดนั้น ปัญหานี้ในสหรัฐอเมริกาได้มีการศึกษากันอย่างกว้างขวางควบคู่ไปกับการศึกษาถึงผลกระทบต่อการบริหารงานยุติธรรมทางอาญาว่าจะมีเพียงใด ซึ่งยังไม่อาจหาข้อยุติได้คงปรากฏเป็นเพียงความคิดเห็น ซึ่งจะต้องมีการศึกษาค้นคว้าต่อไป^๒

การต่อรองคำรับสารภาพในโคลัมเบีย (District of Columbia)

ในโคลัมเบียผลกระทบของการต่อรองคำรับสารภาพที่มีต่อการดำเนินคดีอาญานั้น เกิดจากอิทธิพลของการเจรจาตกลงที่มีต่อการลงโทษ เพื่อแสดงให้เห็นถึงผลกระทบดังกล่าวนี้ จึงอาจจะเปรียบเทียบวิธีพิจารณาความอาญาได้กับการไหลของน้ำในท่อ กล่าวคือ การไหลของน้ำที่ผ่านไปตามส่วนต่าง ๆ ของท่อน้ำย่อมขึ้นอยู่กับสิ่งที่ใส่เข้าไปในท่อน้ำ สมรรถภาพของท่อน้ำและการตั้งเครื่องบังคับเพื่อกำหนดการไหลของน้ำในลักษณะเช่นเดียวกันนี้การดำเนินคดีอาญาในศาลย่อมขึ้นอยู่กับจำนวนผู้ถูกจับกุม คุณภาพของการสอบสวนพยานหลักฐานต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับผู้ถูกจับกุม ความสามารถและประสิทธิภาพของหน่วยงาน

^๑ Ibid., pp. ๔๒๘ - ๔๓๐.

^๒ John Paul Ryan and James J. Affini, Judge's Participation in plea bargaining : An Empirical Perspective (New York, St. Paul: West Publishing Company., ๑๙๗๔), pp. ๔๗๔ - ๕๐๔.

ต่าง ๆ ในกระบวนการยุติธรรมในการดำเนินคดีอาญา ตลอดจนนโยบายทาง
 อาญาของรัฐ นอกจากนี้การพิจารณาคดีก็เป็นปัจจัยอันหนึ่งที่ทำให้เกิดแรงกดดัน
 ต่อชั้นตอนต่าง ๆ ของกระบวนการยุติธรรม ซึ่งผลที่จะเกิดตามมาจากการที่
 กระบวนการยุติธรรมไม่สามารถพิจารณาพิพากษาคดีให้เสร็จสิ้นไปอย่างรวดเร็ว
 เร็ว ก็คือความล่าช้าในการดำเนินคดีนั่นเอง ดังนั้นรัฐจึงต้องหาทางแก้ไขด้วย
 วิธีและมาตรการต่าง ๆ เช่น การสั่งไม่ฟ้อง หรือการยกฟ้องคดีจำนวนมากขึ้น
 หรือโดยการต่อรองคำรับสารภาพ เป็นต้น

การต่อรองคำรับสารภาพเกิดจากแนวความคิดที่ว่า การพิจารณาคดี
 มีความสิ้นเปลืองและมีความไม่แน่นอน ซึ่งตรงข้ามกับความจริงที่ว่า การให้คำ
 รับสารภาพก็เปรียบเสมือนกับการประนีประนอมยอมความกันในทางแพ่ง และ
 เมื่อมีการให้คำรับสารภาพในคดีอาญาจึงไม่จำเป็นที่จะต้องพิจารณาคดีต่อไป
 และในขณะเดียวกันก็อาจคาดหมายผลของการพิจารณาคดีได้โดยง่าย การให้
 คำรับสารภาพนี้อาจจะทำได้ด้วยการเจรจาตกลงกัน แต่อย่างไรก็ตามมิได้
 หมายความว่า ในคดีอาญาทุกคดีจะมีการตกลงกันเสมอไป มีบางคดีที่รัฐจะต้อง
 จัดหาห้องให้คู่ความทำการเจรจาตกลงกันพร้อมกับการให้ความยินยอมบางประ
 การ เพื่อจูงใจให้จำเลยให้การรับสารภาพ การต่อรองคำรับสารภาพนี้จะเกิด
 ขึ้นเมื่อมีความไม่แน่นอนในการพิจารณาคดี และ/หรือเมื่อคาดหมายว่าการ
 พิจารณาคดีต่อไปจะเป็นเหตุให้จำเลยต้องรับโทษหนักขึ้น จากการศึกษาใน
 โคลัมเบียพบว่าคดีที่เสร็จสิ้นไปโดยคำรับสารภาพมีมากกว่าการพิจารณาคดีตาม
 ปกติ

จนอาจกล่าวได้ว่า การเจรจาตกลงกันนอกศาลมีส่วนสำคัญในการ
 ดำเนินคดีในโคลัมเบีย ซึ่งปรากฏรายละเอียด ดังนี้

ตาราง ๑๒. สถิติแสดงการเปรียบเทียบระหว่างคดีที่เสร็จสิ้นไปโดยการพิจารณา กับคดีที่เสร็จสิ้นไปโดยคำให้การรับสารภาพในโคลัมเบีย เมื่อปี ๑๙๙๕ โดยจำแนกตามประเภทความผิด

ประเภทความผิด	จำนวนถูกดำเนินคดีทั้งหมด (คน)	เสร็จสิ้นโดยการพิจารณา (คน)	เสร็จสิ้นโดยคำรับสารภาพ (คน)
ทำร้ายร่างกาย	๕๙๘	๒๐๘	๓๖๘
ปล้นทรัพย์	๘๒๘	๑๓๙	๒๙๒
ชิงทรัพย์	๙๑๓	๑๘๒	๕๒๑
ปล้นทรัพย์ในเวลากลางคืน	๘๕๘	๑๒๑	๓๓๓

ตามตารางข้างต้นจะเห็นว่า ในการดำเนินคดีความผิดฐานทำร้ายร่างกาย ปล้นทรัพย์ในเวลากลางคืน การดำเนินคดีมักเสร็จสิ้นไปโดยการให้คำรับสารภาพมากกว่าการพิจารณาคดี ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความแพร่หลายของ การเจรจาต่อรองคำรับสารภาพที่ใช้อยู่ในกระบวนการยุติธรรมในโคลัมเบีย

William M. Ross, The Journal of Criminal Law and Criminology, ๓ (Fall, ๑๙๙๕); ๓๖๒ - ๓๖๓.

ข้อสนับสนุนเกี่ยวกับการนำเอากระบวนการฟ้องร้องคำรับสารภาพมาใช้

การนำเอากระบวนการฟ้องร้องคำรับสารภาพมาใช้ในการดำเนินคดีอาญาของสหรัฐอเมริกาเป็นที่วิพากษ์วิจารณ์กันอย่างมากมาย แต่อย่างไรก็ตามอาจจำแนกความคิดเห็นของฝ่ายที่สนับสนุนการนำเอาการฟ้องร้องคำรับสารภาพมาใช้ได้พอสมควร ดังนี้

The President's Commission on Law Enforcement and Administration of Justice, *The Challenge of Crime in a Free Society*, ๑๙๖๗. ให้ความเห็นว่า คำให้การรับสารภาพซึ่งเป็นผลเนื่องมาจากการฟ้องร้องคำรับสารภาพที่มีความสำคัญมาก ในทางปฏิบัติและความเป็นจริงแล้วศาลไม่อาจแยกภาระในการพิจารณาคดีทุกเรื่องที่เสนอมาซึ่งศาลได้ คุณค่าแห่งความยุติธรรมในทุกคดีอาจจะเสื่อมทรามลง ถ้าศาลที่มีคดีล้นมืออยู่แล้วต้องเผชิญกับการพิจารณาคดีที่เพิ่มมากขึ้น เวลาในการสอบสวน ความสามารถ และการเงินซึ่งมีอยู่อย่างจำกัด และควรนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ให้มากที่สุด ซึ่งถ้าหากคดีทุกเรื่องต้องมีการพิจารณาคดีแล้วศาลก็ไม่สามารถจะกระทำให้เกิดประโยชน์ได้อย่างเต็มที่ อย่างไรก็ตามการที่จะสรุปว่าคำรับสารภาพเป็นเครื่องมือในการดำเนินคดีอาญา โดยเสียค่าใช้จ่ายน้อยที่สุด อาจจะทำให้เกิดความผิดพลาดเป็นอย่างมาก

Ladzinowicz and Wolfgang, *Crime and Justice*, p. ๒๗๕.

นอกจากนี้ ฝ่ายที่สนับสนุนโดยเห็นว่าการฟ้องคำรับสารภาพมีประโยชน์ต่อการดำเนินคดี ด้วยเหตุผลหลายประการ เช่น

๑. ถ้าหากปราศจากเสียซึ่งการนำเอาการฟ้องคำรับสารภาพมาใช้ในการจัดการเกี่ยวกับคดีต่าง ๆ แล้ว ความบริบูรณ์ของการบริหารงานยุติธรรมทางอาญาจะต้องประสบกับความล้มเหลว เพราะการเงิน ความรวดเร็ว ความคล่องตัว และบุคคลที่จะเข้ามาดำเนินการในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาซึ่งมิใช่สิ่งที่จะได้รับเพิ่มเติมในอนาคตอันใกล้ได้

๒. การฟ้องคำรับสารภาพ เป็นวิธีการที่รักษาคุณค่าที่จะดำเนินการคดีที่ไม่สำคัญให้เสร็จสิ้นไป

๓. ในระบบกล่าวหาไม่ได้ ครังครัดต่อขั้นตอนการพิจารณาคดี ดังนั้นถ้าหากคดีปรากฏเพียงว่ารูปแบบของข้อกล่าวหาไม่มากพอที่จะนำมาสู่การพิจารณาโดยเปิดเผยได้ ก็ยังมีสิ่งที่จะต้องพิจารณาอีก เช่น คำท้าทาย ความคิดขัดแย้งกัน คำโต้เถียงคัดค้าน ตลอดจนการยืนยันที่จะต้องเผชิญหน้ากับฐานะและประโยชน์ในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อทำการฟ้องคำรับสารภาพก่อนมีการพิจารณาคดี

๔. การฟ้องคำรับสารภาพเป็นการมอบอำนาจให้แก่มหาอำนาจ คือทำให้ศาลยังคงพิพากษาลงโทษจำเลยได้ แม้ว่าการจับกุมของเจ้าพนักงานจะกระทำโดยมิชอบ (Bed arrest) หรือในคดีที่มีพยานหลักฐานอ่อน ซึ่งถ้าหากคดีดังกล่าวต้องเข้ามาสู่การพิจารณาของศาลตามปกติแล้ว ศาลต้องพิพากษายกฟ้องและปล่อยตัวผู้กระทำผิดไปเป็นอิสระโดยไม่มีการลงโทษแต่อย่างใด

^๑ Kirkham and Wollan, Introduction to Law Enforcement, p. ๒๘๗.

๕. การต่อรองคำรับสารภาพเป็นเครื่องมือประกอบการใช้ดุลพินิจที่จำเป็น เพื่อบรรเทาความรุนแรงจากการลงโทษตามตัวบทกฎหมายกับความยุติธรรมเป็นรายบุคคล การตอบสนองนโยบายทางอาญา บรรเทาการที่จำเลยต้องถูกสังคมนคราหน้าหรือรังเกียจ โดยเฉพาะในความคิดเกี่ยวกับเพศและยาเสพติดใน Michigan ความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินและบุกรุกในยามวิกาล ต้องถูกลงโทษจำคุกเป็นเวลา ๑๕ ปี แต่ถ้าหากเป็นความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินและบุกรุกในเวลากลางวัน จะต้องถูกลงโทษจำคุกเพียง ๕ ปีเท่านั้น จะเห็นได้ว่าเวลาในการกระทำผิดต่างกันเพียงไม่กี่ชั่วโมงเท่านั้น มีผลทำให้โทษจำคุกต่างกันถึง ๑๐ ปี เป็นต้น

๖. การดำเนินคดีอาญาจะกระทำในนามของรัฐมากกว่าในนามของผู้เสียหาย ในขณะที่ผู้เสียหายอาจได้รับความทุกข์ทรมานจากการกระทำผิดเป็นอย่างมาก การต่อรองคำรับสารภาพจึงเป็นวิธีการที่ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อสังคมมาก โดยจำเลยจะต้องถูกศาลพิพากษาลงโทษเสมอ แต่จะมากหรือน้อยเพียงใด ย่อมขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงในแต่ละเรื่อง ซึ่งเป็นการป้องกันอาชญากรรมได้อีกทางหนึ่งด้วย

๗. ในคดีบางลักษณะ เช่นความผิดฐานข่มขืน เป็นต้น การต่อรองคำรับสารภาพจะทำให้ผู้เสียหายไม่ต้องได้รับความอับอาย และมีตราประทับทางสังคมโดยไม่จำเป็นจากการที่ต้องนำคดีมาสู่การพิจารณาโดยเปิดเผยในศาลตามปกติ

๘. การต่อรองคำรับสารภาพทำให้คดีสิ้นสุดลงโดยไม่มีการอุทธรณ์ฎีกาต่อไป ตรงข้ามกับการพิจารณาคดีตามปกติที่มักมีการอุทธรณ์

ผลที่สำคัญของการต่อรองคำรับสารภาพ เป็นเรื่องเกี่ยวกับผลประโยชน์ ในการดำเนินคดีของบุคคลทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องและทำให้เกิดความเหมาะสม ยืดหยุ่น

ในกระบวนการยุติธรรม ซึ่งอาจจำแนกได้ดังนี้^๑

๑. เป็นการคุ้มครองประโยชน์ (accrued) ของ
 ความทุกข์โดยทั่วไปการฟ้องร้องรับสารภาพจะมีประโยชน์แก่ผู้ความทุกข์
 อันใดแก่ จำเลย หมายความ อัยการ ศาล ทอกรจนสังคม การฟ้องร้องรับสารภาพ
 จึงทำให้ศาลสามารถดำเนินการกับคดีที่ค้างพิจารณาอยู่เป็นจำนวนมากให้หมดไป
 อันเป็นการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับคดีที่ค้างพิจารณาและความล่าช้าในการดำเนินคดี
 ทำให้การทำงานของศาลมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

๒. มีลักษณะเป็นการยืดหยุ่นและเหมาะสม (Flexibility)
 กล่าวคือ การเจรจาฟ้องร้องรับสารภาพจะทำให้ข้อถกเถียงในข้อเท็จจริงต่าง ๆ
 ยุติลง และทำให้สามารถกำหนดโทษจำเลยเพื่อให้เกิดความเหมาะสมในการแก้ไข
 จำเลยให้กลับตัวเป็นคนดีได้สะดวกขึ้น

ข้อคัดค้านเกี่ยวกับการนำการฟ้องร้องรับสารภาพมาใช้

แม้ว่าจะมีการนำเอาการฟ้องร้องรับสารภาพมาใช้ในการดำเนินคดี
 อาญากันอย่างแพร่หลายในสหรัฐอเมริกาก็ตาม แต่ก็มีบุคคลอีกหลายฝ่ายที่ไม่เห็น
 คุ้มและแสดงความคิดเห็นคัดค้านหลายประการ กล่าวคือ บางท่านเห็นว่าการ
 ฟ้องร้องรับสารภาพเป็นการก่อให้เกิดความเสียหาย^๒ และความไม่ยุติธรรม
 ในการบริหารงานยุติธรรมของอาญาหลายประการ ดังนี้

^๑ Vivitasevi, THAMMASAT LAW JOURNAL, pp. ๑๖๐-๑๗๐.

^๒ Macklin Fleming, Crime and Rights (New York :
 W. W. Norton and Company, Inc., ๑๙๗๕), pp. ๑๖๐-๑๖๑.

๑. จำเลยที่บริสุทธิ์อาจจะให้การรับสารภาพโดยการต่อรอง คำรับสารภาพด้วยความกลัวต่อผลอื่นจะเกิดขึ้นภายหลังมีการพิจารณาตัวอย่างเต็มรูปแบบ

๒. ผู้ให้คำรับสารภาพจะได้รับความกรุณาจากการถูกพิพากษา ลงโทษโดยไม่จำเป็นต้องมีการยื่นคำร้องขอ

๓. จุดมุ่งหมายของกระบวนการยุติธรรม อาจจะเป็นเสมือน การให้ความคุ้มครองประโยชน์จากการเจรจามากกว่าการพิสูจน์ความผิดโดยอาศัยข้อเท็จจริง

นอกจากนี้บางท่านก็ยังเห็นว่า การต่อรองคำรับสารภาพไม่เป็น ประโยชน์ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ดังนี้

๑. จากการวิจัยพบว่า การต่อรองคำรับสารภาพจะเป็นสิ่ง ที่ ทำให้ตำรวจเสียขวัญกำลังใจในการทำงาน และเป็นที่มาแห่งความขัดแย้งระหว่าง ตำรวจกับอัยการ ซึ่งจะก่อให้เกิดผลเสียในกระบวนการยุติธรรม

๒. การต่อรองคำรับสารภาพทำให้ไม่สามารถกักตัวผู้กระทำผิด ไว้ได้นานเท่าที่ควรและผู้บริสุทธิ์ที่สมควรได้รับการปล่อยตัวจะถูกกักขัง ทำให้ ผู้กระทำผิดไม่เช็ดหลาบ ไม่ได้รับการแก้ไขตามที่ควร ซึ่งจะเป็นผลเสียต่อการ ป้องกันสังคมให้ปลอดภัยจากอาชญากรรม

^๑ Kirkham and Wollan, Introduction to Law Enforcement, pp. ๒๔๔ - ๒๔๕.

๓. การต่อรองคำรับสารภาพไม่ได้ตั้งอยู่บนพื้นฐานแห่งความสัมพันธ์ระหว่างอาชญากรรมกับการลงโทษ ซึ่งเป็นหลักพื้นฐานของกฎหมายอาญา และกระบวนการยุติธรรมทางอาญา

๔. การต่อรองคำรับสารภาพเป็นการละเมิดความรับผิดชอบ และการใช้ดุลพินิจในการพิจารณาพิพากษาลงโทษของศาล

๕. การต่อรองคำรับสารภาพทำให้ศาลต้องพิพากษาลงโทษตามที่มีการเจรจาตกลงกัน โดยไม่ต้องอาศัยรายงานของเจ้าพนักงานคุมประพฤติ ทำให้คำพิพากษาลงโทษของศาลมีคุณค่าในการแก้ไขจำเลยน้อยลง

๖. การต่อรองคำรับสารภาพ ตั้งอยู่บนพื้นฐานของการกระทำเพื่อจำเลยมากกว่าเพื่อรัฐและสังคม

๗. การต่อรองคำรับสารภาพเป็นการเปิดโอกาสให้อัยการหาผลประโยชน์จากการเจรจาตกลงนี้ได้

๘. การต่อรองคำรับสารภาพ อาจทำให้จำเลยผู้บริสุทธิ์ถูกพิพากษาลงโทษจากขอเสนออันสุจริตของอัยการได้ เช่น จำเลยยอมรับสารภาพเพื่อหลีกเลี่ยงโทษประหารชีวิต หรือเพื่อหลีกเลี่ยงโทษจำคุกตลอดชีวิต เป็นต้น (Alford V. North Carolina, ๑๙๖๕).

๙. ไม่เป็นการยุติธรรมเลย สำหรับจำเลยที่ให้การปฏิเสธ และต้องคำพิพากษาลงโทษอย่างเต็มที่หลังจากมีการพิจารณาคดี ซึ่งเท่ากับเป็นการลงโทษจำเลยต่อการที่จะใช้สิทธิได้รับพิจารณาคดีจากศาล

๑๐. การต่อรองคำรับสารภาพ ตั้งอยู่บนพื้นฐานของการพิจารณาถึงปัจจัยต่าง ๆ ซึ่งไม่เกี่ยวกับการดำเนินคดีอาญา เช่นขอพิจารณาทางแพ่งหรือสุขภาพของผู้เสียหาย ความต้องการของสังคม เป็นต้น

๑๑. การตอรองคำรับสารภาพ เป็นการแก้ไขความบกพร่องในเรื่องเกี่ยวกับการกระทำอันมิชอบของตำรวจ และสนับสนุนความสำเร็จในการดำเนินคดีตามแนวความคิด crime control model ซึ่งเป็นหลักที่เน้นหนักไปในทางให้อำนาจเจ้าพนักงานของรัฐนำตัวผู้กระทำผิดมาลงโทษอย่างรวดเร็วทันควัน เพื่อให้เกิดความคล่องตัวในการทำงาน มากกว่า แนวความคิด due process model ซึ่งเน้นหนักไปในทางให้ความคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดยอมได้สิทธิ เสมอภาคกันเช่นเดียวกันกับประชาชนทั่วไปตามระบบกระบวนการยุติธรรมทางอาญา

๑๒. โดยทั่วไปแล้วไม่มีคำพิพากษาใดจะถูกกำหนดขึ้นเพราะเป็นผลเนื่องมาจากการเสียค่าใช้จ่ายน้อย และความรวดเร็วของการพิจารณาคดี

๑๓. การตอรองคำรับสารภาพ เป็นการทำลายระบบการพิจารณาแบบกล่าวหาซึ่งเป็นหลักสำคัญของกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ซึ่งเป็นภาระหน้าที่ของอัยการ หมายจำเลย และผู้พิพากษา เพื่อประโยชน์แต่เพียงในการบริหารงานยุติธรรม มากกว่าเพื่อประโยชน์ของจำเลย ประชาชน และความยุติธรรม

๑๔. แม้วจำเลยจะมีโอกาสเท่าเทียมกันในการเจรจาตกลงก็ตามแต่การควบคุมเป็นแรงกดดันตามธรรมชาติที่จะส่งผลทำให้จำเลยที่ยากจนยอมตอรองคำรับสารภาพ ด้วยความคาดหวังว่าจะได้รับการคุมประพฤติ และมีคำพิพากษาลงโทษโดยเร็ว หรือได้รับโทษตามคำพิพากษาที่เบากว่าเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนด

๑๕. การตอรองคำรับสารภาพ เป็นการสนองตอบนโยบายเกี่ยวกับการดำเนินคดีให้เสร็จสิ้นอย่างรวดเร็วมากเกินไป จึงอาจเป็นเหตุให้

จำเลยที่กระทำผิดหลายกระทงได้รับโทษทัณฑ์ไม่แตกต่างไปกว่าโทษที่จำเลยอื่นได้กระทำผิดน้อยกระทงกว่า ซึ่งไม่ยอมเจรจาทำความตกลงต่อรองคำรับสารภาพตามข้อเสนอของอัยการ อันเป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้เสียผลในการป้องกันอาชญากรรมตามนโยบายทางอาญา

๑๖. การต่อรองคำรับสารภาพ ทำให้จำเลยได้รับคำพิพากษาลงโทษโดยไม่มีการพิจารณาถึงการแก้ไขจำเลยให้กลับตัวเป็นคนดี

นอกจากนี้เมื่อพิจารณาเกี่ยวกับมาตรฐานของความยุติธรรมและเป้าหมายของความยุติธรรมแล้ว จะเห็นได้ว่า การต่อรองคำรับสารภาพไม่ควรนำมาใช้ในทุกรณี ด้วยเหตุผล ดังนี้

๑. การขาดทรัพยากรต่าง ๆ เช่น บุคคลากร งบประมาณ เครื่องมือเครื่องใช้ เป็นต้น ในกระบวนการยุติธรรมมิได้หมายความว่าจำเลยจะไม่ได้รับความยุติธรรมเสมอไป

๒. ไม่เป็นความจริงเสมอไป ที่ว่าจำนวนคดีที่ต้องพิจารณาจะเพิ่มมากขึ้น หากปราศจากเสียซึ่งวิธีการต่อรองคำรับสารภาพ

๓. การต่อรองคำรับสารภาพอาจเป็นการสนับสนุนให้อัยการตั้งข้อหาจำเลยเกินกว่าการกระทำตามความเป็นจริง เพียงเพื่อต้องการที่จะจัดการคดีให้หมดไปโดยไม่ต้องมีการพิจารณาคดี

^๑ Wells and Weston, Criminal Procedure and Trail Practice, pp. ๕๕ - ๖๐.

๔. ด้วยเหตุผลที่ขัดแย้งกันในประเด็นที่ว่า การที่ยอมให้จำเลย
 สละสิทธิที่จะได้รับการพิจารณาอย่างยุติธรรมตามระบบกลาวนั้น จะเป็นการ
 สมควรแล้วหรือไม่

จากความคิดเห็นของฝ่ายที่คัดค้านวิธีการตอรองคำรับสารภาพดังกล่าว
 ข้างต้น น่าจะสรุปความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นได้ ดังนี้

๑. ความเสียหายซึ่งจะเกิดขึ้นต่อสิทธิของจำเลย ภายใต้สถานการณ์
 หลายอย่าง การตอรองคำรับสารภาพอาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่จำเลยผู้บริสุทธิ์
 ซึ่งถูกพิพากษาลงโทษในทางอาญา การเจรจาตอรองคำรับสารภาพเป็นเหตุก่อให้เกิด
 เกิดความเข้าใจ หรือการบีบบังคับว่า ถ้าจำเลยยังคงยืนยันให้มีการดำเนินกระบวนการ
 พิจารณาตามปกติต่อไป โทษที่จำเลยจะได้รับภายหลังมีการพิจารณาจะหนักกว่าโทษ
 ที่จะได้รับเนื่องจากการที่จำเลยให้การรับสารภาพ จำเลยซึ่งเป็นผู้บริสุทธิ์อาจจะ
 ได้รับการจูงใจว่า จะต้องได้รับโทษหนักกว่าถ้าไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าตนเป็นผู้บริสุทธิ์
 เมื่อมีการพิจารณา ซึ่งหมายความว่าจำเลยควรที่จะให้การรับสารภาพถึงแม้ว่าตนจะ
 เป็นผู้บริสุทธิ์ก็ตาม กระบวนการตอรองคำรับสารภาพ จึงเป็นการสนับสนุนให้จำเลย
 สละสิทธิในการที่จะได้รับการพิจารณาคดีอย่างเต็มที่จากศาล ฉะนั้น การตอรอง
 คำรับสารภาพจึงเป็นตัวการที่ทำให้สิทธิของจำเลยที่จะได้รับการพิจารณาคดีเพื่อ
 พิสูจน์ความผิดหรือความบริสุทธิ์ของจำเลยต้องเสื่อมเสียไป

จากการสำรวจผู้มีอำนาจบังคับใช้กฎหมาย ซึ่งได้แก่ ตำรวจ อัยการ
 ทนายจำเลย ผู้พิพากษา พนักงานคุมประพฤติ พนักงานแก้ไขความประพฤติและ
 เจ้าหน้าที่ผู้พิจารณาทัณฑ์บน เป็นต้น จำนวนมากกว่า ๓,๕๐๐ คน ใน ๔ มลรัฐ

คือ แคลิฟอร์เนีย มิชิแกน นิวเจอร์ซีย์ และเท็กซัส ได้แสดงให้เห็นถึงผลกระทบของการรองรับสารภาพที่มีต่อสิทธิของจำเลย ปรากฏว่าจำนวน ๒๑ % ของจำนวนทั้งหมดยอมรับว่า เป็นไปได้หรืออาจเป็นไปได้ที่ว่า นายจำเลยใช้การรองรับสารภาพตั้งแต่เริ่มแรกเพื่อแรงจูงใจให้คดีเสร็จเร็วขึ้น จำนวน ๔๘ % อาจเป็นไปได้หรืออาจเป็นไปได้ที่ว่า ในการเจรจาต่อรองรองรับสารภาพนั้น นายจำเลยจะบีบบังคับให้จำเลยให้การรับสารภาพโดยจำเลยมีความรู้สึกไม่พอใจ

มีบางท่านกล่าวว่า แม้จำเลยจะได้กระทำผิดจริงแต่จำเลยก็ยังมีสิทธิที่จะได้รับความกรุณาจากศาลโดยเท่าเทียมกันกับผู้กระทำผิดคนอื่น ๆ ในความผิดลักษณะเดียวกัน การรองรับสารภาพจึงเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดความไม่เสมอภาคและความไม่เหมาะสมในการที่จะได้รับการลดหย่อนผ่อนโทษของจำเลย

การรองรับสารภาพอาจขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของจำเลยแต่ละคน ดังนั้นจึงสามารถคาดหมายได้ว่า อาจมีการใช้วิธีการรองรับสารภาพกับจำเลยที่มีอายุและประสบการณ์ มากกว่าจำเลยที่มีอายุน้อยและประสบการณ์น้อย ซึ่งอาจจะไม่เคยถูกดำเนินคดีมาก่อน หรือเคยแต่น้อยมาก จะขอให้มีการดำเนินคดีพิจารณาต่อไปตามปกติ หรือยอมให้การรับสารภาพโดยไม่มีโอกาสได้รับประโยชน์จากการรองรับสารภาพได้อย่างแท้จริง ซึ่งตรงข้ามกับจำเลยที่มีอายุและมีประสบการณ์ในการถูกดำเนินคดีมาก

อย่างไรก็ตามจากการศึกษาของนักกฎหมายบางท่านในสหรัฐอเมริกา ไม่ปรากฏข้อมูลที่แน่นอนว่า การใช้วิธีการรองรับสารภาพจะเป็นเหตุให้คนบริสุทธิ์ต้องถูกลงโทษ หรือทำให้การลดหย่อนผ่อนโทษที่ไม่เหมาะสมจริงหรือไม่ และถึงแม้ว่าจะไม่มีพยานหลักฐานใดยืนยันได้อย่างแน่นอน ก็เห็นได้ว่าลักษณะของการรองรับสารภาพในหลายมลรัฐ ๆ นั้น ก่อให้เกิดความเสียหายอย่างมาก

๒. ความเสียหายต่อการบริหารงานของศาล การต่อรอง คำรับสารภาพมักเกิดขึ้นพร้อมกับการดำเนินคดีโดยผ่านขั้นตอนการดำเนินคดีตามปกติ เมื่อใดก็ตามที่มีการต่อรองคำรับสารภาพ เมื่อนั้นคดีก็จะเป็นอันยุติลงทันที จากการศึกษาพบว่า กระบวนการต่อรองคำรับสารภาพจะเกิดขึ้นในนาทีสุดท้ายของการพิจารณา ส่วนการยุติคดีในตอนแรกของการพิจารณาคดีนั้นเป็นไปได้ยากมาก หรือแทบเป็นไปไม่ได้เลย ดังนั้นการต่อรองคำรับสารภาพในนาทีสุดท้ายของการพิจารณา จึงก่อให้เกิดการสูญเสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์ในการพิจารณาคดีที่ผ่านมาก่อนคดีโดยยุติลงด้วยการต่อรองคำรับสารภาพในนาทีสุดท้าย

๓. ความเสียหายต่อความต้องการของสังคมที่จะได้รับการคุ้มครอง มีนักกฎหมายบางท่านยืนยันเกี่ยวกับการต่อรองคำรับสารภาพว่า เนื่องจากอัยการจะต้องเสนอให้ประโชน์บางสิ่งบางอย่างเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนกับการตกลงซึ่งจำเลยยอมให้การรับสารภาพ ผลของการต่อรองคำรับสารภาพที่เกิดขึ้นก็คือ จำเลยจะไม่ได้รับโทษหนักเท่ากับจำเลยคนอื่น ๆ ในคดีอย่างเดียวกัน ดังนั้น การลดหย่อนผ่อนโทษจากการต่อรองคำรับสารภาพ จึงมีผลทำให้มาตรการที่จะยับยั้งผู้กระทำผิดตามนโยบายทางอาญาลดความสำคัญลง

นอกจากนี้การต่อรองคำรับสารภาพยังทำให้เกิดความเสียหายต่อผลประโยชน์ของสังคมที่จะได้รับการปกป้องคุ้มครองให้ปลอดภัยจากผู้กระทำผิด อีกทั้งทำให้การแก้ความประพฤติของผู้กระทำผิดนั้นยิ่งยากขึ้นไปอีก เนื่องจาก การต่อรองคำรับสารภาพโดยเฉพาะการต่อรองขอหาเป็นการจำกัดการใช้ดุลพินิจในการลงโทษของศาล ซึ่งอาจทำให้การพิพากษาลงโทษไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ถูกต้อง

The Hughes Committee (The joint legislative committee on crime) ได้ทำการสำรวจความคิดเห็นของนักโทษที่มีต่อกระบวนการตอรองคำรับสารภาพ พบว่านักโทษเกือบ ๕๐ % ของนักโทษทั้งหมดที่มีการสำรวจได้รับการชักชวนให้ทำการเจรจาตกลงตอรองคำรับสารภาพกับอัยการ นักโทษเกือบทั้งหมดนี้จะมีความรู้สึกขมขื่น เพราะเชื่อว่าตนไม่ได้รับคำแนะนำทางกฎหมายที่มีประสิทธิภาพ นอกจากนี้จากการสังเกตของ The Hughes Committee พบว่า นักโทษส่วนใหญ่ที่เชื่อว่าตนเป็นผู้รับเคราะห์โดยการกระทำของศาล นักโทษพวกนี้มักจะไม่ยอมรับความพยายามใด ๆ ของสถาบันทางสังคมในอันที่จะแก้ไขความประพฤติหรือเปลี่ยนแปลงทัศนคติของพวกเขา ซึ่งในที่สุด The Hughes Committee ได้ให้คำเตือนว่า แผนการแก้ไขความประพฤติใด ๆ ก็ไม่สามารถนำมาใช้ได้กับนักโทษซึ่งเชื่อว่าถูกจำคุก เพราะเป็นผู้รับเคราะห์จากกระบวนการยุติธรรมที่ไม่มีความเมตตา ไม่เที่ยงตรง และไม่ซื่อสัตย์

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการตอรองคำรับสารภาพ

ในสหรัฐอเมริกาได้มีการเสนอแนะวิธีการต่าง ๆ ในการแก้ไขปรับปรุงวิธีการของการตอรองคำรับสารภาพ โดยเน้นหนักที่ควรแก้ไขปรับปรุงในด้านเกี่ยวกับวิธีการในการเจรจาแลกเปลี่ยนเงื่อนไขให้เป็นไปในทางที่สามารถจะเป็นไปได้เพื่อให้เกิดการตัดสินใจอย่างมีเหตุผล และหมายความรวมถึงการพิจารณาถึงมาตรการในการควบคุมเพื่อรักษาผลประโยชน์ของสาธารณชนจะจำเลยด้วย

เมื่อใดก็ตามที่จำเลยอยู่ในฐานะที่จะต้องได้รับโทษ จำเลยก็ควรที่จะได้รับการช่วยเหลือจากทนาย เพื่อทำให้เกิดความมั่นใจว่า การรับสารภาพของ

จำเลยไต่กระทำอย่างมีเหตุผลโดยผ่านการพิจารณาถึงผลดีและผลเสียในการต่อสู้คดีในศาลแล้วและที่สำคัญจำเลยมิได้เสียเปรียบในการต่อสู้คดีและถูกเอาเปรียบแต่อย่างใด

อัยการที่ทำหน้าที่ในการเจรจาต่อรองคำรับสารภาพกับจำเลย หรือทนายจำเลย ควรหาโอกาสพูดคุยกับจำเลยทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน โดยการจัดทำชั้นตอนและวางมาตรฐานอย่างแน่นอนเท่าที่สามารถจะทำได้ เพื่อความสะดวกในการเสนอเงื่อนไข และการเจรจาต่อรองกับจำเลย หรือทนายจำเลย

ข้อพิจารณาจากการปรึกษาหารือกันระหว่างอัยการ กับทนายจำเลย ควรจะได้มีการพูดคุยตกลงกันให้ชัดเจนแน่นอนถึงปัญหา และขั้นตอนในการคุมประพฤติ จำเลยด้วย ถ้าเป็นกรณีที่จำเลยต้องหาในความผิดที่ร้ายแรง การเจรจาต่อรอง คำรับสารภาพควรจะต้องขึ้นอยู่กับข้อมูลจากคู่ความทั้งสองฝ่าย รวมทั้งข้อมูลซึ่งสำนักงาน คุมประพฤติได้รวบรวมไว้ด้วย สำหรับจำเลยที่ต้องหาในความผิดที่ไม่ร้ายแรงนัก หลักการ พิจารณาข้อมูลสามารถกระทำได้จากมาตรฐานที่ต่ำกว่าที่กล่าวข้างต้นได้

การแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกันจากผู้เกี่ยวข้องในคดีทุกฝ่าย โดยคำนึง ถึงตัวจำเลยและข้อกล่าวหาเป็นขั้นตอนที่สำคัญมาก โดยใน District of Columbia ได้จัดทำโครงการทดลองขึ้นในสำนักงานนายความคล้ายกับเป็น การคุมประพฤติ (probation service) เพื่อทำการประเมินโครงการ คุมประพฤติที่จัดทำขึ้นสำหรับจำเลย โดยทนายจำเลยเป็นผู้มีหน้าที่ให้คำอธิบายแก่ จำเลยให้ทราบเกี่ยวกับเงื่อนไขของข้อตกลงและทางเลือกของจำเลย

การรับสารภาพของจำเลยซึ่งกระทำโดยเปิดเผยในศาล เงื่อนไขของการ ตกลง ควรมีการบันทึกไว้ให้ครบถ้วนเพื่อเป็นหลักฐาน และในคดีที่มีลักษณะความผิด ร้ายแรงและมีความยุ่งยากซับซ้อน ควรมีการบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร ซึ่งประกอบ ด้วยข้อเท็จจริงแห่งข้อหา ฐานะของคุณความ (opening positions) เงื่อนไขที่ตกลงกัน ประวัติความเป็นมาของจำเลย เพื่อเป็นประโยชน์ในการวางแนวทาง เพื่อการคุมประพฤติ เป็นต้น

สำหรับการควบคุมการพิจารณาคดีในการต่อรองคำรับสารภาพ จะไม่เกิดผลอะไร ถ้ามิได้กระทำด้วยความแน่นอนชัดแจ้ง เพราะถ้าไม่มีการพิจารณาถึงข้อตกลงอย่างชัดแจ้งเกี่ยวกับการลดข้อหาหรือลดโทษแล้ว เงื่อนไขของการพิจารณาจะได้รับ การกำหนดไว้อย่างแน่นอน และผู้พิพากษาสามารถตรวจสอบได้เสมอ

ผู้พิพากษาจำต้องเข้ามามีส่วนร่วมในการต่อรองคำรับสารภาพด้วยอย่าง หลีกเลียงไม่ได้ ซึ่งเป็นบทบาทที่สำคัญและต้องใช้ความละเอียดอ่อนในการใช้ดุลพินิจ พิจารณาถึงเงื่อนไขต่าง ๆ อย่างรอบคอบระมัดระวังมิให้เกิดความเสียหายต่อตำแหน่ง หน้าที่การงาน หน้าที่ของผู้พิพากษา คือ การดูแลให้การแก้ไขความประพฤติของจำเลย ให้เป็นไปด้วยความเหมาะสมและโดยความยินยอมของคุณความ บังคับมิให้มีการทำ ความตกลงกันไปในทางที่ไม่เหมาะสม หรือมีการผ่อนผันโทษกันจนเกินเหตุ ผู้พิพากษาจึง จะต้องวางตัวเป็นกลางโดยไม่ได้เป็นพวกของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งในการเจรจาต่อรอง- คำรับสารภาพกัน และผู้พิพากษามีอิสระในการที่จะตรวจสอบเพื่อให้ทราบว่า คำให้การ รับสารภาพของจำเลยได้กระทำด้วยความรู้สำนึกผิดชอบและมีความเข้าใจที่ถูกต้อง อย่างรอบคอบแล้ว แต่อย่างไรก็ตามผู้พิพากษาในฐานะผู้มีอำนาจที่จะทำการตัดสินลงโทษ จำเลยและในฐานะที่เป็นผู้หนึ่งซึ่งมีส่วนร่วมในการเจรจาต่อรองคำรับสารภาพนี้ จึงอาจ เป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้จำเลยรู้สึกว่าจะ จำต้องเลือกรับข้อเสนอที่มีการ เสนอเข้ามา

ก่อนที่ผู้พิพากษาจะยอมรับคำรับสารภาพของจำเลย ผู้พิพากษาคงจะต้องรู้ ให้แน่ชัดเสียก่อนว่า จำเลยมีความรู้ความเข้าใจอย่างถ่องแท้เกี่ยวกับข้อหาที่ถูก กล่าวหาว่ากระทำความผิด สิทธิของจำเลยที่จะต่อสู้คดีได้อย่างเต็มที่ หรือการป้องกัน ตนเอง ทั้งยังต้องพิจารณาถึงพื้นฐานที่มาอันแท้จริงของการรับสารภาพ โดยทำการ สอบถามจากทั้งอัยการ ตัวจำเลยเอง นายจำเลย หรือจากพยานอื่น ๆ หรือโดยการ พิจารณาจากพยานหลักฐานต่าง ๆ การสอบถามของผู้พิพากษาดังกล่าวควรกระทำใน ราวละเอียดมากกว่าการถามตอบ เช่นที่กระทำกันอยู่ตามปกติในศาลเวลานี้

นอกจากนี้ผู้พิพากษาควรคำนึงถึงการลดโทษ ตามที่อัยการได้เสนอให้แก่จำเลย เพื่อแลกเปลี่ยนกับคำรับสารภาพของจำเลยด้วย ในการบันทึกการเจรจาต่อรองคำรับสารภาพนั้น ผู้พิพากษาควรสอบถามจำเลยอีกครั้งหนึ่งว่า การรับสารภาพของจำเลยเกิดขึ้นเพราะมีเงื่อนไขการลดโทษนอกเหนือจากที่ปรากฏในบันทึกที่เสนอศาลมานี้หรือไม่ และผู้พิพากษาต้องทำการพิจารณาตัดสินความีแรงบีบบังคับหรือแรงกดดันใดเกิดขึ้นกับจำเลยเพื่อให้จำเลยยอมรับสารภาพหรือไม่ ซึ่งเป็นเรื่องที่ยากต่อการตัดสิน ทั้งนี้ต้องอาศัยความระมัดระวังที่จะชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานระหว่างขอเสนอของการต่อรองคำรับสารภาพกับความสามารถของจำเลยที่จะตัดสินใจเลือกในทางที่ถูกต้อง

ผู้พิพากษายังคงตัดสินใจด้วยว่า ข้อตกลงแลกเปลี่ยนประโยชน์ที่มีความทั้งสองฝ่ายตกลงกันนั้นยุติธรรมและเหมาะสมหรือไม่ ขอมูลทุกอย่างและรายงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับจำเลยควรเสนอต่อผู้พิพากษา ในกรณีที่ผู้พิพากษาเห็นว่าควรมีการพิจารณายกถามเพิ่มเติมก็ให้มีการรอหรือเลื่อน การขอรับสารภาพของจำเลยออกไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง ถ้าปรากฏว่าคำวินิจฉัยโทษที่ตกลงยอมรับกันนั้นสมควรกับโทษที่จำเลยควรจะได้รับจากคำพิพากษาโดยการต่อสู้คดีในศาลตามปกติแล้ว ก็ถือได้ว่าคำรับสารภาพของจำเลยเป็นที่น่าพอใจสำหรับฝ่ายจำเลยด้วย แม้ว่าจะเป็นการบรรเทาโทษที่ไม่เหมาะสมก็ตาม

สำหรับผู้พิพากษาแล้ว ถ้าการเจรจาตกลงระหว่างอัยการกับจำเลย หรือ ทนายจำเลยเป็นไปตามมาตรการดังกล่าวข้างต้น ก็ถือได้ว่าขอยุติดังกล่าวเป็นที่ยอมรับได้ ถ้าหากนอกเหนือจากที่กล่าวมาแล้วศาลอาจจะไม่ยอมรับคำรับสารภาพนั้นเสียก็ได้ ตัวอย่างเช่น ในกรณีที่ผู้พิพากษาไม่เห็นด้วยบนพื้นฐานแห่งที่มาของคำรับสารภาพ ผู้พิพากษามิอาจจัดให้มีการพิจารณาคดีต่อไปตามปกติในศาลหรือไม่

หรือถ้าผู้พิพากษาเห็นว่าจำเลยให้การรับสารภาพโดยไม่รู้สึกผิดชอบ ผู้พิพากษาคควรจะชี้แจงถึงปัญหาที่เกี่ยวข้อง และให้โอกาสแก่จำเลยที่จะพิจารณาคัดสินใจใหม่อีกครั้งหนึ่ง หรือถ้าผู้พิพากษาเห็นว่า จำเลยควรที่จะได้รับโทษหนักขึ้นกว่าโทษตามที่อัยการได้เจรจาต่อรองคำรับสารภาพกับจำเลย ผู้พิพากษาคควรให้โอกาสแก่จำเลยที่จะถอนคำให้การรับสารภาพนั้นเสียได้ เป็นต้น โดยควรจะมีกฎหมายบัญญัติเป็นลายลักษณ์อักษรรับรองกรณีดังกล่าวไว้อย่างแน่ชัด

ขั้นตอนที่ได้เสนอแนะมาทั้งหมดนี้ มีประโยชน์สำหรับปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในการเจรจาต่อรองคำรับสารภาพ แต่เป็นเพียงข้อเสนอแนะเพื่อหาแนวทางที่จะลดอันตรายที่จะเกิดขึ้นจากการดำเนินการในการต่อรองคำรับสารภาพเท่านั้น และมิได้เป็นการแก้ปัญหาคสำคัญที่ว่า ระบบกระบวนการยุติธรรมของสหรัฐอเมริกาควรจะมีคัมกับทางปฏิบัติอันเป็นการสร้างความกดดันจนเป็นเหตุให้จำเลยรับสารภาพหรือไม่ แต่อย่างไรก็ตามจากประสบการณ์ที่ได้จากการต่อรองคำรับสารภาพนี้สามารถจะช่วยให้แยกแยะถึงอันตราย และการแก้ไขที่มีอยู่ในระบบการต่อรองคำรับสารภาพดังกล่าว อันจะเป็นแนวทางชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นที่จะต้องมีการเปลี่ยนแปลงแนวทางในเรื่องนี้ต่อไป

Kaplan, Criminal Justice Introduction
Cases and Materials, pp. ๔๓๓ - ๔๓๖.

การต่อรองคำรับสารภาพในประเทศอังกฤษ

ในประเทศอังกฤษ การต่อรองคำรับสารภาพได้รับความสนใจอย่างมาก ซึ่งแตกต่างกับในสหรัฐอเมริกา ทั้งนี้อาจเป็นผลเนื่องมาจากในอังกฤษมีคดีค้างพิจารณาอยู่ในชั้นของศาลน้อยกว่า อัยการในอังกฤษไม่มีอำนาจใช้ดุลพินิจในการกำหนดการลงโทษและระบบการลงโทษในอังกฤษมีความยืดหยุ่นมากกว่า แต่อย่างไรก็ตามศาลในอังกฤษ โดยเฉพาะศาลชั้นต้นก็เริ่มประสบกับปัญหาคดีค้างพิจารณา ความสัมพันธ์ในทางวิชาชีพและสังคมอย่างใกล้ชิดของผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องในกระบวนการยุติธรรม ก็อาจมีส่วนทำให้เกิดการต่อรองคำรับสารภาพขึ้น ดังนั้นจึงน่าจะศึกษาว่า ในอังกฤษมีระบบการต่อรองคำรับสารภาพหรือไม่ หรือตามระบบของอังกฤษมีเทคนิคและหลักการซึ่งทำให้ดูเหมือนว่าไม่มีการต่อรองคำรับสารภาพ แต่ในขณะที่เดียวกันก็เป็นส่งเสริมความเป็นไปได้ของการกระทำดังกล่าวนี้อย่างไม่เปิดเผย

จากข้อมูลทางสถิติของศาลในศาล Magistrates จำนวนคดีอาญามากกว่า ๘๐ % ของคดีอาญาทั้งหมด จำเลยจะให้การรับสารภาพ Zander พบว่าศาล Magistrates ใน London จำเลยจะให้การรับสารภาพถึง ๘๐ % และ Bottoms กับ Meclean พบว่าในคดีที่มีการไต่สวนจำนวน ๑,๓๑๖ คดี ในศาล Magistrates ของเมืองเซฟฟิลด์ จำเลยจำนวน ๘๓ % ให้การรับสารภาพตลอดข้อหา และมากกว่า ๒ % จำเลยให้การรับสารภาพมากกว่าหนึ่งข้อหาขึ้นไป

^๑Thomas, "Plea Bargaining in England",
The Journal of Criminal and Criminology.

๒ (Summer ๑๙๖๕): ๑๙๐ - ๑๙๓.

นอกจากนี้ในศาลที่มีระดับสูงกว่าศาล Magistrates ปรากฏว่า จากการศึกษาของ Gibson พบว่าในปี ๑๙๗๕ จำเลยให้การรับสารภาพเป็นจำนวนถึง ๗๕.๕ % ของคดีอาญาทั้งหมด และจากการศึกษาของ Rose พบว่าในปี ๑๙๖๗ จำเลยซึ่งให้การรับสารภาพมีจำนวน ๕๗ % ของจำเลยทั้งหมด ส่วนจากการศึกษาของ Meclean และ Bottoms พบว่าในปี ๑๙๗๑ - ๑๙๗๒ จำเลยจำนวน ๖๕ % จะให้การรับสารภาพตลอดข้อหา จำเลยจำนวน ๑๐ % จะให้การรับสารภาพมากกว่าหนึ่งข้อหาขึ้นไป แต่อย่างไรก็ตามแม้ว่าจะเป็นที่ยอมรับกันว่า การตอรองคำรับสารภาพเป็นสิ่งที่จำเป็นในการบริหารงานยุติธรรมทางอาญาในสหรัฐอเมริกาก็ตาม แต่ในประเทศอังกฤษแล้วเพียงมีการยอมรับว่าอาจจะเกิดขึ้นได้เท่านั้น

การตอรองคำรับสารภาพในอังกฤษ อาจจำแนกได้ออกเป็น ๒ ประเภท คือการตอรองคำรับสารภาพโดยชัดแจ้งหรือโดยเปิดเผย และการตอรองคำรับสารภาพโดยพฤตินัยหรือโดยปริยาย ความแพร่หลายของการตอรองคำรับสารภาพในศาลถูกห้ามอย่างเด็ดขาด โดย Lord Parker ได้กล่าวไว้ในคดีระหว่าง R. v. Turner ว่า "ผู้พิพากษาไม่ควรกำหนดโทษตามที่ตั้งใจไว้ กล่าวคือ เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพก็จะถูกกำหนดโทษอย่างหนึ่ง แต่หากจำเลยให้การปฏิเสธและต่อมาพบว่ามีความจริงถูกกำหนดโทษอีกอย่างหนึ่งซึ่งมีโทษที่หนักกว่า ในสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ไม่พึงกระทำอย่างยิ่ง" สำหรับเหตุผลที่คัดค้านก็คือไม่ต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินคดีไปด้วยความรวดเร็วและมีประสิทธิภาพมากกว่าที่จะเป็นหน่วยงานอิสระในการค้นหาและรักษาความจริง

อย่างไรก็ตามผู้พิพากษาที่พิจารณาคดีก็อาจเข้ามามีส่วนร่วมในการตอรองคำรับสารภาพอย่างเปิดเผยได้ ๒ ทาง คือ

๑. โดยการที่ผู้พิพากษาซึ่งนั่งทำการพิจารณาคดีได้เจรจากับจำเลยโดยตรง เช่น ในกรณีที่ผู้พิพากษาที่พิจารณาคดีเห็นว่าจำเลยไม่มีทางที่จะชนะคดีได้ การต่อสู้คดีต่อไปจะทำให้เสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์ จึงแนะนำให้จำเลยเลือกสถานะของจำเลยเอง (R. v. Barner; R. v. Nelson)

๒. โดยการที่ผู้พิพากษาซึ่งนั่งพิจารณาคดีอาจทำการตอรองคำรับสารภาพกับจำเลยได้ ก็คือ การใช้ทนายความเป็นผู้สื่อข้อความต่อไปยังจำเลย (R. v. Brook) แต่ศาลสูงเห็นว่าการมีส่วนร่วมในการตอรองคำรับสารภาพของผู้พิพากษาในกรณีนี้เป็นสิ่งที่ไม่สมควร และถ้าหากผู้พิพากษาเข้าไปมีส่วนร่วมในการตอรองคำรับสารภาพแล้ว ศาลสูงจะยกคำพิพากษาของศาลชั้นต้นและย้อนสำนวนไปให้ศาลชั้นต้นทำการพิจารณาคดีใหม่ และศาลสูงได้กล่าวต่อไปอีกว่า "เป็นเหตุการณ์อันไม่คาดฝันอย่างยิ่ง และศาลก็ประหลาดใจที่เกิดเหตุทำนองนี้ขึ้น แต่หวังว่าการตอรองคำรับสารภาพระหว่างผู้พิพากษากับทนายความคงจะไม่เกิดขึ้นอีก"

การตอรองคำรับสารภาพโดยพดตินัย หรือโดยปริยาย อาจเกิดขึ้นด้วยเหตุผล ๓ ประการ คือ

๑. ความสัมพันธ์ระหว่างทนายจำเลยกับจำเลย (R. v. Turner ; R. v. Peace)

๒. ทนายจำเลยได้เข้าไปพบผู้พิพากษาที่พิจารณาคดีเป็นการส่วนตัว (R. v. Cain)

๓. จากความรู้และประสบการณ์ของทนายจำเลยจากการประกอบวิชาชีพ ที่ทราบถึงการที่จำเลยจะได้รับการลดโทษจากผู้พิพากษาที่พิจารณาคดี เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพ

สิ่งที่สนับสนุนการฟ้องคำรับสารภาพโดยพฤตินัย หรือโดยอ้อมนั้น คือ ความสัมพันธ์ระหว่างนายจำเลยกับจำเลย ดังคำกล่าวของ Lord Parker ในคดี R. v. Turner ว่านายความจะต้องกระทำในสิ่งที่เห็นหน้าที่ของตนโดยอิสระอย่างแท้จริง กล่าวคือ ให้คำแนะนำที่ดีที่สุดในสิ่งที่ทำได้แก่จำเลย และถ้าจำเป็นก็ต้องแนะนำแนวทางที่เป็นประโยชน์แก่ลูกความของตนเท่าที่อาจเป็นไปได้มากที่สุด ถึงแม้ดูเหมือนว่าจำเลยจะเป็นผู้ตัดสินใจอย่างเป็นทางการและโดยเปิดเผยก็ตาม ทั้งนี้ เนื่องมาจากแนวปฏิบัติดั้งเดิมที่ว่า ผลประโยชน์ของจำเลยจะต้องได้รับการ เสนอสนองตอบอย่างดีที่สุดด้วยการ ควบคุมดูแลแต่เริ่มแรกของ ผู้ประกอบวิชาชีพทางกฎหมาย และการแก้ปัญหาตลอดจนการตัดสินใจอย่างมี ประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นหน้าที่อย่างหนึ่งของผู้ประกอบวิชาชีพกฎหมาย

ความสัมพันธ์ระหว่างนายจำเลยกับผู้พิพากษาที่พิจารณาคดีนั้น ผู้พิพากษา ในคดี Turner กล่าวว่า การหาหนทางระหว่างนายจำเลยกับผู้พิพากษาจะต้องเป็นการกระทำอย่างมีอิสระ และหนทางดังกล่าวนี้ควรจะเป็นของผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาคดีไม่ใช่ของจำเลย หนทางในการเจรจาต่อรองคำรับสารภาพนี้ขึ้นอยู่กับสาระสำคัญต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับคดีโดยเฉพาะ และจำเลยได้ถูกกันออกไปจากคดีซึ่งอาจเป็นกรณีที่จำเลยได้รับความทุกข์ทรมานจากโรคไม่อาจรักษาให้หายได้ เช่น โรคมะเร็ง และจำเลยเองก็ไม่รู้ถึงข้อเท็จจริงนั้น เป็นต้น การที่นายจำเลยมาพูดคุยกับผู้พิพากษาซึ่งทำการพิจารณาคดีเป็นการส่วนตัว จึงเป็นการกระทำที่เหมาะสมและนายจำเลยกับอัยการก็ควรให้ความสนใจด้วย ลักษณะเช่นนี้ก็ได้เกิดขึ้นในคดี R. v. Cain เมื่อผู้พิพากษา Melford Stevenson ได้ชี้แนะนายจำเลยและอัยการใจทกกว่า เขาคิดว่าผูุ้อรรถณไม่มีข้อต่อสู้ ยิงไปกว่านั้นถ้าผูุ้อรรถณยืนยันที่จะให้การปฏิเสธ จำเลยผู้นั้นอาจจะต้องรับโทษหนัก แต่ถาเป็นการกลับคำให้การก่อนมีการพิจารณาคดีจะทำให้โทษหนักเปลี่ยนไป นายจำเลยคิดว่าไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากไปหาจำเลยในห้องขังและบอกเขาอย่างตรงไป

ตรงมาว่าผู้พิพากษาได้แจ้งให้เขาทราบอย่างไรบ้าง อันเป็นเหตุให้จำเลยเปลี่ยนใจ
 ให้การรับสารภาพซึ่งอัยการก็ให้ความยินยอม ในชั้นอุทธรณ์ Lord Chief
 Justice Widgery เห็นด้วยและนำไปปรับใช้ในคดีของ Turner
 ว่า จำเลยไม่มีสิทธิที่จะเลือกในเรื่องนี้อีกแล้วหลังจากที่ได้ทราบสิ่งที่ผู้พิพากษาได้
 ชี้แนะ แนวทางของศาลสูงที่จะทำก็คือ ควรรยกคำพิพากษาของศาลชั้นต้นแล้วยื่น
 ส่วนวนไปให้ศาลชั้นต้นทำการพิจารณาคดีใหม่เพราะ คำรับสารภาพที่เกิดจากการ
 กลับใจของจำเลยนั้นมีแรงกดดันบีบคั้นจากภายนอก การที่ผู้พิพากษาได้ชี้ให้ทนาย
 จำเลยเป็นผู้นำข้อมูลหรือความเห็นไปแจ้งให้จำเลยทราบนี้ถือได้ว่าเป็นการแก้ไข
 ความเข้มงวดจากหลักการที่ศาลอุทธรณ์ได้วางไว้ว่า ห้ามมิให้ผู้พิพากษาเข้าไปมี
 ส่วนร่วมในการเจรจาต่อรองคำรับสารภาพ นอกจากนี้ Lord Chief
 Justice Widgery ยังกล่าวต่อไปอีกว่า เป็นธรรมดาอยู่เองสำหรับ
 ทนายจำเลยที่ไม่รู้จักกับผู้พิพากษาและไม่คุ้นเคยกับการกำหนดการลงโทษที่จะต้อง
 แสวงหาคำแนะนำจากผู้พิพากษาว่า ได้กำหนดโทษไว้ในใจเท่าใด เพื่อทนายจำเลย
 จะได้แนะนำจำเลยซึ่งเป็นลูกความของเขาได้ การสนทนากันเป็นส่วนตัวระหว่าง
 ทนายจำเลยกับผู้พิพากษาในคดี Cain แตกต่างไปจากตัวอย่างในเรื่องโรคมะเร็ง
 ในคดีของ Turner มาก และมีผลทำให้ผู้พิพากษาเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องกับ
 จำเลยโดยไม่มีการละเมิดหรือฝ่าฝืนหลักเกณฑ์ที่วางไว้ในคดี Turner
 ดังปรากฏตามคำกล่าวของ Lord Chief Justice Widgery
 ไว้ในคดีระหว่าง R. v. Peace ว่า

"ประโยชน์อย่างหนึ่งที่ได้จากการมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดระหว่าง
 ศาลกับทนายจำเลย ก็คือทนายจำเลยในสถานการณ์เช่นนั้นสามารถ
 เข้าพบผู้พิพากษาเพื่อขอคำแนะนำ ถ้าผู้พิพากษาเต็มใจให้คำแนะนำ
 ทนายจำเลยจะทราบความหนักเบาของโทษที่จำเลยซึ่งเป็นลูกความ
 ของตนจะได้รับ อันมีผลทำให้ทนายจำเลยสามารถให้คำแนะนำแก่
 จำเลยได้อย่างเต็มที่...."

เหตุผลอีกประการหนึ่ง ที่สนับสนุนให้มีการรับรองคำรับสารภาพโดย
 พุทธิญาณหรือโดยปริยาย คือ บทบาทในการลดโทษของผู้พิพากษา ซึ่งผู้พิพากษาที่
 ทำการพิจารณาคดีมีอำนาจใช้ดุลพินิจได้อย่างเต็มที่ เหตุผลสำหรับการลดโทษใน
 ลักษณะพิเศษเช่นนี้ เพื่อยังมิให้จำเลยซึ่งไม่มีข้อต่อสู้ของมาเสียเวลาในศาลอัน
 จะทำให้พยานต้องยุ่งยากลำบาก รวมทั้งเกิดความไม่สะดวกสูญเสียเวลาโดยเปล่า
 ประโยชน์ ดินแดนสิ่งงบประมาณโดยใช่เหตุ ดังนั้นผู้พิพากษาจึงสามารถลดโทษให้
 จำเลยได้เป็นการแลกเปลี่ยนกับการรับสารภาพของจำเลยดังกล่าวของ
 Justice Ackner ซึ่งกล่าวสนับสนุนในเรื่องนี้ไว้ว่า เมื่อมีการลงโทษ
 จำเลยสองคนในความผิดขอหาฐานข่มขืนกระทำชำเรา ถ้าจำเลยทั้งสองคน
 ให้การรับสารภาพจะถูกลงโทษจำคุกคนละ ๒ ปี แต่ปรากฏว่าจำเลยทั้งสองให้
 การปฏิเสธ จึงถูกพิพากษาลงโทษจำคุกคนละ ๓ ปี ทั้งนี้ เนื่องจากการไม่มีการพินิจ-
 พิเคราะห์ถึงสภาพการดำเนินคดีอย่างลึกซึ้งเลย จึงขอชี้แจงว่าศาลลดโทษให้
 เฉพาะจำเลยที่แสดงความเสียใจและสำนึกผิดขอขมาชีวิตในการกระทำของตนเท่านั้น

ตามความเข้าใจโดยทั่วไปที่ว่า เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพแล้วจะมี
 การลดโทษให้เอง ศาลอุทธรณ์จึงได้ลดโทษให้แก่จำเลยซึ่งถูกลงโทษโดยศาล
 ชั้นต้นมิได้พิจารณาให้ความสำคัญต่อการรับสารภาพอย่างเพียงพอในคดี R. v.
 Detlaan ว่า "การยอมรับสารภาพของจำเลยเป็นคุณประโยชน์แก่จำเลยเอง
 เพราะกระทบส่วนได้เสียของรัฐโดยตรง.....การพิพากษาลงโทษจำเลยถึงสี่ปีครึ่ง
 เป็นการพิจารณาลงโทษที่ไม่เหมาะสมโดยเฉพาะในแง่ของการบรรเทาโทษ....."
 ความสนใจของศาลอุทธรณ์เกี่ยวกับนโยบายการลงโทษที่อาจคาดคะเนได้ของ
 ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาคดีได้ปรากฏขึ้นอีกในคดีระหว่าง R. v. Deary
 กล่าวคือ นายจำเลยได้เข้าพบกับผู้พิพากษาซึ่งทำการพิจารณาคดีเป็นการส่วนตัว
 เพื่อถามว่าจะลงโทษจำเลยตามคำให้การนั้นเพียงใด ผู้พิพากษาเจ้าของสำนวน
 ซึ่งอยู่พร้อมกับ Magistrate อีกสองคน กล่าวว่า "คุณปลอดภัย"

ซึ่งทำให้เข้าใจว่า จะไม่มีการคัดสินลงโทษไม่ว่าในกรณีใด ๆ ต่อมา Magistrate ไม่เห็นด้วยจึงมีการพิจารณาพิพากษาลงโทษจำเลย เมื่อมีการอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์เห็นว่าการลงโทษจำเลยเช่นนั้น เป็นการไม่รักษาคำพูดของศาลชั้นต้น จึงอนุญาตให้จำเลยอุทธรณ์ได้และมีคำสั่งให้ยกคำพิพากษาของศาลชั้นต้น อันแสดงให้เห็นว่า เมื่อมีการเจรจากันเป็นส่วนตัวระหว่างทนายจำเลยกับผู้พิพากษา ซึ่งนั่งพิจารณาคดีและผู้พิพากษานั้นได้ให้คำแนะนำอย่างใดแก่ทนายจำเลยแล้ว ผู้พิพากษาจะคงปฏิบัติตามคำแนะนำของตน แต่อย่างไรก็ตามจำเลยไม่สามารถให้การรับสารภาพในลักษณะของการได้รับคำมั่นสัญญาโดยตรงจากผู้พิพากษา เพียงแต่สามารถให้การรับสารภาพในลักษณะที่เป็นการแสดงออกซึ่งความเสียใจและความสำนึกผิดในการกระทำของตนเท่านั้น ดังคำกล่าวที่ว่า การให้คำรับสารภาพจะทำให้จำเลยได้รับโทษเบากว่าการให้การปฏิเสธทุกคนทราบว่าเป็นเช่นนั้น และปราศจากข้อสงสัยใด ๆ จำเลยคนใดไม่ทราบก็ควรจะทราบเอาไว้ ยิ่งทราบเร็วเท่าไรก็จะยิ่งเป็นการดีสำหรับจำเลยมากเท่านั้น

จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้น จะเห็นได้ว่าการตอรองคำรับสารภาพในอังกฤษ อาจกล่าวได้ว่า ไม่มีการยอมรับหรือกำหนดหลักเกณฑ์ไว้โดยตรงแต่ก็ได้มีการนำมาใช้ในทางปฏิบัติหรือนำมาใช้โดยพฤตินัยอย่างแพร่หลาย ถึงแม้จะแพร่หลายไม่เท่ากับในสหรัฐอเมริกาก็ตาม

วิธีการตอรองคำรับสารภาพในอังกฤษ มิได้เริ่มต้นจากอัยการเหมือนในสหรัฐอเมริกา แต่เริ่มจากทนายจำเลยและเรื่องการใช้ดุลพินิจลงโทษของผู้พิพากษาเป็นส่วนใหญ่ จึงทำให้เกิดความแตกต่างกับการตอรองคำรับสารภาพในสหรัฐอเมริกา นอกจากนี้รูปแบบของการตอรองคำรับสารภาพในอังกฤษจะมีเพียงการขอความกรุณาจากศาลเพื่อขอลดโทษ หรือเพื่อให้ลงโทษในสถานเบาเท่านั้น ซึ่งเป็นข้อแตกต่างกับของสหรัฐอเมริกาอีกประการหนึ่ง

การต่อรองคำรับสารภาพในประเทศไทย

โดยทั่วไป อาจกล่าวได้ว่ากฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของไทยได้รับอิทธิพลจากระบบกฎหมายทั้งในระบบกฎหมายที่เป็นลายลักษณ์อักษร (Civil Law) และระบบกฎหมายที่ไม่เป็นลายลักษณ์อักษร (Common Law) กล่าวคือ กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของไทยได้นำเอาระบบกล่าวหา (Accusatorial System) ซึ่งใช้ในกลุ่มประเทศ Common Law ได้แก่ อังกฤษ และสหรัฐอเมริกา เป็นต้น มาใช้ ควบคู่กันให้สันนิษฐานไว้ก่อนเป็นเบื้องต้นว่า ผู้ต้องหา หรือจำเลยที่ถูกกล่าวหา นั้นเป็นผู้บริสุทธิ์ จนกว่าผู้กล่าวหาจะพิสูจน์ได้ว่า ผู้ต้องหาหรือจำเลยนั้น เป็นผู้กระทำผิดจริงตามข้อกล่าวหา อีกทั้งคู่ความทั้งสองฝ่าย ยังมีโอกาสอย่างเท่าเทียมกันในอันที่จะนำพยานหลักฐานของแต่ละฝ่ายมาพิสูจน์สนับสนุนข้ออ้างของฝ่ายตน ทั้งนี้ โดยศาลจะวางตัวเป็นกลางไม่ลำเอียงเข้าข้างฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด ต้องให้ความยุติธรรมแก่ทุกฝ่ายโดยถือว่าโจทก์และจำเลยเป็นคู่ความเท่าเทียมกัน ศาลต้องใช้ดุลพินิจในทางอรรถคดีความ เพื่อคานและคู่กันอำนาจหน้าที่ของผู้มีอำนาจบังคับใช้กฎหมาย และคอยควบคุมให้การดำเนินคดีอาญาให้เป็นไปตามกฎหมาย แต่อย่างไรก็ดี กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของไทยมิใช่ว่าจะนำเอาเฉพาะระบบกล่าวหาซึ่งเป็นการต่อสู้กันทางกฎหมายมาใช้เพียงอย่างเดียว เพราะเมื่อพิจารณากฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของไทยทั้งหมดแล้ว จะพบว่ามิได้ห้ามศาลทำการไต่สวนพยานแต่อย่างใด ในทางตรงข้ามมีบทบัญญัติบางมาตรากำหนดให้ศาลค้นหาความจริงจากพยานหลักฐานต่าง ๆ ได้อย่างกว้างขวาง ทั้งในชั้นไต่สวนมูลฟ้องและชั้นพิจารณาคดี^๒ กล่าวคือ

^๑ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๑๖ - ๑๑๘ และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๒๑ มาตรา ๒๓, ๒๓๖.

^๒ กุศล พลวัน, " ลักษณะทั่วไปของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (๔)" วารสารอัยการ ๔๑(พฤษภาคม ๒๕๒๔), ๑๓.

ในชั้นไต่สวนมูลฟ้อง มาตรา ๑๓๑ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา บัญญัติว่า "ให้นำพยานผู้ว่าด้วยการสอบสวนและการพิจารณา เว้นแต่ มาตรา ๑๓๕ มาบังคับแก่การไต่สวนมูลฟ้องโดยอนุโลม" จากพยานผู้ใดในมาตรานี้แสดงให้เห็นว่าศาลที่ทำหน้าที่ไต่สวนมูลฟ้องทำหน้าที่เสมือนเป็นพนักงานสอบสวนด้วยการรวบรวมพยานหลักฐานต่าง ๆ ด้วยตนเองเพื่อประกอบการพิจารณาคดีที่โจทก์ (ในกรณีที่เอกชนเป็นผู้เสียหาย) ฟ้องคดีว่ามีมูลหรือไม่ เช่น ในการไต่สวนมูลฟ้องคดีอาญาของศาลนั้น แม้โจทก์แถลงหมคพยาน ศาลก็ยังมีอำนาจสั่งเรียกเอาพยานหลักฐานต่าง ๆ มาเองได้ (ดู ฎีกาที่ ๑๖๓๑/๒๕๐๖)

ในการไต่สวนคดีวิสามัญฆาตกรรม มาตรา ๑๕๐ วรรค ๖ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา บัญญัติว่า "เมื่อศาลเห็นสมควรเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม ศาลจะเรียกพยานที่น่าสืบไปแล้ว มาสืบเพิ่มเติมหรือเรียกพยานอื่นมาสืบได้"

ในชั้นพิจารณาคดี กฎหมายก็ให้อำนาจศาลไต่สวนพยานได้เท่าที่เห็นสมควรเพื่อค้นหาความจริงในคดี โดยบัญญัติไว้ในมาตรา ๒๓๕ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาว่า "ในระหว่างพิจารณา เมื่อเห็นสมควร ศาลมีอำนาจถามโจทก์ จำเลยหรือพยานคนใดก็ได้ ห้ามมิให้ถามจำเลยเพื่อประโยชน์แต่เฉพาะจะเพิ่มเติมคดีโจทก์ซึ่งบกพร่อง เว้นแต่จำเลยจะอ้างตนเป็นพยาน"

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าระบบการพิจารณาคดีของไทยตามกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญานั้นเป็นแบบผสมระหว่างระบบกล่าวหา กับไต่สวนนั่นเอง

กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของไทยได้นำเอาแนวความคิดเกี่ยวกับการดำเนินคดีของกลุ่มประเทศ Common Law และ Civil Law มาใช้เพียงบางส่วนเท่านั้น และมีวิธีการหลายอย่างที่มีได้นำมาใช้ เช่น การพิจารณาระบบลูกขุนซึ่งเป็นระบบที่นิยมใช้กันอย่างแพร่หลายในกลุ่มประเทศยุโรป แต่วิธีการนี้

ไม่เหมาะสมและไม่เชื่ออำนาจศาลสังคมไทยในขณะที่มีการร่างกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาและประกาศใช้เมื่อประมาณ ๕๐ ปีมาแล้ว เพราะในเวลานั้นประชาชนโดยทั่วไปยังขาดการศึกษา ขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมาย และข้อเท็จจริง ถ้าหากมีการนำวิธีการนี้มาใช้กระบวนการยุติธรรมก็ต้องประสบความล้มเหลวอย่างแน่นอน เนื่องมาจากระบบการพิจารณาแบบลูกขุนเป็นปัจจัยหนึ่งในหลายปัจจัยที่ก่อให้เกิดปัญหาข้อขัดข้องในการบริหารงานยุติธรรมทางอาญา เป็นต้นว่า ทำให้เกิดความไม่แน่นอนในการพิจารณาพิพากษาลงโทษ ทำให้เกิดความล่าช้าในการดำเนินคดีโดยใช่เหตุ ความสิ้นเปลืองในค่านเวลา งบประมาณ บุคลากร เหล่านี้จึงทำให้มีการคิดค้นหาวิธีการหรือมาตรการบางอย่างมาแก้ไขปัญหาเหล่านี้ และต่อมาจึงมีวิธีการเกี่ยวกับการต่อรองคำรับสารภาพ

สำหรับระบบกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของไทยนั้น ไม่มีปัญหาเกี่ยวกับการพิจารณาโดยลูกขุน แต่ก็มีใ้ค้หมายความว่าระบบกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของไทยจะมีได้ประสกับปัญหาเช่นเดียวกับสหรัฐอเมริกา อังกฤษหรือประเทศอื่น ๆ ในเรื่องเกี่ยวกับความล่าช้าในการดำเนินคดีของศาลจำนวนคดีที่เพิ่มขึ้นอย่างมากมาและมาแออัดคั่งค้างอยู่ในศาล จำนวนเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมสถานที่ เครื่องมือ และเครื่องใช้ สิ่งเหล่านี้ก่อให้เกิดอุปสรรคในการบริหารงานยุติธรรมทางอาญามาก จึงทำให้มีความจำเป็นต้องหามาตรการหรือวิธีการอย่างใดอย่างหนึ่งทางกฎหมายมาช่วยคลี่คลายปัญหาเหล่านี้ให้หมดไป โดยคำนึงถึงประโยชน์สุขของสังคมส่วนรวมเป็นใหญ่ แต่มีใ้ค้หมายความว่าจะไม่คำนึงถึงสิทธิของบุคคลที่มีอยู่ตามกฎหมายและตามความเป็นจริง ดังนั้นจึงมีข้อหาพิจารณาว่าประเทศไทยมีระบบกระบวนการต่อรองคำรับสารภาพหรือไม่ เพียงไร

สำหรับกฎหมายที่มีโทษทางอาญาของไทยนั้น โดยทั่วไปอาจกล่าวได้ว่าไม่มี การต่อรองคำรับสารภาพ (plea bargaining) ตามความหมาย

คังของสหรัฐอเมริกาและอังกฤษ แต่ก็มีชาวไทยจะได้มีกระบวนการ
 ครอบครองรับสารภาพเสียเลย

จากที่ปรากฏตามข่าวหน้าหนังสือพิมพ์มักจะปรากฏเสมอ ๆ ว่า เจ้าพนักงาน
 ตำรวจจะใช้วิธีการบีบบังคับต่าง ๆ เพื่อให้ผู้ต้องหารับสารภาพตามข้อกล่าวหา คังเช่น
 กรณีกล่าวหาว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจแห่งหนึ่งข่มขู่ผู้ต้องหาเพื่อให้ผู้ต้องหาให้
 การรับสารภาพผิดคดีถึงเพื่อนที่รวมในการปล้นทรัพย์อีกคนหนึ่งที่หลบหนีว่าเป็นใคร
 และอยู่ที่ใด จนเป็นเหตุให้ผู้ต้องหาคนนั้นถึงแก่ความตาย ซึ่งหนังสือพิมพ์ได้ลงข่าวติดต่อกัน
 เป็นเวลาหลายวันจากข้อเท็จจริงดังกล่าวยอมแสดงให้เห็นว่า ในการสืบสวน สอบสวน
 ของพนักงานสอบสวนยังคงต้องการคำรับสารภาพของผู้ต้องหา มาก หรืออาจกล่าวได้ว่า
 คำรับสารภาพของผู้ต้องหาเป็นบทบาทอย่างมากต่อการสืบสวน สอบสวนของเจ้าพนักงาน
 ตำรวจ

แต่เนื่องจากกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของไทย โดยเฉพาะในทาง
 ปฏิบัติ ยึดถือหลักการพิจารณาความอาญาตามระบบกล่าวหา ซึ่งตั้งสมมุติฐานไว้ก่อนว่า ผู้ต้องหา
 หรือจำเลยเป็นผู้บริสุทธิ์จนกว่าจะพิสูจน์ได้ว่าผู้ต้องหากระทำความผิด การสอบสวนควยวิธีการ
 ลอกลง หรือขู่เข็ญ หรือให้สัญญา เพื่อจูงใจให้ผู้ต้องหาให้การอย่างใด ๆ ขอมกระทำ
 มิได้^๑ และพยานหลักฐานอันเกิดจากการจูงใจ มีค้ำมั่นสัญญา ขู่เข็ญ หลอกลวงหรือ
 โดยมิชอบประการอื่น ขอมรับฟังเป็นพยานหลักฐานเพื่อลงโทษผู้ต้องหาหรือจำเลยมิได้^๒
 คังนั้นวิธีการบีบบังคับให้ผู้ต้องหารับสารภาพจึงต้องกระทำควยวิธีการอันปกปิดเป็นส่วนใหญ่

วิธีการ เพื่อให้ได้มาซึ่งคำรับสารภาพ ในกรณีที่มีพยานหลักฐานอ่อนไม่พอพ้อง
 ให้ศาลลงโทษตามข้อกล่าวหา พนักงานสอบสวนมักจะใช้วิธีการให้ผู้ต้องหาคนหนึ่งให้
 การรับสารภาพ เพื่อแลกเปลี่ยนกับการกันผู้ต้องหาคนนั้นเป็นพยาน วิธีการนี้ทำให้

^๑ ฎประมวลวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๕.

^๒ ฎประมวลวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๖.

ผู้ต้องหาคนหนึ่งหลุดพ้นจากสภาพการเป็นผู้ต้องหาสืบมาอยู่ในฐานะเป็นเพียงพยาน
ในคดีเท่านั้น ซึ่งเหตุนี้เองมีผลทำให้ผู้ต้องหา หรือจำเลยผู้นั้นรอดพ้นจากการถูกลงโทษ
ฉิบวาด้วยประการที่เกี่ยวกับนโยบายการลงโทษ ทั้งนี้เนื่องมาจากผู้ที่กระทำความผิด หรือมีส่วน
ร่วมในการกระทำความผิดไม่ถูกลงโทษ

นอกจากนี้ ในทางปฏิบัติความผิดบางประเภท เช่น ประมาทเป็นเหตุให้
บุคคลอื่นได้รับอันตรายสาหัส หรือถึงแก่ความตาย หรือความผิดฐานทำร้ายร่างกาย
จนเป็นเหตุให้บุคคลอื่นได้รับอันตรายสาหัส เป็นต้น พนักงานสอบสวนจะใช้วิธีการ
✕ ตรวจสอบคำรับสารภาพเสมอ ๆ กล่าวคือ ในกรณีเป็นความผิดที่กระทำความผิดด้วยความ
ประมาทเป็นเหตุให้บุคคลอื่นได้รับอันตรายสาหัส ซึ่งเป็นความผิดที่มีลักษณะฉกรรจ์
ต้องรับโทษหนักขึ้นนี้ หากผู้ต้องหาและผู้เสียหายสามารถตกลงค่าเสียหายกันได้จน
เป็นที่พอใจแก่ทุกฝ่ายแล้ว พนักงานสอบสวนจะให้ผู้ต้องหาให้การรับสารภาพในข้อหา
ที่เบา คือ กระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้บุคคลอื่นได้รับอันตราย ไม่อยู่ในลักษณะฉกรรจ์
เพื่อให้ได้รับโทษเบา หรือในกรณีที่ผู้ต้องหากระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกายจนเป็นเหตุ
ให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัส ก็เช่นเดียวกัน กล่าวคือหากผู้ต้องหาตกลงกันได้ พนักงานสอบสวน
จะให้ผู้ต้องหารับสารภาพในข้อหาที่เบากว่า คือในข้อหาฐานทำร้ายร่างกายธรรมดา
ซึ่งทำให้ได้รับโทษเบาลง เช่น ผู้ต้องหาถูกกล่าวหาว่าทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนได้รับ
อันตรายสาหัส ซึ่งเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๕๗ อันมีโทษหนัก
และพนักงานสอบสวนต้องนำสำนวนการสอบสวนส่งฟ้องศาล แต่หากผู้ต้องหาตกลงชดเชย
ค่าเสียหายจนเป็นที่พอใจแล้ว พนักงานสอบสวนจะให้ผู้ต้องหาให้การรับสารภาพใน
ข้อหาฐานทำร้ายร่างกายธรรมดา ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๑ ซึ่งเป็น
ความผิดลหุโทษ โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจสามารถเปรียบเทียบปรับให้คดีเป็นอันเลิกกันไปได้
ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๓๗ มาตรา ๓๘ และพระราช-
บัญญัติการเปรียบเทียบปรับคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นต้น

ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของไทย คำรับสารภาพของ
 ผู้ต้องหาอาจมีผลทำให้คดีสิ้นสุดเลิกกันไปได้ ในความผิดเล็ก ๆ น้อย ๆ กล่าวคือ
 ในคดีที่มีโทษปรับสถานเดียว หรือในคดีความผิดลหุโทษ หรือความผิดที่มีอัตราโทษ
 ไม่สูงกว่าความผิดลหุโทษ หรือความผิดตามกฎหมายอาญาซึ่งมีโทษปรับไม่เกิน
 สองพันบาท หรือความผิดซึ่งเปรียบเทียบได้ตามกฎหมายอื่น เช่น พระราชบัญญัติ
 ศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๕ หรือพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ เป็นต้น เมื่อ
 ผู้กระทำผิดหรือผู้ต้องหายินยอมเสียค่าปรับในอัตราอย่างสูงสำหรับความผิดนั้นแก่
 พนักงานเจ้าหน้าที่ก่อนศาลพิจารณา หรือจากการเปรียบเทียบของเจ้าหน้าที่ผู้มี
 อำนาจ หรือถ้าเป็นกรณีที่เกิดเหตุในจังหวัดพระนคร หรือธนบุรี เมื่อผู้ต้องหา
 ยอมชำระค่าปรับแก่นายตำรวจชั้นสารวัตรหรือนายตำรวจชั้นสัญญาบัตรผู้ทำการแทน
 ในตำแหน่งนั้น ๆ ได้เปรียบเทียบแล้ว ถือได้ว่าเป็นคดีอาญานั้นเป็นอันสิ้นสุดเลิกกันไป
 โดยผลของกฎหมาย และการที่ผู้กระทำผิดหรือผู้ต้องหายินยอมเสียค่าปรับเมื่อมีการ
 เปรียบเทียบกันนั้น ถือได้เสมือนว่าผู้ต้องหาหรือผู้กระทำความผิดนั้นยอมรับสารภาพใน
 ความผิดตามที่ถูกกล่าวหาตนเอง

แต่อย่างไรก็ดี ในการเปรียบเทียบปรับตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้น
 ยกเว้นกรณีที่ผู้ต้องหา หรือผู้กระทำความผิดยอมชำระค่าปรับในอัตราอย่างสูงนั้น ถ้าหาก
 เจ้าพนักงานผู้มีอำนาจทำการเปรียบเทียบเห็นว่า ผู้ต้องหาไม่ควรได้รับโทษถึงจำคุก
 แต่ควรได้รับโทษปรับเพียงสถานเดียว ก็ให้เจ้าพนักงานผู้มีอำนาจทำการเปรียบเทียบ
 ได้โดยกำหนดจำนวนเงินค่าปรับซึ่งผู้ต้องหาจะต้องพึงชำระ ถ้าผู้ต้องหาและผู้เสียหาย
 ยินยอมตามนั้น เมื่อผู้ต้องหาได้ชำระเงินค่าปรับตามที่กำหนดภายในเวลาอันควรแต่
 ไม่เกินสิบห้าวันแล้ว คดีนั้นเป็นอันเสร็จเด็ดขาด^๒

^๑ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๓๗.

^๒ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๓๘.

จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้น จะเห็นได้ว่าแม้ในประเทศไทยจะไม่มีกฎหมายบัญญัติรับรองวิธีการตรวจสอบคำรับสารภาพตามแนวความคิดของสหรัฐอเมริกา และอังกฤษก็ตาม แต่ก็น่าจะถือได้ว่า สำหรับในระบบกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของไทยนั้น คำรับสารภาพเข้ามามีบทบาททำให้คดีระงับไปได้หลายกรณีดังกล่าว

มีข้อสังเกตว่า ตามพระราชบัญญัติศาลการ พุทธศักราช ๒๔๖๕ นี้ถือว่า เป็นตัวอย่างที่จะทำให้เห็นภาพพจน์ของการนำเอาวิธีการตรวจสอบคำรับสารภาพมาใช้ได้เป็นอย่างดี ดังเห็นได้จากบทบัญญัติในมาตรา ๑๘๒ ซึ่งบัญญัติว่า "ภายใน บังคับแห่งมาตรา ๑๘๒ ทวิ ถ้าบุคคลใดจะต้องถูกฟ้องตามพระราชบัญญัตินี้และ บุคคลนั้นยินยอมและใช้คำปรับ หรือใดทำความตกลง...อธิบดีจะงดฟ้องเสียก็ได้ และการที่อธิบดีงดการฟ้องร้องเช่นนี้ให้ถือว่า เป็นอันคุ้มครองทำผิดนั้นในการที่จะ ถูกฟ้องร้องต่อไปในคดีอันนั้น..." จะเห็นว่าความผิดตามพระราชบัญญัติ ศาลการนี้ ผู้ต้องหาที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดตามพระราชบัญญัติศาลการนี้ อาจจะ ขอทำความตกลงกับกรมศาลการได้ และถ้าอธิบดีกรมศาลการยอมรับทำความตกลง แล้ว คดีอาญาที่จะดำเนินคดีแก่ผู้ต้องหาที่ยอมเป็นอันระงับเลิกไป

มีปัญหาที่น่าพิจารณาว่า "ทำความตกลง" ในพระราชบัญญัติศาลการ มาตรา ๑๘๒ นั้นมีความหมายเพียงใด

คำตอบก็คือ ในทางปฏิบัตินั้นในคดีความผิดตามพระราชบัญญัติศาลการ ผู้ต้องหาที่ถูกจับกุมตัวได้พร้อมด้วยของกลาง เช่น เครื่องรับวิทยุ โทรทัศน์ และ เครื่องไฟฟ้าต่าง ๆ เป็นต้น โดยผู้ต้องหานั้นถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดตามพระราช บัญญัติศาลการ และปรากฏเสมอ ๆ ว่า ในระหว่างการสอบสวนของพนักงานสอบสวน ผู้ต้องหาจะยื่นคำร้องเพื่อขอทำความตกลงกับกรมศาลการระงับคดีมิให้ต้องถูกฟ้อง ร้องต่อศาล ซึ่งมีหลักเกณฑ์คล้ายคลึงกับการตรวจสอบคำรับสารภาพ เฉพาะกรณีผู้ต้องหา ยินยอมขอทำความตกลง... ถือได้เท่ากับเป็นการยอมรับสารภาพนั่นเอง ประโยชน์

ที่ผู้ต้องหาจะได้รับก็คือ ไม่ต้องถูกฟ้องร้องดำเนินคดีต่อศาล ซึ่งถ้าหากมีการนำคดี มาสู่ศาลและภายหลังการพิจารณาคดีของศาลพบว่า ผู้ต้องหาที่มีความผิดจริงก็อาจมี ผลทำให้ศาลใช้ดุลพินิจลงโทษหนักกว่าที่ขอทำความตกลง แต่อย่างไรก็ดีการขอทำ ความตกลงของผู้ต้องหาที่เสนอขอขึ้นตีกรมศุลกากรจะมีผลให้คดีนั้นเป็นอันยุติระงับไป ต่อเมื่ออธิบดีกรมศุลกากรยอมรับตามขอตกลงด้วย ตัวอย่างเช่น

ในคดีลักลอบนำสินค้าหนีภาษีเข้ามาในราชอาณาจักรไทยนั้น เท่าที่ปรากฏ มักเป็นสินค้าประเภทต่างจากต่างประเทศ เช่น ผ้าจอร์เจีย ผ้าปรีเยสเตอร์ ชนิด ๑๐๐ % เป็นต้น สินค้าประเภทหรือที่ต่างประเทศ สินค้าประเภทเครื่องไฟฟ้า เช่น เครื่องรับโทรทัศน์ เครื่องรับวิทยุ เทป วีซีโอเทป เป็นต้น โดยที่สินค้า ดังกล่าวเป็นสินค้าที่นิยมกันอย่างแพร่หลายในท้องตลาด และมีราคาสูง จึงมีการ ลักลอบนำสินค้าต่างประเทศเข้ามาในราชอาณาจักรไทยโดยการหลีกเลี่ยงภาษี ศุลกากรเสมอ และผู้ลักลอบมักถูกจับดำเนินคดี

เมื่อมีการจับกุม พนักงานสอบสวนจะยึดสินค้าหรือสิ่งของที่ลักลอบ นำเข้ามาโดยไม่เสียภาษีศุลกากรไว้เป็นของกลาง และกล่าวหาว่าผู้ครอบครอง สินค้าดังกล่าวซึ่งไม่สามารถนำหลักฐานมาแสดงถึงที่มาของสินค้าดังกล่าวได้ว่า กระทำผิดฐานช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซื้อม รับจำหน่าย รับไว้โดยประการใด อันตนรู้ว่าเป็นของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยง ภาษี ข้อห้าม ข้อจำกัด มีความผิดต้องระวางโทษปรับเงินสี่เท่าราคาของ ซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือจำคุกไม่เกินห้าปี หรือทั้งปรับทั้งจำ (พระราชบัญญัติศุลกากร มาตรา ๒๗ ทวิ แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ.๒๕๔๕ มาตรา ๔) จะเห็นได้ว่ากฎหมายได้กำหนดโทษความผิดลักษณะนี้ไว้ ก่อนข้างหนึ่ง

ในทางปฏิบัติ ผู้ต้องหาที่ต้องการหลีกเลี่ยงการถูกฟ้องคดีต่อศาล หรือ หลีกเลี่ยงการรับโทษไม่ว่าจะเป็นโทษปรับ หรือจำคุก จากการพิจารณาคดีของศาล

ปกติผู้ต้องหา มักจะยื่นคำร้องขอพนักงานสอบสวน เพื่อขอทำความตกลงระงับคดีเสมอ

สาระสำคัญเกี่ยวกับคำร้องของผู้ต้องหาที่ขอทำความตกลงเพื่อระงับคดีนี้ จะต้องปรากฏข้อความว่า ผู้ต้องหายินยอมรับสารภาพตามข้อกล่าวหาของพนักงานสอบสวนตามพระราชบัญญัติศุลกากร มาตรา ๒๗ ทวิ ดังกล่าว และผู้ต้องหายินยอมยกของกลางที่เจ้าพนักงานยึดไว้ (เฉพาะสิ่งของที่ถูกรับกุมโดยไม่มีหลักฐานใด ๆ มาแสดงให้เห็นถึงที่มาของสินค้าหรือสิ่งของดังกล่าวโดยชอบด้วยกฎหมาย) ทั้งหมดให้เป็นของแผ่นดิน ในการขอทำความตกลงของผู้ต้องหานี้ ไม่ว่าสินค้า หรือสิ่งของของกลางที่ถูกรับกุมจะมีมูลค่ามาก หรือน้อยเพียงใดก็ตาม ถ้าหากเจ้าพนักงานไม่ยินยอมตามข้อตกลงที่ผู้ต้องหา เสนอและผู้ต้องหานั้นถูกดำเนินคดีนำตัวมาฟ้องศาล และศาลเชื่อว่ากระทำผิดจริง นอกจากจะต้องได้รับโทษตามกฎหมายแล้วของกลางทั้งหมดก็ยังจะต้องถูกริบตกเป็นของแผ่นดิน เพราะถือว่าเป็นสิ่งของที่มีไว้เป็นความผิด

เมื่อพนักงานสอบสวนได้รับคำร้องขอทำความตกลงเพื่อระงับคดีจากผู้ต้องหาแล้ว ก็จะทำบันทึกพร้อมทั้งความเห็นนำส่งคำร้องดังกล่าวไปยังอธิบดีกรมศุลกากรโดยผ่านกองนิติการ ซึ่งตามปกติพนักงานสอบสวนจะเห็นด้วยกับคำร้องขอทำความตกลงของผู้ต้องหา โดยเสนอความเห็นสนับสนุนไปยังอธิบดีกรมศุลกากรว่าการที่พนักงานสอบสวนเห็นควรรับการขอทำความตกลงของผู้ต้องหา เพราะผู้ต้องหาให้การรับสารภาพยอมรับผิดตามข้อกล่าวหา ยินยอมยกของกลางที่ยึดไว้ให้ตกเป็นของแผ่นดิน ประกอบกับของกลางมีจำนวนไม่มาก ผู้ต้องหากระทำผิดโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ อีกทั้งผู้ต้องหาไม่เคยกระทำผิดมาก่อน จึงน่าจะเชื่อว่าผู้ต้องหามิได้ประกอบอาชญากรรมของหนีภาษีศุลกากร เป็นปกติธรรมดา เห็นควรยอมรับการขอทำความตกลงของผู้ต้องหา เหตุจูงใจที่ทำให้พนักงานสอบสวนยอมรับคำร้องขอทำความตกลงระงับคดีของผู้ต้องหา ก็คือเมื่อคดีระงับไปโดยการทำความตกลงแล้วจะก่อให้เกิดความสะดวกในการสอบสวนมาก ไม่ต้องเสียเวลาและค่าใช้จ่ายในการรวบรวมพยาน

หลักฐานและลดขั้นตอนการดำเนินคดีที่จะมีอีกต่อไปในชั้นของอัยการและศาล โดยพนักงานสอบสวนจะสรุปสำนวนและมีความเห็นว่ามีฟ้องแล้ว เสนอต่ออัยการพิจารณาตรวจสำนวนกลับกรองอีกชั้นหนึ่ง ซึ่งปกติอัยการมักจะสั่งไม่ฟ้องตามความเห็นของพนักงานสอบสวน และด้วยเหตุที่วิธีการนี้สามารถทำให้คดีเสร็จสิ้นได้เร็วกว่าการดำเนินคดีตามขั้นตอนปกติ จึงทำให้สามารถเบิกเงินรางวัลสินบนนำจับมาจ่ายให้แก่ผู้เกี่ยวข้องได้เร็วขึ้นด้วย ในทางตรงข้ามถ้าเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจให้ความยินยอมเมื่อผู้ต้องหายื่นคำร้องขอทำความตกลง ไม่ให้ความยินยอมและมีการดำเนินคดีต่อไป ซึ่งไม่ว่าศาลจะลงโทษผู้ต้องหาเสมอไปหรือไม่ และถ้าหากศาลพิพากษายกฟ้องผู้ต้องหาซึ่งได้รับการปล่อยตัวพ้นขอหาทางอาญาไป อาจจะฟ้องเจ้าพนักงานนั้นเรียกค่าเสียหายในทางแพ่ง จึงไม่เกิดผลคืออะไรเลย

เมื่อคำร้องขอทำความตกลงของผู้ต้องหา พร้อมความเห็นของพนักงานสอบสวนมาถึงการพิจารณาของกรมศาลการ ซึ่งตามพระราชบัญญัติศาลการ พุทธศักราช ๒๔๖๕ มาตรา ๑๐๒ กำหนดให้เป็นอำนาจของอธิบดีกรมศาลการที่จะใช้ดุลพินิจยอมรับคำร้องขอทำความตกลงหรือไม่ ซึ่งในทางปฏิบัติอธิบดีกรมศาลการจะยินยอมรับเสมอ และโดยทั่วไปจะให้เหตุผลในการยอมรับว่า น่าเชื่อว่าผู้ต้องหา มิได้ทำการค้าขายสินค้าที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงภาษีศุลกากร อย่างเป็นปกติชัวร์ แต่อย่างไรก็ตามบ่อยครั้งที่เคียวยังมักมีการยอมรับคำร้องขอทำความตกลงระงับคดี โดยมีได้มีการให้เหตุผลใด ๆ เมื่ออธิบดีกรมศาลการยอมรับข้อตกลงของผู้ต้องหาแล้ว คดียอมเป็นอันระงับไปโดยผลของกฎหมาย ซึ่งอธิบดีกรมศาลการจะมีหนังสือแจ้งให้พนักงานสอบสวนเจ้าของสำนวนทราบเพื่อสรุปสำนวนทำความเห็นเสนอให้อัยการพิจารณาต่อไป ส่วนของกลางกรมศาลการมีอำนาจดำเนินการขายทอดตลาดตามกฎหมาย

จะเห็นได้ว่า การขอทำความตกลงตามกฎหมายศาลการนี้ มีหลักการคล้ายคลึงกับการต่อรองคำรับสารภาพ (plea bargaining) เพียงแต่

บุคคลผู้เริ่มการเจรจาตกลงต่อรองต่างกัน กล่าวคือ ตามกฎหมายศุลกากรของไทย เริ่มตนจากการที่ฝ่ายผู้ต้องหา เป็นผู้เสนอคำร้องขอทำความตกลงต่อรองโดยผ่านพนักงานสอบสวนไปยังอธิบดีกรมศุลกากร ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาใช้ดุลพินิจเห็นควรยอมรับหรือไม่ยอมรับก็ได้ แต่อย่างไรก็ตามข้อแตกต่างที่สำคัญตามหลักเกณฑ์ทั่วไปของการต่อรอง คำรับสารภาพในความหมายของสหรัฐอเมริกา นั้น เป็นการกระทำระหว่างจำเลย หรือ ทนายจำเลย กับอัยการ หรือผู้พิพากษาซึ่งนั่งทำการพิจารณาคดี ส่วนการขอทำความตกลง ตามกฎหมายศุลกากรนั้น เป็นการกระทำระหว่างผู้ต้องหา กับอธิบดีกรมศุลกากรซึ่งเป็น ฝ่ายบริหารและยังมีได้อยู่ในชั้นพิจารณาของศาล หรือพนักงานอัยการ ดังนั้นการขอทำความตกลงตามกฎหมายศุลกากร ตามนัยที่กล่าวมาแล้วนี้อาจถือได้ว่าการต่อรองคำรับสารภาพ เพื่อขอระงับคดี และน่าจะถือได้ว่าวิธีการข้างต้นเป็นการต่อรองคำรับสารภาพประเภท โดยตรง หรือโดยเปิดเผย มีข้อน่าสังเกตว่ากฎหมายมิได้กล่าวถึงความหมายของการต่อรอง ไว้เท่าที่ตนเอง

นอกจากนี้ตามพระราชบัญญัติแร่ พุทธศักราช ๒๕๑๐ มาตรา ๑๕๓ ทวิ ยังได้ กำหนดหลักเกณฑ์ให้อธิบดีกรมทรัพยากรธรณี มีอำนาจทำการ เปรียบเทียบให้ผู้กระทำผิด ชำระค่าปรับได้ไม่น้อยกว่าขั้นต่ำของค่าปรับที่กฎหมายกำหนดและเมื่อผู้กระทำผิดได้ชำระ ค่าปรับแล้ว ให้คดีเป็นอันระงับไป ซึ่งวิธีการเช่นนี้มีลักษณะการดำเนินการคล้ายคลึงกับ กฎหมายศุลกากร เกือบทุกประการ เพียงแต่แตกต่างกันตรงที่ ตามกฎหมายศุลกากรนั้น เมื่ออธิบดีกรมศุลกากรยอมรับการทำความตกลงของผู้ต้องหาแล้ว จะมีผลใหญ่ผู้ต้องหาต้อง ยินยอมยกของกลางทั้งหมดให้ตกเป็นของแผ่นดินโดยไม่ต้องถูกปรับอีก แต่ตามกฎหมายแร่ เมื่ออธิบดีกรมทรัพยากรธรณียอมรับการขอทำความตกลงของผู้ต้องหาแล้ว นอกจากจะมีการ ยึดของกลาง (ส่วนใหญ่เป็นแร่ดีบุก และตะกั่วดีบุก) เป็นของแผ่นดินแล้ว อธิบดี กรมทรัพยากรธรณีจะกำหนดโทษปรับผู้ต้องหาอีกส่วนหนึ่งตามอัตราโทษขั้นต่ำที่กฎหมาย กำหนด แต่ผลที่เหมือนกันของกฎหมายทั้งสองฉบับ ก็คือ ทำให้คดีเป็นอันระงับ เสริจสิ้นไป โดยไม่ต้องมีการพิจารณาในชั้นศาล

การดำเนินคดีในชั้นพนักงานอัยการของไทยนั้น ถือว่าพนักงานอัยการเป็น หน่วยงานหนึ่งในกระบวนการยุติธรรมที่มีความสำคัญต่อการรักษาความยุติธรรม

โดยเฉพาะเกี่ยวกับการฟ้องร้อง ซึ่งตามหน้าที่แล้วตกอยู่ในฐานะที่เรียกว่าเป็นทนาย
แผ่นดิน^๑ และอาจจำแนกอำนาจหน้าที่ของพนักงานอัยการตามกฎหมายวิธีพิจารณา
ความแพ่งและอาญา และกฎหมายแพ่ง อาญา กับกฎหมายอื่น ๆ ดังนี้

๑. ฟ้องคดีอาญาต่อศาลชั้นต้น อุตธรณ์ หรือฎีกา แก่อุตธรณ์
แก่อฎีกา ตลอดจนถอนฟ้อง ถอนอุทธรณ์ ถอนฎีกา^๒

๒. สั่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้องคดีอาญา^๓

๓. ร้องขอให้ศาลกำหนดโทษใหม่ ในกรณีที่ยุกระทำความผิดยังไม่ได้
รับโทษ หรือกำลังได้รับอยู่ และโทษที่กำหนดภายหลังหนักกว่าโทษที่กฎหมายกำหนดขึ้น
ภายหลัง^๔ เป็นต้น

นอกจากที่กล่าวมานี้ อำนาจหน้าที่ของพนักงานอัยการยังมีอีกมากแต่อยู่
นอกขอบเขตของการศึกษาจึงมิได้นำมากล่าวไว้ เป็นที่ยอมรับกันว่าพนักงานอัยการ
มีบทบาทสำคัญโดยถือว่าเป็นเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหารกิ่งตุลาการ ซึ่งอาจจำแนกได้ดังนี้

๑. พนักงานอัยการ เป็นผู้ทำหน้าที่เกี่ยวกับการรวบรวมพยาน
หลักฐานต่าง ๆ แห่งคดีในสำนวนการสอบสวนเพื่อนำส่งศาลพิสูจน์ความผิดของจำเลย

๒. พนักงานอัยการ เป็นที่ปรึกษาแห่งคดี และเป็นผู้ฟ้องร้องคดีอาญา
ในฐานะเป็นทนายแผ่นดิน โดยทำหน้าที่เป็นตัวแทนของรัฐที่จะดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิด
โดยคำนึงประโยชน์สูงสุดของชุมชนเป็นหลักใหญ่

^๑ ดูพระราชบัญญัติ พนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๔๘๘ มาตรา ๖, ๑๑.

^๒ ดูประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๘, ๓๑, ๓๕, ๔๓,
๑๔๕, ๑๔๓, ๒๐๒, ๒๑๕, ๒๑๖.

^๓ ดูประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๑, ๑๔๓.

^๔ ดูประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓.

๓. พนักงานอัยการเป็นผู้เจรจาไกล่เกลี่ย เพื่อประโยชน์แห่งการ
เร่งรัดการดำเนินคดี และทำให้ผู้กระทำความผิดได้รับโทษตามกฎหมาย

๔. พนักงานอัยการเป็นคนกลางโดยทำหน้าที่เป็นสื่อกลางระหว่าง
พนักงานสอบสวน กับศาลในการแสวงหาข้อเท็จจริงในคดี

สำหรับอำนาจหน้าที่ของพนักงานอัยการไทยในการฟ้องคดีอาญานั้น ได้ใช้
หลักการฟ้องคดีตามดุลพินิจมาช้านานแล้ว ดังปรากฏในพระราชบัญญัติความมีโทษ
สำหรับใช้ไปพลางก่อน ร.ศ. ๑๑๕ ซึ่งนำหลักการมาจากอังกฤษ และในพระราชบัญญัติ
ศาลยุติธรรม ร.ศ. ๑๒๗ หมวดที่ ๘ ว่าด้วยอัยการ มาตรา ๓๕ ข้อ ๗ บัญญัติว่า
"พนักงานอัยการมีอำนาจที่จะถอนฟ้องคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ หรือจะไม่ฟ้องคดีที่
ศาลไต่สวนให้ฟ้องก็ได้ แต่พนักงานอัยการต้องแจ้งความนั้นไปให้ศาลทราบ" และต่อมา
เมื่อมีการใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาแล้ว การฟ้องคดีของพนักงานอัยการ
ก็ใช้หลักการฟ้องตามดุลพินิจ เช่นเดิม แต่อย่างไรก็ดีในทางปฏิบัติแทบจะไม่มีการใช้ดุลพินิจ
เพราะมีระเบียบ กฎข้อบังคับภายในหน่วยงานของพนักงานอัยการที่จำกัดอำนาจการใช้
ดุลพินิจของพนักงานอัยการ หรือถ้าหากจะมีการใช้ดุลพินิจก็มีน้อยมากเท่าที่ปรากฏ ได้แก่
การสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาซึ่งไต่กันไว้เป็นพยาน และการสั่งไม่ฟ้องราษฎรที่ยากจนซึ่งบุกรุก
เข้าไปทำกินในป่าสงวนแห่งชาติ โดยถือตามนโยบายของรัฐ เป็นต้น ดังนั้นในการใช้
ดุลพินิจเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานอัยการจึงอยู่ในวงแคบและจำกัดลักษณะการใช้
มาก ซึ่งเรียกว่าแทบไม่มีเลย ซึ่งต่างกับดุลพินิจของพนักงานอัยการสหรัฐอเมริกาซึ่งมี
มากมาย และกว้างขวางใช้อย่างอิสระ เช่น ในคดีบางเรื่องแม้ข้อเท็จจริงจะฟังได้ว่า
ผู้ต้องหากระทำความผิดจริง แต่ก็ไม่เกิดประโยชน์อะไรต่อสาธารณชนก็อาจสั่งไม่ฟ้องก็ได้
หรือมีอำนาจและสิทธิขาดที่จะทำการต่อรองคำรับสารภาพ (plea bargaining)
กับจำเลยหรือทนายจำเลยได้เมื่อเห็นสมควร โดยเฉพาะคดีที่มีพยานหลักฐานอ่อน เป็นต้น

มีข้อน่าสังเกตว่า พนักงานอัยการของไทยนั้น ทำหน้าที่เป็นเพียงผู้ตรวจสำนวน
การสอบสวนซึ่งพนักงานสอบสวนได้สอบสวนและสรุปผลการสอบสวนกับทำความเข้าใจ

นอกจากนี้พนักงานอัยการไทยก็มีอำนาจเพียงสั่งให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติม และเป็นผู้รับผิดชอบในการฟ้องคดีและความในศาลเท่านั้น พนักงานอัยการของไทยไม่มีอำนาจในการต่อรองคำรับสารภาพ (plea bargaining) เหมือนกับอัยการของสหรัฐอเมริกา ทั้งเนื่องมาจากปัจจัยต่าง ๆ หลายประการ เป็นต้นว่า ประวัติศาสตร์ ความเป็นมาวิวัฒนาการเกี่ยวกับสังคม การเมือง เศรษฐกิจ ทัศนคติของนักกฎหมายและประชาชนโดยทั่วไปที่มีต่อระบบความยุติธรรมทางอาญา และผู้เขียนเห็นว่ากฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ได้บัญญัติเน้นการดำเนินคดีตามแนว crime control model ด้วยการให้อำนาจเจ้าพนักงานฝ่ายปกครอง หรือฝ่ายบริหารในการปราบปรามผู้กระทำผิด และการใช้ดุลพินิจของอัยการก็อยู่ขอบเขตอันจำกัด และมักมีการฝ่าฝืนสิทธิส่วนบุคคลของผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดเสมอ ๆ จึงต่างกับหลักการดำเนินคดีของสหรัฐอเมริกา ซึ่งยึดหลักคุ้มครองสิทธิของบุคคลไม่ว่าจะถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้กระทำผิดหรือไม่ ต้องได้รับความคุ้มครองและปฏิบัติกรให้เป็นไปตามกฎหมายอย่างเท่าเทียมกัน ซึ่งเราเรียกหลักนี้ว่า due process model

ในประเทศไทย หลักการต่อรองคำรับสารภาพเป็นเรื่องแปลกใหม่ ซึ่งไม่ค่อยเป็นสิ่งที่รู้จักกันในหมู่นักกฎหมาย หรือผู้ประกอบการวิชาชีพทางกฎหมาย เพราะไม่มีบัญญัติไว้ในกฎหมายอย่างชัดเจน แต่อย่างไรก็ตามวิธีการต่อรองคำรับสารภาพที่ว่ามานี้มิใช่จะไม่มีในประเทศไทยเสียเลย เพราะตามสภาพความเป็นจริงในทางปฏิบัติจะมีการนำเอาวิธีการต่อรองคำรับสารภาพมาใช้ในการดำเนินคดีอาญาเสมอ ๆ แต่ที่ไม่มีใครกล่าวอ้างถึงอาจเป็นเพราะไม่ทราบถึงหลักการของวิธีการต่อรองคำรับสารภาพ ก็ได้

ในกระบวนการยุติธรรมของไทย เกี่ยวกับการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลซึ่งจำเลยให้การรับสารภาพ กฎหมายบัญญัติให้ศาลมีอำนาจใช้ดุลพินิจลดโทษได้ไม่เกินกึ่งหนึ่งของโทษที่ลงแก่ผู้กระทำผิดนั้น ได้รับความวิพากษ์วิจารณ์เป็นอย่างมาก จนถึงกับมีผู้กล่าวว่า "รับลดกึ่งครึ่งราคา" และมีการเสนอให้ยกเลิกเพราะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้ผู้กระทำผิดไม่เกรงกลัวโทษที่จะได้รับ แต่อย่างไรก็ตามวิธีการนี้ก็ยังไม่มีการยกเลิกและยังคงมีการใช้อยู่ เพราะเป็นส่วนสำคัญในการบริหารงานยุติธรรมของศาล

ในอันที่จะซัดขมิฐูหาเกี่ยวกับความล่าช้าในการดำเนินคดี ความสิ้นเปลืองเวลาเงินของ
คู่ความและการขาดแคลนเครื่องมือ เครื่องใช้ งบประมาณ เป็นต้น บัจจุบันเหล่านี้มีผล
ทำให้กระบวนการนี้ไม่อาจยกเลิกไปได้ และวิธีการนี้อาจถือได้ว่าเป็นการตอรองคำรับ-
สารภาพโดยอ้อม หรือโดยพฤตินัยนั่นเอง

มีปัญหามาพิจารณาว่า การที่ศาลลดโทษให้จำเลยซึ่งให้การรับสารภาพนั้น
เป็นสาเหตุทำให้ผู้กระทำความผิดไม่เกรงกลัวกฎหมายหรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่า แท้จริงแล้วการที่มีผู้กระทำความผิดก็เพราะผู้กระทำความผิดคิดว่า
ไม่มีใครรู้เห็นถึงการกระทำผิดของตน หรือเมื่อกระทำความผิดแล้วผู้กระทำความผิดก็คาดหมาย
ว่าคงจะไม่ถูกจับมาดำเนินคดีต่างหาก คงไม่มีผู้กระทำความผิดคนใดที่กระทำความผิดโดยคาดหมาย
ว่าเมื่อกระทำความผิดแล้วถูกจับดำเนินคดีและเมื่อให้การรับสารภาพจะรับการลดโทษกึ่งหนึ่ง

สำหรับการดำเนินคดีในชั้นศาลของไทยนั้น เมื่อคดีมาสู่การพิจารณาของศาล
คำรับสารภาพของจำเลยจะเข้ามากระทบเป็นอย่างมากต่อการพิพากษาของศาล
ดังจะเห็นได้จากประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๖ ซึ่งบัญญัติว่า
"ในชั้นพิจารณา ถ้าจำเลยให้การรับสารภาพตามฟ้อง ศาลจะพิพากษาโดยไม่สืบพยาน
หลักฐานต่อไปก็ได้ เว้นแต่คดีที่มีข้อหาในความผิดซึ่งจำเลยรับสารภาพนั้น กฎหมาย
กำหนดอัตราโทษอย่างต่ำไว้ให้จำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไปหรือโทษสถานที่หนักกว่านั้น ศาล
ต้องฟังพยานโจทก์จนกว่าจะพอใจว่าจำเลยได้กระทำความผิดจริง ในคดีที่มีจำเลยหลายคน
และจำเลยบางคนรับสารภาพ เมื่อศาลเห็นสมควรจะสั่งจำหนายคดีสำหรับจำเลยที่
ปฏิเสธ เพื่อให้โจทก์ฟ้องจำเลยที่ปฏิเสธนั้นเป็นคดีใหม่ภายในเวลาที่ศาลกำหนดก็ได้"

จากบทบัญญัติดังกล่าวนี้แสดงให้เห็นว่า ความผิดที่มีอัตราโทษขั้นต่ำให้จำคุก
ตั้งแต่ห้าปีขึ้นไป หรือในความผิดที่มีโทษหนักกว่านั้นเท่านั้น ที่กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
ของไทย กำหนดให้โจทก์ต้องทำการพิจารณาสืบพยานหลักฐานต่อไปจนกว่าจะเป็นที่พอใจว่า
จำเลยกระทำความผิดจริงแม้จำเลยจะให้การรับสารภาพก็ตาม ซึ่งไม่น่าจะก่อให้เกิดการ
เปลี่ยนแปลงผลของการกระทำแต่อย่างใดและไม่เกิดผลคืออะไรต่อกระบวนการพิจารณาแต่

อย่างไรก็ตาม จะเรียกวิธีการที่ให้มีการสืบพยานประกอบคำรับสารภาพว่าเป็นการคุ้มครองสิทธิและประโยชน์ของจำเลยก็ไม่ถนัดนัก เพราะเมื่อจำเลยยอมรับสารภาพในชั้นพิจารณาต่อหน้าศาล ก็น่าเชื่อได้ว่าจำเลยสำนึกผิดและรู้สึกเสียใจในการกระทำของตน อีกทั้งคำรับสารภาพนั้นก็จะเป็นพยานหลักฐานที่ดีที่สุดที่ศาลจะลงโทษจำเลยตามข้อกล่าวหาจึงไม่เห็นความจำเป็นในข้อนี้แต่ประการใด และมีปัญหาว่าพิจารณาว่าควรมีการแก้ไขให้มีลักษณะเช่นเดียวกับความผิดที่มีโทษจำคุกชั้นต่ำน้อยกว่าห้าปี เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพศาลสามารถลงโทษจำเลยได้ทันที โดยไม่จำเป็นต้องมีการสืบพยานประกอบคำรับสารภาพซึ่งมีผลทำให้คดีเสร็จไปจากศาลได้อย่างรวดเร็ว

คำรับสารภาพของจำเลยในคดีอาญามีโทษจะมีอิทธิพลแต่เฉพาะกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาในเรื่องการพิจารณาคดีเท่านั้น แต่ยังไม่เข้าไปถึงอิทธิพลต่อการพิจารณาลงโทษของศาลด้วย ตามประมวลกฎหมายหมายอาญา มาตรา ๗๕ ซึ่งวางหลักเกณฑ์ไว้ว่า "เมื่อปรากฏว่ามีเหตุบรรเทาโทษ...อันใดแก่...ความรู้สึกผิดและพยายามบรรเทาผลร้ายแห่งความผิดนั้น ลูกแก่โทษต่อเจ้าพนักงานหรือให้ความรู้แก่ศาลอันเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาคดีหรือเหตุอื่นที่ศาลเห็นว่ามีลักษณะทำนองเดียวกัน... ถ้าศาลเห็นสมควรจะลดโทษให้ไม่เกินกึ่งหนึ่งของโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำผิดนั้นก็ได้"

มีปัญหาคือพิจารณาว่าคำรับสารภาพของจำเลยตามกฎหมายอาญาของไทย อยู่ในเหตุบรรเทาโทษลักษณะใด

คำตอบก็คือ น่าจะถือว่าอยู่ในลักษณะการให้ความรู้แก่ศาล หรือเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาคดีของศาล

มีปัญหาที่ต้องพิจารณาคือไปถึงข้อกฎหมายเกี่ยวกับคำรับสารภาพว่า คำรับสารภาพของจำเลยนั้น ต้องเป็นคำรับสารภาพที่เกิดจากความรู้สึกเสียใจในการกระทำและสำนึกผิดในการกระทำของตนด้วยหรือไม่

คำตอบก็คือ คำรับสารภาพของจำเลยที่จะถือเป็นเหตุบรรเทาโทษและได้รับประโยชน์ด้วยนั้น น่าจะเป็นคำรับสารภาพของจำเลยที่เกิดจากความรู้สึกเสียใจใน

การกระทำ และสำนึกผิดต่อการกระทำของคนด้วย มิใช่เป็นกรณีที่จำเลยให้การรับสารภาพ เพราะจำนวนคอหลักฐาน เพราะถ้าหากศาลสามารถพิจารณาพิพากษาลงโทษจำเลยได้โดยอาศัยพยานหลักฐานอื่น ๆ ที่มีอยู่แล้ว คำรับสารภาพของจำเลยก็ไม่เข้าอยู่ในลักษณะที่จะได้รับการบรรเทาโทษ เช่น กรณีที่จำเลยให้การรับสารภาพเพราะจำนวนคอหลักฐาน เป็นต้น สำหรับในกรณีที่เป็นการรับสารภาพ ซึ่งจัดอยู่ในประเภทมีเหตุอันควรบรรเทาโทษ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ แล้ว ศาลยอมมีอำนาจใช้ดุลพินิจลดโทษให้จำเลยได้ไม่เกินกึ่งหนึ่งของโทษที่จะลงแก่จำเลยนั้นก็ได้

การลดโทษที่ศาลมีอำนาจใช้ดุลพินิจลดโทษแก่จำเลยที่ให้การรับสารภาพอาจจำแนกออกได้เป็น คำรับสารภาพในชั้นจับกุม สอบสวน และชั้นพิจารณาคดีของศาล ซึ่งศาลได้ใช้ดุลพินิจในการลดโทษแตกต่างกันไป ดังนี้

๑. คำรับสารภาพของจำเลยในชั้นสอบสวน มีประโยชน์แก่การพิจารณาคดี ซึ่งเป็นการสนับสนุนพยานหลักฐานของฝ่ายโจทก์ให้หนักแน่นขึ้นอีก เป็นเหตุอันควรปรานีที่จะบรรเทาโทษจำเลยให้หนึ่งในสามได้ (ฎีกาที่ ๑๒๘๑/๒๕๐๘)

๒. ในกรณีที่จำเลยเข้ามาขอตัวต่อเจ้าพนักงานและให้การรับสารภาพด้วยความมุ่งหมายที่จะให้เจ้าพนักงานกันจำเลยไว้เป็นพยาน ครั้นเหตุการณ์ไม่เป็นไปตามความประสงค์ และคดีมาสู่การพิจารณาของศาลจำเลยก็ให้การต่อสู้คดีตลอดมา เช่นนี้ แม้คำให้การในชั้นสอบสวนของจำเลยจะเป็นประโยชน์ก็สมควรลดโทษให้จำเลยหนึ่งในสามเท่านั้น (ฎีกาที่ ๒๕๒/๒๕๑๐)

๓. ในความผิดฐานฆ่าผู้อื่นตายโดยเจตนา เมื่อจำเลยได้ฆ่าผู้ตายแล้ว จำเลยได้เข้ามาขอตัวต่อพนักงานสอบสวน แต่จำเลยไม่ได้ให้ความรู้อันจะเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาต่อศาลโดยตรงไปตรงมา จำเลยยังบ้ายเบี่ยงต่อสู้คดีอย่างเหตุป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมายเพื่อไม่ต้องรับผิดตามขอกล่าวหาด้วยเหตุนี้จำเลยจึงไม่ควรได้รับการลดโทษถึงกึ่งหนึ่ง อันเป็นการลดโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ (ฎีกาที่ ๑๑๐๓/๒๕๑๐)

๔. การที่จำเลยเข้ามามอบตัวต่อเจ้าพนักงาน ถือว่าเป็นการลู่แกโทษ
อีกทั้งในชั้นสอบสวนจำเลยก็ให้การรับสารภาพ เหมือนกับข้อเท็จจริงที่โจทก์นำพยาน
หลักฐานมาสืบในการพิจารณาคดีของศาล และที่จำเลยให้การต่อสู้คดีในชั้นศาลว่า
ป้องกันตัว ก็เป็นความเข้าใจของจำเลยเองว่า ในลักษณะการกระทำเช่นนี้เป็น
การป้องกันตัว จำเลยมิได้มีเจตนาเป็นข้อเท็จจริง และในที่สุดก็รับสารภาพว่าได้กระทำความผิด
จริงตามฟ้อง แม้จะเป็นการรับสารภาพเมื่อสืบพยานโจทก์เสร็จสิ้นแล้วก็ยังเป็นประโยชน์
แก่การพิจารณาของศาล การที่ศาลพิพากษาวางบทกำหนดโทษและลดโทษให้จำเลยกึ่งหนึ่ง
จึงเป็นการสมควรแก่พฤติการณ์แห่งคดี (ฎีกาที่ ๔๒๕/๒๕๑๒)

๕. จำเลยให้การรับสารภาพต่อศาลก่อนเมื่อกรสืบพยานโจทก์
ยอมถือว่าเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาคดี นับได้ว่ามีเหตุอันควรบรรเทาโทษได้
ข้อเท็จจริงที่ว่าขณะจำเลยทำร้ายผู้ตายเป็นเวลาใกล้ค่ำมืด พยานโจทก์บางคนได้ไป
จากที่เกิดเหตุไกลประมาณ ๕ วา จึงได้ยินเสียงโครมครามจึงหวนกลับวิ่งเข้ามาดู
และไม่มีใครจับจำเลยกับยี่ภักของกลางได้ในคืนเกิดเหตุ จึงยากที่จะวินิจฉัยว่าจำเลย
จำนวนต่อพยานหลักฐานโจทก์จึงรับสารภาพที่ศาลลดโทษให้จำเลยกึ่งหนึ่งตามประมวล
กฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ จึงเป็นการชอบแล้ว (ฎีกาที่ ๑๐๐๑/๒๕๑๒)

๖. โจทก์ฟ้องว่าจำเลยฆ่าผู้ตายถึงแก่ความตายโดยเจตนา
จำเลยให้การว่าผู้ตายจะยิงจำเลย จำเลยจึงป้องกันตัว และคำเบิกความของจำเลย
ก็ขยายความในประเด็นนี้มาก แต่ศาลไม่เชื่อว่าเป็นการป้องกันตัวดังที่จำเลยต่อสู้
คำให้การและคำเบิกความของจำเลยดังกล่าว ไม่เป็นการให้ความรู้แก่ศาลอันเป็น
ประโยชน์แก่การพิจารณาไม่ถือว่าเป็นเหตุบรรเทาโทษ แต่เมื่อจำเลยยิงผู้ตายแล้ว
จำเลยได้ไปมอบตัวต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจพร้อมปืนที่ใช้อย่างเต็มที่โดยแจ้งเหตุว่า จำเลยยิงผู้ตาย
บาดเจ็บสาหัสมิได้แจ้งขอความช่วยเหลือมาแต่แรก จึงถือว่าเป็นการลู่แกโทษอันเป็น
เหตุบรรเทาโทษ แต่จำเลยให้การในชั้นสอบสวนต่อสู้คดีชั้นศาลซึ่งไม่เป็นความจริง
จึงควรลดโทษให้เพียงหนึ่งในสี่เท่านั้น (ฎีกาที่ ๑๔๔๔/๒๕๑๓)

๗. จำเลยรับสารภาพตั้งแต่ในชั้นจับกุม สอบสวน และชั้นพิจารณาของศาล แต่ศาลลดโทษให้จำเลย เพราะเหตุรับสารภาพในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนเท่านั้น เป็นการวินิจฉัยข้อเท็จจริงผิดไปจากสำนวน จึงเป็นปัญหาของกฎหมายสมควรลดโทษให้จำเลยกึ่งหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ (ฎีกาที่ ๒๒๖๑/๒๕๒๐)

จะเห็นได้ว่า การให้คำรับสารภาพของจำเลยในชั้นตอนต่าง ๆ ระหว่างการดำเนินคดีย่อมมีผลทำให้การใช้ดุลพินิจลดโทษของศาลตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ แตกต่างกันไปด้วย ทั้งนี้ อาจจะเป็นไปได้ว่า ศาลจะพิจารณาถึงความรู้สึกสำนึกผิดในการกระทำของจำเลยว่ามีเพียงใดนั่นเอง ซึ่งเรียกได้ว่าเป็นเหตุผลที่สำคัญในการใช้ดุลพินิจของผู้พิพากษาในการพิจารณาพิพากษาลดโทษให้จำเลย

ดังนั้น การที่จำเลยให้การรับสารภาพซึ่งถ้ายังเป็นประโยชน์ในการพิจารณาคดีของศาลมากเท่าใด จำเลยก็สามารถได้รับประโยชน์โดยได้รับการลดโทษมากเท่านั้น ควบมูล เหตุดังกล่าวนี้จึงถือเสมือนว่าเป็นสิ่งหนึ่งที่จูงใจให้จำเลยยอมรับสารภาพ มีข้อสังเกตว่า การที่จำเลยยอมรับสารภาพอาจเป็นไปได้ว่า ยอมรับสารภาพเพื่อต้องการให้ได้รับการลดโทษจากศาล หรืออาจจะหลีกเลี่ยงความทุกข์ทรมาน ซึ่งจะได้รับถ้าหากมีการพิจารณาคดีต่อไป การรับสารภาพของจำเลยจะทำให้คดีเป็นอันสิ้นสุดลงโดยเร็ว และได้รับผลตอบแทนก็คือได้รับการลดโทษทำให้ได้รับโทษน้อยกว่าที่กำหนดไว้ตามปกติ ฉะนั้นกรณีดังกล่าวนี้อาจจะเรียกได้ว่า มิใช่เป็นคำรับสารภาพของจำเลยที่เกิดจากความรู้สึกสำนึกผิด หรืออาจกล่าวได้อีกอย่างว่า การที่จำเลยยอมรับสารภาพ และได้รับการลดโทษจากศาลนี้เอง เป็นมูลเหตุจูงใจที่สำคัญที่ทำให้จำเลยยอมรับสารภาพ มิใช่เกิดจากความสำนึกผิดของจำเลยแต่เพียงอย่างเดียว

จากที่กล่าวมาแล้วทั้งหมด ย่อมแสดงให้เห็นว่าแนวกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของไทย จะมีโคบังบัญญัติถึงกระบวนการต่อรองคำรับสารภาพ (plea bargaining) ตามแนวความคิดและความหมายของสหรัฐอเมริกาไว้โดยตรง แต่ก็ไม่อาจกล่าวได้ว่า กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของไทยมิได้เปิดช่องให้มีการต่อรองคำรับสารภาพ หรือการต่อรองคำรับสารภาพจะเป็นวิธีการที่ไม่อาจกระทำได้อันนั้นตามนัยดังกล่าวจึงอาจกล่าวได้ว่ากฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของไทยมิได้กำหนดหลักเกณฑ์การใช้วิธีการต่อรองคำรับสารภาพไว้โดยตรง แต่ก็มิได้บังคับว่าไม่ให้ใช้วิธีการต่อรองคำรับสารภาพเมื่อไม่มีกฎหมายห้ามกั้นน่าจะทำได้ การต่อรองคำรับสารภาพจึงอาจกระทำได้อัตโนมัติหรือเป็นการกระทำโดยปริยาย หรือเป็นการต่อรองคำรับสารภาพโดยอ้อม เช่นกรณีที่ถูกกฎหมายบัญญัติให้ศาลมีอำนาจลดโทษให้จำเลยได้ตามที่เห็นควรแต่ไม่เกินกึ่งหนึ่ง เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพ

การต่อรองคำรับสารภาพโดยอัตโนมัติ หรือโดยปริยายนี้ มักจะพบในการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานสอบสวน ซึ่งถ้าหากคู่กรณีตกลงกันได้โดยมีการชดเชยค่าเสียหาย และคู่กรณีไม่คิดใจเอาความกัน แต่การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดต่อแผ่นดินไม่อาจยอมความกันได้ แม้คู่กรณีไม่เอาความกันคดีก็หาระงับไปไม่ อีกทั้งพนักงานสอบสวนซึ่งเป็นพนักงานยังมีหน้าที่ตามกฎหมายต้องทำส่วนการสอบสวนต่อไป จะอ้างเพียงเหตุที่ผู้เสียหายและผู้ต้องหาตกลงยอมความกันเพื่อให้คดีเป็นอันยุติลงหาได้ไม่ ซึ่งในกรณีเช่นว่านี้พนักงานสอบสวนมักจะหาทางออกด้วยการใหญ่ผู้ต้องหายอมรับสารภาพในความผิดที่มีโทษเบาหรือขอหาที่เบากว่าการกระทำผิดจริง โดยพนักงานสอบสวนจะดำเนินคดีในขอหาที่เบากว่าเสมอ จากตัวอย่างนี้แสดงให้เห็นว่าได้มีการนำเอาการต่อรองคำรับสารภาพมาใช้ในชั้นสอบสวนของพนักงานสอบสวนโดยอัตโนมัตินั่นเอง

นอกจากนี้ตามพระราชบัญญัติศาลการ พุทธศักราช ๒๔๖๔ มาตรา ๑๐๒ ได้ให้อำนาจแก่อธิบดีกรมศาลการอย่างเต็มที่ที่จะพิจารณาขอรับคำร้องขอทำความตกลงของผู้กระทำผิดเพื่อให้คดีเป็นอันระงับไป ในกรณีที่อธิบดีกรมศาลการขอรับคำร้องขอทำความตกลงของผู้ต้องหาแล้วผลก็คือคดีเป็นอันระงับไป ซึ่งวิธีการนี้คือการต่อรองคำรับสารภาพโดยพฤตินัยนั่นเอง เพียงแต่มีข้อแตกต่างกับระบบกระบวนการต่อรองคำรับสารภาพของสหรัฐอเมริกาในประเด็นที่ว่า หลักเกณฑ์ทั่วไปของกระบวนการต่อรองคำรับสารภาพในสหรัฐอเมริกา อัยการหรือเจ้าพนักงานของรัฐ จะเป็นฝ่ายริเริ่มเสนอให้มีการเจรจาทำความตกลง มากกว่าจำเลย หรือทนายจำเลยจะเป็นฝ่ายริเริ่มหรือทั้งสองฝ่ายมีโอกาสในการริเริ่มเจรจาต่อรองเท่าเทียมกัน แต่ในกรณีตามพระราชบัญญัติศาลการ ผู้ต้องหาจะเป็นฝ่ายริเริ่มขอทำความตกลงกับอธิบดีกรมศาลการก่อนเสมอ และในทางปฏิบัติ ผู้ต้องหาก็คงไม่อยู่ในฐานะที่จะเจรจาต่อรองได้นอกจากยื่นขอเสนอขอทำความตกลง ถ้าหากอธิบดีกรมศาลการเห็นชอบก็จะยอมรับข้อตกลงนั้น ถ้าไม่เห็นชอบก็ไม่ยอมรับการทำความตกลง จะไม่มีการต่อรองกันแต่ประการใด ซึ่งตามพระราชบัญญัติแรก อยู่ในลักษณะทำนองเดียวกัน

การต่อรองคำรับสารภาพโดยอ้อม จะพบได้ในชั้นพิจารณาของศาล กล่าวคือ เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพ ในทางปฏิบัติโดยทั่วไปเป็นที่ทราบกันดีว่า ศาลจะลดโทษให้ครึ่งหนึ่งของโทษที่จะลงแก่จำเลย เสมอจนถึงกับมีผู้กล่าวว่า "รับลดครึ่งราคา" ดังนั้นการที่ผู้ต้องหา หรือจำเลยยอมรับสารภาพเพื่อมุ่งหวังว่าตนจะได้รับประโยชน์จากข้อเสนอดังกล่าวโดยปริยายเกี่ยวกับเรื่องการลดโทษ

จึงอาจสรุปได้ว่า กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของไทย และกฎหมายอื่น ๆ ที่มีโทษทางอาญา เปิดโอกาสให้มีการต่อรองคำรับสารภาพโดยพฤตินัยหรือโดยปริยายได้ แต่อย่างไรก็ตามไม่มีบทบัญญัติแห่งกฎหมายใด กำหนดให้มีการต่อรองคำรับสารภาพโดยอ้อม เปิดแนวกว้างขวางตามแนวความคิดของสหรัฐอเมริกา